

ΣΧΟΛΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑΣ

ΠΤΥΧΙΑΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΤΟ SEXTING ΣΤΗΝ ΕΦΗΒΕΙΑ

ΕΠΙΒΛΕΠΟΥΣΑ ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ: ΘΕΜΕΛΗ ΟΛΓΑ

ΣΠΗΛΙΩΤΗΣ ΡΑΦΑΗΛ, Α.Μ. 2286

ΡΕΘΥΜΝΟ, 2015

Η πτυχιακή εργασία είναι αφιερωμένη στη μητέρα μου, στον πατέρα μου και στον αδελφό μου.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Η παρούσα εργασία περιγράφει την εφηβική πρακτική του “sexting”, η οποία περιλαμβάνει την ψηφιακή ανταλλαγή προσωπικών (κατά κύριο λόγο γυμνών ή μερικώς γυμνών) ερωτικών εικόνων μεταξύ εφήβων μέσω κειμένων-μηνυμάτων από τα κινητά τους τηλέφωνα ή μέσω ιστότοπων κοινωνικής δικτύωσης. Αρχικά παρέχονται δεδομένα από έρευνες και βασικές πληροφορίες (ορισμός, αίτια, συνέπειες), σχετικά με την συγκεκριμένη πρακτική, τη διάδοσή της και την υπό προϋποθέσεις τερατώδη μετάλλαξή της σε μια υποκατηγορία του φαινομένου του cyberbullying, το “sextbullying”. Έπειτα θίγεται ο ρόλος, που διαδραμάτισαν τα μέσα ενημέρωσης στις απόψεις και τις κινητοποιήσεις της κοινωνίας, της πολιτείας και των νομοθετικών σωμάτων ως προς το sexting . Αναλύονται τα καταστατικά πολιτειών της Αμερικής και οι νομοθετικές ενέργειες που εκτελέστηκαν για την αντιμετώπιση του sexting, καθώς και τα νομοθετικά ζητήματα που προκύπτουν από το sexting, διότι αν και αυτή η δραστηριότητα είναι νόμιμη όταν πραγματοποιείται μεταξύ ενηλίκων, οι ανήλικοι αντιμετωπίζουν τον κίνδυνο δίωξης και εγγραφής ως δράστες σεξουαλικών εγκλημάτων για τη δημιουργία και τη διανομή υλικού παιδικής πορνογραφίας. Από τη μια τίθενται επιχειρήματα που θεωρούν το sexting ποινικό αδίκημα και από την άλλη επιχειρήματα που το θεωρούν ένα αθώο φλερτ στα πλαίσια της εφηβικής εξερεύνησης της σεξουαλικότητας, στο οποίο αν επέμβει ο νόμος, αυτομάτως καταπατάται το θεμελιώδες δικαίωμα των γονέων και το δικαίωμα προστασίας της ιδιωτικής ζωής των εφήβων. Στη συνέχεια παρατίθενται νομοθετικές προτάσεις πολιτειών της Αμερικής για καλύτερη αντιμετώπιση του sexting, με σεβασμό προς τα θεμελιώδη δικαιώματα και την εφηβική ιδιοσυγκρασία (αλλαγή ορμονών, παρορμητικότητα). Τέλος παρουσιάζεται ο σπουδαίος και πολύ χρήσιμος ρόλος των γονέων και των σχολείων(σχολικών διευθυντών, καθηγητών, σχολικών συμβούλων, εκπαιδευτικών προγραμμάτων) στην πρόληψη και την αντιμετώπιση των αρνητικών επιπτώσεων του sexting.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- ΕΙΣΑΓΩΓΗ.....σελ.8

- ΚΕΦΑΛΑΙΑ
  - 1.SEXTING: ΟΡΙΣΜΟΣ, ΑΙΤΙΑ ΚΑΙ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ.....σελ.10

  - 2.Η ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ ΓΙΑ ΤΟ SEXTING.....σελ.23
    - 2.α.) Νομοθετικά μέτρα.....σελ.23
    - 2.β.) Προβλήματα που προβάλλουν στην αντιμετώπιση του sexting σε νομικό πλαίσιο.....σελ.28

  - 3.SEXTING ΚΑΙ ΘΕΜΕΛΙΩΔΗ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ.....σελ.32
    - 3.α.) Τα θεμελιώδη δικαιώματα των γονέων και το απόρρητο της ιδιωτικής ζωής των εφήβων.....σελ.32
    - 3.β.) Τα πεδία εφαρμογής του sexting.....σελ.39
      - 3.β.1.) Εφαρμογή στο στενό πεδίο.....σελ.40
      - 3.β.2.) Εφαρμογή στο ευρύ πεδίο.....σελ.41

  - 4.ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΕΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΤΟΥ SEXTING.....σελ.43
    - 4.α.) Ανησυχία για ζητήματα που μπορεί να προκύψουν από την αλλαγή της νομοθεσίας.....σελ.43
    - 4.β.) Πιθανά προβλήματα με προτεινόμενες αλλαγές στη νομοθεσία....σελ.43
    - 4.γ.) Νομοθετικές προτάσεις.....σελ.44
    - 4.δ.) Sexting και SORNA.....σελ.52
    - 4.ε.) Το sexting και η Πρώτη Τροπολογία.....σελ.56

  - 5.Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΓΟΝΕΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΣΤΗΝ ΠΡΟΛΗΨΗ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΕΞΑΛΕΙΨΗ ΤΟΥ SEXTING σελ.61

- ΕΠΙΛΟΓΟΣ.....σελ.70
- ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.....σελ.74

“Εκεί που κλείνει μία φυλακή, ανοίγει ένα σχολείο”.

Βίκτωρ Ουγκώ (1802-1885)

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Κατά την τελευταία δεκαετία, η ραγδαία εξέλιξη της τεχνολογίας έχει επιφέρει αρκετές αλλαγές στις ζωές των μοντέρνων εφήβων. Για πολλούς εφήβους είναι δύσκολο να φανταστούν έναν κόσμο χωρίς iPhones, Facebook και Twitter. Οι πρόοδοι στο κινητό τηλέφωνο και στην τεχνολογία του Internet έχουν δημιουργήσει ένα νέο φόρουμ για την κοινωνική αλληλεπίδραση, όπου οι άνθρωποι δεν μιλούν πλέον, αλλά περισσότερο γράφουν και στέλνουν κείμενα.(text). Τα Multimedia Messaging Service, επίσης γνωστά ως MMS, δίνουν τη δυνατότητα στους χρήστες κινητής τηλεφωνίας να στέλνουν κείμενα, εικόνες και βίντεο μηνύματα σε άλλους χρήστες κινητών τηλεφώνων συμβατών με MMS. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η τεχνολογία έχει βελτιώσει την καθημερινή ζωή των εφήβων με ποικίλους τρόπους, έχει όμως και τα μειονεκτήματά της. Μία από τις αρνητικές επιπτώσεις της τεχνολογίας, και μάλιστα από τις πιο πρόσφατες, που προστέθηκε στη διαρκώς αυξανόμενη λίστα των αρνητικών επιδράσεων είναι το sexting, μία πρακτική κατά την οποία οι έφηβοι ανταλλάσσουν γυμνές ή ημίγυμνες φωτογραφίες μεταξύ τους (Williams, 2012).

Για να συμμετάσχει ένας έφηβος σε δραστηριότητες sexting, πρέπει να χρησιμοποιήσει μόνο δύο απλά εργαλεία: ένα κινητό τηλέφωνο που να μπορεί να “βγάλει” φωτογραφίες, καθώς και ένα πρόγραμμα στο κινητό που να του δίνει τη δυνατότητα να στέλνει και να λαμβάνει μηνύματα κειμένου με πολυμέσα. Αναμφισβήτητα ένας από τα κύριους λόγους που το sexting είναι τόσο διαδεδομένο μεταξύ των εφήβων, είναι το γεγονός ότι είναι εξαιρετικά εύκολο μέσω του σύγχρονου κινητού τηλεφώνου, να λάβει και να στείλει κανείς φωτογραφίες. Οι έφηβοι επίσης χρησιμοποιούν και το Διαδίκτυο ως μέσο για να κάνουν sexting. Ανεβάζουν φωτογραφίες στο Διαδίκτυο, είτε από τις προσωπικές τους φωτογραφικές μηχανές ή απευθείας από τα κινητά τους τηλέφωνα και στη συνέχεια δημοσιεύουν αυτές τις εικόνες σε τόπους κοινωνικής δικτύωσης όπως το Facebook και το MySpace. Σύμφωνα με μια έρευνα της National Campaign to Prevent Teen and Unplanned Pregnancy, ένας στους πέντε εφήβους (20%) στην Αμερική παραδέχεται ότι συμμετέχει σε δραστηριότητες sexting, εκ των οποίων το 4% των εφήβων υποστηρίζει ότι έχει στείλει μία προσωπική γυμνή ή ημίγυμνη εικόνα ή βίντεο σε απευθείας σύνδεση (online) σε ιστοσελίδες, όπως το MySpace ή το Facebook. Η

μελέτη αναφέρει επίσης ότι 38% των εφήβων παραδέχονται, ότι φίλοι τους έχουν δημοσιεύσει γυμνές ή ημίγυμνες φωτογραφίες στο Internet (Sherman, 2011) Καθώς η ιδέα του sexting μπορεί να ακούγεται τρομακτική για τους ενήλικες, από ότι φαίνεται είναι απίστευτα δημοφιλής για τους εφήβους σε όλες τις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής. Το sexting έχει γίνει μέρος της αμερικάνικης γλώσσας και του πολιτισμού, έχει προκαλέσει αυστηρές διώξεις και γενικότερα μια αναταραχή στην πρόσφατη νομοθεσία (Podlas, 2011). Αυτό που κάνει το sexting νομικό ζήτημα είναι, ότι αποτελεί ένα κοινωνικό και τεχνολογικής φύσης φαινόμενο, που έχει ξεπεράσει τα όρια του νόμου. Έτσι λοιπόν, οι τεχνολογικές εξελίξεις και η κατάχρηση των σύγχρονων τεχνολογικών μέσων από τους εφήβους ανάγκασαν τους εισαγγελείς και τους νομοθέτες σε ολόκληρη την Αμερική, να προσπαθήσουν να εξισορροπήσουν την προστασία των παιδιών από τον κίνδυνο της παιδικής πορνογραφίας , με την προϋπόθεση να μην επιβληθούν βαριές ποινές στους εφήβους για την ακούσια εμπλοκή τους σε εγκληματική συμπεριφορά (Sherman, 2011).Καθώς λοιπόν οι πρόοδοι στην τεχνολογία έχουν δημιουργήσει μια νέα μορφή “υψηλής τεχνολογίας” φλερτ, έχουν δημιουργήσει επίσης μια σειρά από πολύπλοκα νομικά ζητήματα, τα οποία μπορεί να προκαλέσουν στους εφήβους πολύ αρνητικές συνέπειες, που θα τους επηρεάσουν για το υπόλοιπο της ζωής τους, εάν δεν επιλυθούν.

1.SEXTING: ΟΡΙΣΜΟΣ,ΑΙΤΙΑ ΚΑΙ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ

Αρχικά καλό θα ήταν να δοθεί ένας αναλυτικός ορισμός για αυτή τη νέα μορφή κοινωνικής αλληλεπίδρασης, το sexting. Το sexting, ή αλλιώς sexttexting, (ένα λογοπαίγνιο με τις λέξεις “sex” (φύλο) , και " text" (γραπτά μηνύματα) είναι η ενέργεια αποστολής γυμνών ή σεξουαλικών φωτογραφιών ηλεκτρονικά, είτε μέσα από ένα μήνυμα κειμένου εικόνας, χρησιμοποιώντας ένα κινητό τηλέφωνο ή ποστάροντας μια εικόνα στο Internet. (Williams, 2012). Στην Αμερική τα μέσα μαζικής ενημέρωσης έχουν εστιάσει την προσοχή τους στο " sexting", το οποίο ανταγωνιζόταν για " τη λέξη της χρονιάς " για το 2009 από το νέο αμερικάνικο λεξικό της Οξφόρδης (Eraker, 2010). Το πρόβλημα των εφήβων με το sexting έχει τραβήξει μεγάλο μέρος της προσοχής των μέσων ενημέρωσης, προκαλώντας ανησυχία στους γονείς, τους εκπαιδευτικούς, και στους δικαστικούς. Απαντώντας σε όλες αυτές τις ανησυχίες, έγιναν διάφορες μελέτες από ερευνητές από πολλές διαφορετικές οργανώσεις, για να υπολογιστεί η σοβαρότητα του προβλήματος.(Pavia, 2011)

Ενδεικτικά, σε μια αντιπροσωπευτική έρευνα εθνικού επιπέδου σε εφήβους ηλικίας 12-17 ετών, κατόχους σταθερού και κινητού τηλεφώνου, το Pew Research Center of Internet & American Life Project βρήκε ότι:

α) Το 4% των εφήβων ηλικίας 12-17, κατόχων κινητών τηλεφώνων αναφέρει ότι έστειλε σεξουαλικά προκλητικές γυμνές ή σχεδόν γυμνές εικόνες προσωπικές σε κάποιον άλλο μέσω μηνυμάτων κειμένου.

β)Το 15% των εφήβων ηλικίας 12-17, κατόχων κινητών τηλεφώνων υποστηρίζει ότι έχει λάβει σεξουαλικά προκλητικές γυμνές ή σχεδόν γυμνές εικόνες κάποιων που γνωρίζει μέσω γραπτών μηνυμάτων στο κινητό του. (Eraker C. Elizabeth, 2010)

γ) Πιο μεγάλοι σε ηλικία έφηβοι είναι πολύ πιο πιθανό να στέλνουν και να λαμβάνουν τέτοιου είδους εικόνες ` το 8% των 17χρονων με κινητά τηλέφωνα έχει στείλει μια σεξουαλικά προκλητική εικόνα μέσω μηνυμάτων κειμένου και το 30% έχει λάβει μία γυμνή ή σχεδόν γυμνή εικόνα στο τηλέφωνό του.

δ) Οι έφηβοι, που πληρώνουν τους λογαριασμούς του τηλεφώνου τους, είναι πιο πιθανό να στείλουν "sexts": το 17% των εφήβων, που πληρώνουν για όλα τα έξοδα που σχετίζονται με τα κινητά τους, στέλνουν σεξουαλικά προκλητικές εικόνες

μέσω μηνυμάτων κειμένου, ενώ μόλις το 3% των εφήβων που δεν πληρώνουν, ή πληρώνουν μόνο ένα μέρος του κόστους του κινητού τηλεφώνου, στέλνουν αυτές τις εικόνες.

ε) Οι ομάδες που μελετούσαν την έρευνα αποκάλυψαν ότι υπάρχουν τρία κύρια σενάρια για το sexting: 1. ανταλλαγή εικόνων αποκλειστικά μεταξύ δύο εφήβων που διατηρούν ερωτική σχέση, 2. ανταλλαγή εικόνων μεταξύ δύο εφήβων που διατηρούν σχέση και που όμως μοιράζονται και με άλλους εκτός σχέσης τις εικόνες και 3. ανταλλαγή εικόνων μεταξύ εφήβων που δεν είναι ακόμη σε σχέση, αλλά που τουλάχιστον ένα από τα δύο άτομα ελπίζει να είναι. Όταν πρόκειται για τη λήψη εικόνων, σύμφωνα με τη συγκεκριμένη έρευνα, το 15% των εφήβων ηλικίας 12-17 έχουν λάβει στο κινητό τους τηλέφωνο μια σεξουαλικά γυμνή ή σχεδόν γυμνή φωτογραφία ή βίντεο κάποιου που ξέρουν. Μεγαλύτεροι σε ηλικία έφηβοι, 14-17, έχουν περισσότερες πιθανότητες από τους νεότερους εφήβους να αναφέρουν ότι έχουν λάβει τέτοιες φωτογραφίες ή βίντεο: το 18% των μεγαλύτερων εφήβων έχει λάβει μια εικόνα έναντι του 6% των εφήβων ηλικίας 12-13, που έχει λάβει το εν λόγω περιεχόμενο. Τα στοιχεία δείχνουν μια σταθερή αύξηση στην πιθανότητα παραλαβής σεξουαλικά προκλητικών εικόνων μέσω κειμένου στην ηλικία, με μόλις 4% στους 12χρονους που λαμβάνουν αυτές τις εικόνες ή τα βίντεο σε σύγκριση με το 20% των 16χρονων και το 30% των 17χρονων. (Lenhart, 2009)

Ωστόσο θα πρέπει να ληφθεί υπόψη, ότι η μελέτη απευθύνεται μόνο σε μηνύματα που αποστέλλονται από το κινητό τηλέφωνο, και όχι από άλλα ψηφιακά μέσα όπως το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο (e-mail), άμεσα μηνύματα, καθώς και ιστότοπους κοινωνικής δικτύωσης. Αυτό θα μπορούσε να είναι ένα μειονέκτημα της μελέτης, δεδομένου ότι αφήνει έξω πολλούς διαύλους επικοινωνίας δημοφιλείς μεταξύ των εφήβων. Επίσης η φράση "γυμνό ή σχεδόν γυμνό" είναι λίγο αόριστη, θα μπορούσε ακόμη να χρησιμοποιηθεί για φωτογραφίες των ανηλίκων με εσώρουχα ή μαγιό.

Υπάρχουν ορισμένες ενδείξεις, ότι οι έφηβοι που στέλνουν και λαμβάνουν προκλητικές εικόνες μέσω μηνυμάτων κειμένου, πιθανόν να είναι εκείνοι, των οποίων τα κινητά τηλέφωνα είναι περισσότερο στο επίκεντρο της ζωής τους, παρά αυτοί που δεν ασχολούνται και τόσο με τα κινητά. Για παράδειγμα, έφηβοι που στέλνουν κάθε είδους κείμενα με τη μορφή μηνύματος (16%), είναι πιο πολύ πιθανό από ό, τι οι έφηβοι που δε στέλνουν (7%), να πουν ότι έχουν λάβει μια σεξουαλικά προκλητική εικόνα στο κινητό τους. Έφηβοι με απεριόριστη αποστολή μηνυμάτων -

το 75% των εφήβων με κινητά τηλέφωνα - είναι επίσης πιθανότερο να αναφέρουν ότι λαμβάνουν σεξουαλικά προκλητικά κείμενα, με το 18% των εφήβων με απεριόριστη αποστολή μηνυμάτων να λαμβάνει γυμνές ή σχεδόν γυμνές εικόνες ή βίντεο μέσω των κινητών τηλεφώνων τους, σε σύγκριση με το 8% των ατόμων με περιορισμένη αποστολή μηνυμάτων και το 4% εκείνων που πληρώνουν ανά μήνυμα. (Lenhart, 2009) Οι έφηβοι, που λαμβάνουν σεξουαλικά προκλητικές εικόνες στα κινητά τους τηλέφωνα, είναι πιο πιθανό να πουν, ότι χρησιμοποιούν το τηλέφωνο για λόγους διασκέδασης. Επίσης, το 80% των παραληπτών sexting υποστηρίζουν, ότι χρησιμοποιούν τα κινητά τους για την καταπολέμηση της πλήξης, ενώ το 67% των εφήβων, που δεν έχουν λάβει τέτοιες εικόνες στο κινητό τους, αναφέρουν το ίδιο. Οι έφηβοι, που έχουν λάβει αυτές τις εικόνες, είναι επίσης λιγότερο πιθανό, να πουν ότι απενεργοποιούν τα κινητά τηλέφωνα τους, όταν δεν είναι απαραίτητο – το 68% των εφήβων, που λαμβάνουν τέτοιες εικόνες, λένε ότι γενικά δεν απενεργοποιούν τα κινητά τους τηλέφωνα, όταν δεν τους είναι απαραίτητα, και το 46% των εφήβων, που δεν έχουν λάβει προκλητικές εικόνες μέσω μηνυμάτων-κειμένων, αναφέρουν την ίδια συμπεριφορά. (Phippen, 2009)

Μία από τις πρώτες και πιο συχνά αναφερόμενες μελέτες για το sexting ήταν η έρευνα “Sex and Tech”, που πραγματοποιήθηκε από την National Campaign to Prevent Teen and Unplanned Pregnancy, με τη βοήθεια του Cosmogirl.com. Η έρευνα πραγματοποιήθηκε χρησιμοποιώντας ένα online δείγμα 1280 ερωτηθέντων (653 έφηβοι ηλικίας 13-19 και 627 νεαροί ενήλικες ηλικίας 20-26). Τα κύρια ευρήματα της έρευνας ήταν τα εξής: το 20% των εφήβων, ηλικίας 13 έως 19, συμπεριλαμβανομένων 18% των εφήβων αγοριών και 22% των εφήβων κοριτσιών είχε αποστείλει ή δημοσιεύσει γυμνές ή ημίγυμνες εικόνες ή βίντεο προσωπικά τους, στο Διαδίκτυο ή μέσω κινητού τηλεφώνου. Η πλειοψηφία των εφήβων είπε, ότι έστειλαν σεξουαλικά προκλητικό περιεχόμενο στα αγόρια τους ή στις κοπέλες τους. Ωστόσο, το 21% των εφήβων κοριτσιών και το 39% των εφήβων αγοριών είπε ότι έστειλαν το περιεχόμενο σε κάποιον που ήθελαν να κάνουν σχέση ή να "συνδεθούν" μαζί του. Το 15% των εφήβων που είχε στείλει το σεξουαλικά προκλητικό περιεχόμενο, το έστειλε σε κάποιον που ήξεραν μόνο μέσω Internet. (Eraker, 2010)

Υπάρχουν όμως και διάφορα σημεία, που πρέπει να έχουμε κατά νου, όταν ερμηνεύουμε τα ευρήματα της συγκεκριμένης έρευνας. Αρχικά, οι έφηβοι που περιγράφονται στην μελέτη, περιλαμβάνουν και 18χρονους και 19χρονους. Είναι νόμιμο για αυτούς τους ενήλικες να παράγουν και να μοιραστούν σεξουαλικές

φωτογραφίες προσωπικές τους. Δεύτερον, οι συμμετέχοντες δεν αποτελούν έναν αντιπροσωπευτικό δείγμα, πράγμα που σημαίνει ότι τα αποτελέσματα της έρευνας δεν μπορούν να θεωρηθούν χαρακτηριστικό του πληθυσμού της νεολαίας γενικότερα. Τέλος, ο ορισμός του sexting που χρησιμοποιείται από αυτούς τους ερευνητές ("γυμνές ή ημίγυμνες εικόνες ή βίντεο"), θα μπορούσε να περιλαμβάνει πολλούς τύπους εικόνων, που δεν είναι παράνομοι βάσει του νόμου. Για παράδειγμα, οι ημίγυμνες εικόνες θα μπορούσαν να περιλαμβάνουν εικόνες της νεολαίας με μαγιό ή εσώρουχα, που γενικά δεν είναι παράνομες. (Livingstone, 2008)

Τουλάχιστον ένας μελετητής προτείνει, ότι το sexting είναι αποτέλεσμα από ένα συνδυασμό διαφόρων παραγόντων, συμπεριλαμβανομένων, μεταξύ άλλων, της τεχνολογίας, των ορμονών και της πίεσης από τους συνομηλίκους. Πρόσφατες μελέτες υποστηρίζουν αυτούς τους ισχυρισμούς. Τα δύο τρίτα των εφήβων που κάνουν sexting και ρωτήθηκαν από την National Campaign to Prevent Teen and Unplanned Pregnancy, αναφέρθηκαν στο sexting με άλλους εφήβους ως μέσο "διασκέδασης ή απλά φλερτ." Το 44% των εφήβων, που κάνουν sexting, δήλωσαν ότι το κάνουν ως απάντηση σε σεξουαλικά προκλητικά μηνύματα, που λαμβάνουν από άλλους εφήβους. Άλλοι έφηβοι ανέφεραν ότι έκαναν sexting, επειδή θεωρούσαν ήταν ένα "αστείο". Επιπλέον, το 52% των εφήβων κοριτσιών είπε, ότι έστειλαν τέτοιου είδους μηνύματα ως "δώρο" για τα αγόρια που είχαν συνάψει σχέση (Williams, 2012).

Μια ανάλυση των εμπειρικών δεδομένων εξάγει αρκετά συμπεράσματα. Πρώτα, είναι σαφές ότι η δραστηριότητα του sexting των εφήβων είναι στενά συνδεδεμένη με τις προσωπικές τους σχέσεις. Πράγματι, οι έφηβοι εκτίθενται στο sexting, επειδή νομίζουν ότι αυξάνει την πιθανότητα να συνάψουν σχέση ή " να συνδεθούν ερωτικά" με το άτομο που κάνουν sexting. (McBeth, 2010) Δεύτερον, το sexting είναι εξίσου διαδεδομένο μεταξύ εφήβων και αγοριών και κοριτσιών. Η αυξανόμενη σεξουαλικότητα της αμερικανικής νεολαίας π.χ., είναι μια κινητήρια δύναμη πίσω από αυτά τα δεδομένα. Το 2007, η American Psychological Association Task Force on the Sexualization of Girls ανέπτυξε τη θεωρία της αυτό – σεξουαλικότητας. Αυτή η θεωρία προτείνει ότι, τα κορίτσια στην εφηβεία παρουσιάζουν τους εαυτούς τους ως σεξουαλικά αντικείμενα, προκειμένου να ευχαριστήσουν τους συνομηλίκους τους και να επιβραβευτούν από την κοινωνία. (Renold, Ringrose, 2011). Αναμφισβήτητα, τα κορίτσια στην εφηβεία συμμετέχουν στο sexting με τον ίδιο ρυθμό όπως τα αγόρια, επειδή αντιλαμβάνονται κοινωνικά

πλεονεκτήματα και οφέλη από μια τέτοια συμπεριφορά. Αν και η θεωρία της αυτοσεξουαλικότητας επικεντρώνεται στα κορίτσια, αποδεικνύεται ότι σεξουαλικά προκλητικές εικόνες στα μέσα ενημέρωσης επιδρούν και στα αγόρια εφήβους και επηρεάζουν την αυτοεικόνα και τις στάσεις τους, καθώς και τις αντιλήψεις τους για τα κορίτσια και την κατάλληλη σεξουαλική συμπεριφορά. Η αυτοδημιουργία αυτών των φωτογραφιών από εφήβους μπορεί να χαρακτηρίζεται ως μέρος της διαδικασίας διαμόρφωσης της ταυτότητάς τους, ωστόσο, αυτό δεν αναιρεί τις ενδεχομένως αρνητικές συνέπειες του sexting (Williams, 2012)

Η αύξηση του αριθμού των εφήβων που κάνουν sexting, πιθανόν να συνδέεται και με την αυξανόμενη “επικράτηση” του σεξ στην κοινωνία, ιδιαίτερα όπως αντικατοπτρίζεται στα τηλεοπτικά προγράμματα. Το 2005, το Ίδρυμα Kaiser δημοσίευσε μία έκθεση με τίτλο “Sex on Tv” και ανέφερε τα ακόλουθα στατιστικά στοιχεία: α) το 70% από τις τηλεοπτικές εκπομπές που είδαν οι έφηβοι περιείχε τουλάχιστον μία σκηνή με σεξουαλικό περιεχόμενο, β) το 45% περιείχε κάποια απεικόνιση σεξουαλικής συμπεριφοράς, γ) το 37% περιείχε μόνο σκηνές, που προμήνυαν σεξουαλική συμπεριφορά και ε) το 8% περιείχε συνουσία. Τα παραπάνω δεδομένα δηλώνουν μία συσχέτιση μεταξύ της έκθεσης των εφήβων σε τηλεοπτικά προγράμματα με σεξουαλικές σκηνές και της επιτάχυνσης της σεξουαλικής τους δραστηριότητας (McLaughlin, 2011). Η Leigh Goldstein υποστηρίζει ότι εμείς, ως ενήλικες, είμαστε συνένοχοι στη δημιουργία ενός κατασκευάσματος της παιδικής αθωότητας, το οποίο θέτει τα παιδιά σε κίνδυνο. Αναφέρει χαρακτηριστικά ότι, “ η φίμωση των σεξουαλικών επιθυμιών των εφήβων δημιουργεί στα παιδιά την αίσθηση, να ντρέπονται ή/και να αρνούνται τις συγκεκριμένες πτυχές του εαυτού τους”. (McLaughlin, 2011, p.143) Οι ενήλικες μέσω του μάρκετινγκ των ενδυμάτων και άλλων καταναλωτικών αγαθών, μέσω του τηλεοπτικού περιεχομένου, της διαφήμισης, μέσω των περιοδικών και των μουσικών βίντεο που αποσκοπούν στους εφήβους, τους δίνουν από μικρή ηλικία το κίνητρο να δραστηριοποιηθούν σεξουαλικά, ιδιαίτερα τα κορίτσια. Έτσι καταλήγει κανείς στο συμπέρασμα, ότι η εξελισσόμενη σεξουαλική ταυτότητα των εφήβων είναι ταυτόχρονα από τη μια συγκαλυμμένη και νόμιμη και από την άλλη παράνομη (McLaughlin, 2011). Τέλος, μελέτες υποστηρίζουν ότι πολλοί έφηβοι ασχολούνται με το sexting λόγω της πίεσης από άλλους εφήβους. Κάτι τέτοιο δεν πρέπει να προκαλεί έκπληξη, αν αναλογιστεί κανείς, ότι η πίεση από τους συνομηλίκους για πολύ καιρό παίζει ρόλο στη διαδικασία λήψης αποφάσεων των εφήβων. Από την άποψη φυλετικών και εθνικών

διαφορών, τα ευρήματα είναι ανάμεικτα. Σε μια μελέτη η φυλετική και η εθνική μειονότητα εφήβων, ήταν πιο πιθανό να συμμετέχει στο sexting. Ωστόσο, ανάμεσα σε μαθητές, αναφέρθηκε ότι οι λευκοί συμμετέχοντες είχαν σημαντικά υψηλότερο ποσοστό sexting από τους μη-λευκούς συμμετέχοντες. Συνολικά, το φύλο, η εθνικότητα και η οικογενειακή κατάσταση μπορούν να επηρεάσουν την εμπλοκή στο sexting και τις συμπεριφορές απέναντι στο sexting, γενικότερα. (Lenhart, 2009)

Εκτός από τα δημογραφικά χαρακτηριστικά και η προσωπικότητα μπορεί να είναι ένας από τους λόγους, για τους οποίους τα άτομα αποφασίζουν να συμμετάσχουν στο sexting. Παρόλο που υπάρχει ελάχιστη έρευνα που συνδέει το sexting με τα γνωρίσματα της προσωπικότητας, ένας περιορισμένος αριθμός ερευνών έχει διεξαχθεί, για να διαπιστωθεί πώς η προσωπικότητα συνδέεται με τη χρήση της τεχνολογίας στις σχέσεις. Σε μία μελέτη ισπανόφωνων φοιτητριών, τα χαρακτηριστικά μιας πιο μελοδραματικής προσωπικότητας προέβλεψαν συμπεριφορές sexting (Ferguson, 2010). Επιπλέον, ο νευρωτισμός, η εξωστρέφεια και η χαμηλή ευσυνειδησία, βρέθηκαν να σχετίζονται με περισσότερα μηνύματα κειμένου. Ακόμη, οι συμμετέχοντες που ανέφεραν υψηλότερα αποτελέσματα κοινωνικής ανησυχίας και ντροπαλότητας, αισθάνθηκαν πιο άνετα με τα μηνύματα κειμένου μέσω κινητού τηλεφώνου, παρά με την πρόσωπο με πρόσωπο αλληλεπίδραση. Τα χαμηλά επίπεδα ευχαρίστησης βρέθηκε να σχετίζονται με περισσότερο χρόνο που δαπανάται για τηλεφωνικές κλήσεις και άμεσα μηνύματα, ενώ η εξωστρέφεια και ο νευρωτισμός ήταν συνδεδεμένα με αυξημένο χρόνο που δαπανάται στην ανταλλαγή μηνυμάτων κειμένου. (Lenhart, 2009)

Δεδομένων των σχέσεων μεταξύ των πτυχών της προσωπικότητας και των συμπεριφορών που σχετίζονται με τη χρήση της τεχνολογίας σε προηγούμενες μελέτες, φαίνεται ότι η προσωπικότητα μπορεί να αποτελέσει το έναυσμα, για τον τρόπο με τον οποίο τα άτομα χρησιμοποιούν την τεχνολογία στην επικοινωνία με άλλα άτομα, συμπεριλαμβανομένων των ερωτικών τους σχέσεων. Το sexting μπορεί επίσης να είναι μία από τις πολλές επικίνδυνες συμπεριφορές εκείνων, που μπορεί να έχουν την τάση, να συμμετέχουν σε δραστηριότητες υψηλού κινδύνου (Livingstone, 2008). Για παράδειγμα, έφηβοι που είχαν εμπλακεί σε δραστηριότητες sexting, ανέφεραν επίσης υψηλό ποσοστό συμμετοχής σε πρωκτικό σεξ, είχαν 4 ή περισσότερους ερωτικούς συντρόφους, δεν χρησιμοποίησαν αντισυλληπτικά στην τελευταία τους συνουσία και έκαναν συχνά στοματικό σεξ. Ακόμη η χρήση μαριχουάνας, το κάπνισμα τις τελευταίες 30 ημέρες, η ευκαιριακή χωρίς μέτρο

κατανάλωση οινοπνεύματος, καθώς και οι αυτοκτονικές σκέψεις και τα καταθλιπτικά συμπτώματα συνδέθηκαν με το sexting μεταξύ των εφήβων. Στους νεαρούς ενήλικες, οι παραλήπτες σεξουαλικών εικόνων μέσω sexting ήταν τρεις φορές πιθανότερο, να είναι σεξουαλικά ενεργοί από τους μη-παραλήπτες σεξουαλικών εικόνων. Στην πραγματικότητα, το sexting συνδέεται με μεγαλύτερη σεξουαλική δραστηριότητα κατά τις τελευταίες 30 ημέρες . Το sexting μπορεί να είναι ένα είδος συμπεριφοράς που ενδεχομένως κάποιες φορές να σχετίζεται με μια συνολική προβληματική χρήση του κινητού τηλεφώνου, η οποία έχει παρομοιαστεί με συμπεριφορά τοξικομανούς, λαμβάνοντας υπόψη την υπερβολική χρήση, την παρεμβατική χρήση, και την αγωνία μετά τη λήξη μιας τέτοιας συμπεριφοράς. Η προβληματική χρήση κινητού τηλεφώνου έχει συνδεθεί με την εξωστρέφεια, τη χαμηλή αυτοεκτίμηση, την υψηλότερη αίσθηση αναζήτησης εμπειριών, το μεγαλύτερο ελεύθερο χρόνο πλήξης, το υψηλό κίνητρο επιβεβαίωσης τη δυσαρέσκεια για την εικόνα του σώματος, την αϋπνία και την κοινωνική δυσλειτουργία. Μία μελέτη συγκεκριμένα βρήκε, ότι τα άτομα που χρησιμοποιούν το κινητό τηλέφωνο για γραπτά μηνύματα, κλήσεις και κοινωνική δικτύωση, συνδέονται περισσότερο με την αποστολή ή τη λήψη sexts. Εκτός από τα διάφορα επιχειρήματα που θα μπορούσαν να εξηγήσουν αυτό το αυξανόμενο φαινόμενο, είναι σημαντικό να σημειωθεί η πληθώρα κινδύνων που συνδέεται με το sexting, κυρίως λόγω του νεαρού της ηλικίας των εφήβων. (Lenhart, 2009).

Πολλοί από τους κινδύνους, που συνδέονται με το sexting, προέρχονται από τη διάδοση των πληροφοριών, που περιέχονται σε ένα σεξουαλικά προκλητικό ηλεκτρονικό μήνυμα. Ένα μεγάλο ποσοστό των εφήβων αγοριών και κοριτσιών συχνά αναφέρουν, ότι σεξουαλικά μηνύματα κειμένου προωθούνται συχνά σε ανθρώπους, εκτός από αυτούς για τους οποίους προορίζονται. Οι έφηβοι φαίνεται να γνωρίζουν, ότι οι σεξουαλικές προκλητικές εικόνες που στέλνουν σπάνια παραμένουν σε έμπιστα άτομα, αλλά είναι ασαφές κατά πόσον οι έφηβοι καταλαβαίνουν πραγματικά το εύρος των αρνητικών επιπτώσεων, που μπορεί να έχει το sexting στη ζωή τους (Williams, 2012)

Οι αρνητικές συνέπειες του sexting κατά κύριο λόγο προκαλούνται, όταν οι έφηβοι χρησιμοποιούν το sexting ως μέσο για να κάνουν cyberbullying,(διαδικτυακό εκφοβισμό) στέλνοντας δηλαδή ή δημοσιεύοντας επιβλαβές υλικό ή συμμετέχοντας σε άλλες μορφές κοινωνικής επιθετικότητας χρησιμοποιώντας το Διαδίκτυο ή άλλες ψηφιακές τεχνολογίες. Υπάρχουν βέβαια σημαντικές διαφορές μεταξύ της

ανταλλαγής μηνυμάτων sexting σε κάθε περίπτωση. Σε μια περίπτωση για παράδειγμα, μία 16χρονη έφηβη, που διατηρεί ερωτική σχέση με έναν έφηβο, του στέλνει μια γυμνή φωτογραφία της, μέσω του κινητού της τηλεφώνου. Ενώ σε μια άλλη περίπτωση π.χ., που το sexting χρησιμοποιείται ως μέσο παρενόχλησης, μια παρέα εφήβων κοριτσιών φωτογραφίζει μέσω του κινητού μία κοπέλα γυμνή, όταν αλλάζει στα αποδυτήρια, και στέλνει τις φωτογραφίες της σε διάφορους. Στην πρώτη περίπτωση, δύο άτομα συμφώνησαν στην παραγωγή και στη μεταξύ τους διανομή των φωτογραφιών, στη δεύτερη όμως οι φωτογραφίες ελήφθησαν χωρίς τη συναίνεση ή τον έλεγχο των εμπλεκόμενων και διαβιβάστηκαν σε πολλούς αγνώστους με κακόβουλη πρόθεση (Willard, 2010). Το National Center for Missing and Exploited Children (NCMEC) τόνισε ότι υπάρχει μια διάκριση μεταξύ του sexting, όταν γίνεται μέσω Internet, και άλλων μορφών διαδικτυακής παρενόχλησης και εκμετάλλευσης, σημειώνοντας ότι “ το sexting δεν είναι κατάλληλος όρος για να περιγράψει την αποστολή προσωπικών σεξουαλικά προκλητικών εικόνων από νέους σε άλλους ως αποτέλεσμα εκβιασμού, πίεσης, εκφοβισμού ή αποπλάνησης” ούτε περιλαμβάνει “καταστάσεις στις οποίες νέοι στέλνουν προσωπικές τους σεξουαλικά προκλητικές εικόνες σε ενήλικες” (Eraker, 2010, p. 564). Γι’ αυτό καλό θα είναι να διαφοροποιηθεί το εθελοντικό sexting με περιορισμένη διανομή των φωτογραφιών, από τις περιπτώσεις διαδικτυακής παρενόχλησης ή αλλιώς “sextbullying” (υποκατηγορία του φαινομένου του cyberbullying), όπως χαρακτηριστικά αναφέρει η Eraker (2010). Αν και οι περισσότερες από τις δημόσια αναφερθείσες υποθέσεις του sexting περιλαμβάνουν τη συναινετική διανομή μηνυμάτων sext μεταξύ εφήβων που διατηρούν ερωτική σχέση, εν τούτοις υπάρχουν όλο και περισσότερα παραδείγματα μηνυμάτων sext, που χρησιμοποιούνται ως μέσα εκφοβισμού και παρενόχλησης. Γι’ αυτό το λόγο αξίζει να αναφερθούν διάφορα περιστατικά με sexting που συνέβησαν με πολύ αρνητικές συνέπειες σε προσωπικό επίπεδο και αναταραχές κοινωνικές, πολιτικές και νομικές.

Ίσως η πιο τραγική περίπτωση ήταν η αυτοκτονία μίας 18χρονης κοπέλας, της Jessica Logan στο Σινσινάτι, μία περιοχή του Οχάιο. Κατά τη διάρκεια του τελευταίου έτους του γυμνασίου, η Jessica έστειλε γυμνές φωτογραφίες δικές της στο αγόρι της μετά από προτροπή του. Αφού η σχέση τους τελείωσε, το αγόρι της έστειλε τις φωτογραφίες σε άλλα κορίτσια του γυμνασίου, που άρχισαν να παρενοχλούν τη Jessica, αποκαλώντας την πόρνη. Η αντίδραση της Jessica στην παρενόχληση ήταν κατάθλιψη και παραίτηση από τα σχολικά καθήκοντα. Τελικά κρεμάστηκε στην

κρεβατοκάμαρά της στις 3 Ιουλίου, του 2008 (Wood, 2009). Τον Ιούνιο του 2009, η Hope Witsell έστειλε προσωπικές της φωτογραφίες, στις οποίες απεικονίζεται γυμνή από τη μέση και πάνω, στο αγόρι της. Ήταν μόνο δέκα τριών χρονών τότε . Οι φωτογραφίες στη συνέχεια διαβιβάστηκαν στους συμμαθητές της, κι αυτό είχε ως αποτέλεσμα, η Hope να γίνει αντικείμενο σχολικού εκφοβισμού (bullying). Τελικά, η ντροπή και η αμηχανία αποδείχθηκαν μοιραίες για την Hope, η οποία αυτοκτόνησε τον Σεπτέμβριο του 2009 (Williams, 2012).

Τα παραπάνω περιστατικά αποτελούν χαρακτηριστικά παραδείγματα εφήβων, που αυτοκτόνησαν εξαιτίας περιστατικών sexting και δείχνουν με τραγικό τρόπο τις συνέπειες, που μπορούν να προκληθούν, όταν τα όρια μεταξύ sexting και cyberbullying. Οι διαδικτυακές κοινότητες επιβάλλουν λιγότερους περιορισμούς στη συμπεριφορά από ότι οι μη διαδικτυακές. Η ανωνυμία και η ψευδωνυμία που προσφέρονται από τις ψηφιακές τεχνολογίες, η φύση της επικοινωνίας που βασίζεται σε ηλεκτρονικό υπολογιστή και οι δυσκολίες στον έλεγχο της διαδικτυακής δραστηριότητας της νεολαίας μπορούν να μετατρέψουν τα περιστατικά του sexting σε υποθέσεις sextbullying. Η ψηφιακή επιθετικότητα προέρχεται από την επίδραση της άρσης αναστολής, σύμφωνα με την οποία η χωρική απόσταση απομονώνει τον επιτιθέμενο από την πλήρη κατανόηση των αρνητικών συνεπειών των πράξεών του στο θύμα. Επιπλέον, οι τεχνολογίες με την προώθηση κειμένων μηνυμάτων μέσω κινητού τηλεφώνου ή μέσω e-mail, ενισχύουν δραματικά τις αρνητικές επιπτώσεις σε παραδείγματα sextbullying : η ψηφιακή μετάδοση σημαίνει, ότι τα θύματα ταπεινώνονται ξανά και ξανά, με την παρενόχληση να μην περιορίζεται μόνο στο σχολείο. Η εμπιστοσύνη των εφήβων στα κινητά τους τηλέφωνα με σκοπό την κοινωνική συνεκτικότητα ή την ασφάλεια ενισχύει το πρόβλημα, καθώς αυτό τους παρεμποδίζει από το να κλείσουν τα κινητά τους τηλέφωνα και να αποφύγουν τη θυματοποίηση. Η έλλειψη ενήλικης επίβλεψης επιδεινώνει επίσης τις αρνητικές συνέπειες του διαδικτυακού εκφοβισμού. Επειδή οι περισσότεροι έφηβοι είναι πιο εξοικειωμένοι με την τεχνολογία από ότι αυτοί που τους φροντίζουν, μπορούν ελεύθερα να στέλνουν μηνύματα κειμένου ή προσωπικές σεξουαλικά προκλητικές φωτογραφίες, χωρίς να έχουν την ανησυχία πως οι άλλοι θα ανακαλύψουν τον εκφοβισμό ή τη θυματοποίησή τους και θα περιορίσουν την πρόσβασή τους. Στην περίπτωση που το sexting χρησιμοποιείται ως μέσο για διαδικτυακή παρενόχληση, παρουσιάζεται ένα σύνολο από πολύ πιο απαιτητικά θέματα σε σχέση με την πιο

συμβατική συμπεριφορά sexting, που βασίζεται στην εκούσια διανομή προσωπικών σεξουαλικά προκλητικών φωτογραφιών μεταξύ δύο εφήβων που διατηρούν ερωτική σχέση (Eraker, 2010).

Σε αυτές τις περιπτώσεις, ταπεινώση και ντροπή είναι από τις πιο κοινές συναισθηματικές επιπτώσεις του sexting, ειδικά όταν γυμνές φωτογραφίες αποστέλλονται σε ανθρώπους εκτός από αυτούς για τους οποίους προορίζονται. Έφηβοι, που εμφανίζονται σε σεξουαλικές εικόνες, συχνά δέχονται παρενόχληση από άλλους εφήβους που βλέπουν τις εικόνες. Η “εκδίκηση πορνό,” μια πράξη κατά την οποία έφηβοι διαδίδουν εικόνες ενός πρώην φίλου τους ή μίας πρώην φίλης τους, μετά από το χωρισμό τους, με σκοπό την ταπεινώση του εν λόγω προσώπου, είναι επίσης ένα όλο και περισσότερο συχνό αποτέλεσμα του sexting. Δυστυχώς, όπως στην περίπτωση της Jessica Logan και της Hope Witsell, συνέπειες του sexting οδήγησαν κάποιους έφηβους να αυτοκτονήσουν. (Lounsbury, Mitchell, Finkelhor, 2011)

Εκτός από τις συναισθηματικές συνέπειες, το sexting μπορεί επίσης να προκαλέσει μακροπρόθεσμες συνέπειες, οι οποίες επηρεάζουν τους εφήβους για το υπόλοιπο της ζωής τους. Μια εικόνα που έχει αναρτηθεί στο Διαδίκτυο ή διανέμεται σε άλλους εφήβους, είναι σχεδόν αδύνατο να πάψει να υπάρχει. Γονείς, φίλοι και άγνωστοι ακόμη μπορεί να αποκτήσουν πρόσβαση στις εικόνες πολύ καιρό αφού “διαγραφούν.” Επιπλέον, σεξουαλικές εικόνες μπορεί να επανεμφανιστούν χρόνια αργότερα, με αποτέλεσμα την απώλεια χρημάτων. Απώλεια εργασίας ή αδυναμία για την εύρεση απασχόλησης είναι δυνατόν να συμβούν, εάν οι εργοδότες δουν σεξουαλικά προκλητικές εικόνες ανηλίκων που απεικονίζουν τον εαυτό τους. Πολλοί απληροφόρητοι έφηβοι επίσης, που στέλνουν σεξουαλικά μηνύματα σε άλλους εφήβους ίσως επίσης να έχουν νομικές επιπλοκές. Μία χρονική περίοδο, τουλάχιστον σε δέκα πολιτείες της Αμερικής είχαν συλληφθεί έφηβοι, επειδή έκαναν sexting με την κατηγορία της παιδικής πορνογραφίας. Αυτοί οι έφηβοι έτυχαν διαφορετικής μεταχείρισης στα χέρια των εισαγγελέων: μερικοί απλά έλαβαν προειδοποιήσεις να μην το κάνουν ξανά, άλλοι καταδικάστηκαν ως πορνογράφοι και τώρα είναι εγγεγραμμένοι ως δράστες σεξουαλικών εγκλημάτων, και κάποιοι άλλοι ανήφθησαν τους μηνυτές και τέθηκε το ζήτημα στο ομοσπονδιακό δικαστήριο (Williams, 2012).

Αν και η αποστολή και η λήψη σεξουαλικών εικόνων και μηνυμάτων δεν είναι καινούρια συμπεριφορά, αυτό που είναι ανησυχητικό για τη χρήση του κινητού

τηλεφώνου είναι η ευκολία, με την οποία μπορεί να συμμετάσχει κανείς σε δραστηριότητες sexting. Τα μέσα ενημέρωσης συχνά παρουσιάζουν το sexting μεταξύ εφήβων, ως μία προβληματική συμπεριφορά, παρόλο που μεταξύ των ενηλίκων συχνά παρουσιάζεται ως μέρος μιας γενικής στάσης της σεξουαλικής ανεκτικότητας ή, απιστίας για όσους διατηρούν σχέση. Κυρίως, τον προηγούμενο χρόνο στην Αμερική, ο τύπος και πολιτικές συζητήσεις είχαν εστιάσει στο πώς οι έφηβοι χρησιμοποιούν ή κάνουν κατάχρηση των κινητών τηλεφώνων τους, ως κομμάτι πλέον της σεξουαλικής τους αλληλεπίδρασης και εξερεύνησης. Μεγάλη ανησυχία λοιπόν επικεντρώνεται γύρω από το “sexting”, που όμως σε αυτό το σημείο αξίζει να αναφερθεί, ότι αυτή η ανησυχία αρκετές φορές καταντά υπερβολική, προκαλώντας ηθικό πανικό (moral panic).

Οι κοινωνίες φαίνεται να υπόκεινται ανέκαθεν σε περιόδους ηθικού πανικού. Πιο συγκεκριμένα ηθικοί πανικοί κατασκευάζονται από τα μέσα ενημέρωσης με πληροφορίες που διαβιβάζονται στο κοινό με τέτοιο τρόπο, για να είναι πιο εύκολες στην “κατανάλωση”. Ιδιαίτερη σημασία για την κοινωνική κατασκευή του ηθικού πανικού κατέχει ο ρόλος, που διαδραματίζουν τα μέσα ενημέρωσης στη διαχείριση ενός θέματος, στην απεικόνισή του και στις διάφορες, κυρίως πολιτικές συζητήσεις, που προκύπτουν από αυτό. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, τα μέσα ενημέρωσης προωθούν ένα κοινωνικό ζήτημα μέσω ιστοριών πιο συγκλονιστικών, που αποσκοπούν στο συναίσθημα του θεατή ή του ακροατή. Υπάρχουν τρεις παράγοντες που κάνουν μια ιστορία συγκλονιστική : η κατάσταση του δράστη, η κατάσταση του θύματος και τα σοκαριστικά αποτελέσματα μιας υπόθεσης. (Young, 2009) Χαρακτηριστικό παράδειγμα ηθικού πανικού του sexting αποτέλεσε η περίπτωση της Jessica Logan , που προαναφέρθηκε. Η συγκεκριμένη ιστορία δεν έλαβε προσοχή από τον Ιούλιο του 2008 μέχρι το Μάρτιο του 2009, οπότε το sexting είχε καθιερωθεί πλέον ως πρόβλημα. Η πρώτη φορά που δημοσιεύτηκε ήταν 7 του Μάη του 2009 σε άρθρο των Los Angeles Times. Δημοσιεύτηκε για δεύτερη φορά τον Ιούνιο του 2009 από τις Los Angeles Times και ξανά 3 Δεκεμβρίου του ίδιου έτους από την Associated Press, μαζί με την ιστορία της Hope Witsell, που επίσης έχει προαναφερθεί. (Marker, 2011)

Οι διάφορες αναφορές στην αυτοκτονία της Jessica είναι σημαντικές, εξαιτίας του εντυπωσιασμού της ιστορίας της. Οι γονείς εφήβων που θα παρακολουθήσουν την είδηση της αυτοκτονίας, η οποία περιλαμβάνει και το φαινόμενο του sexting, θα φοβηθούν σκεπτόμενοι, τι θα μπορούσε να συμβεί, αν το

δικό τους παιδί έκανε sexting. Χρησιμοποιώντας, λοιπόν, τα μέσα ενημέρωσης σε αυτές τις ιστορίες την επίκληση στο συναίσθημα, σε συνδυασμό με την αυτοκτονία, ενημέρωσαν και προειδοποίησαν για το φαινόμενο του sexting, δίνοντας όμως ένα από τα πιο ακραία παραδείγματα ως αποτέλεσμα του sexting. Ας έχουμε υπόψη μας ωστόσο, ότι παρά τις αρνητικές συνέπειες του ηθικού πανικού του sexting, υπάρχει κι ένα θετικό στοιχείο κι αυτό είναι να στραφεί η προσοχή της κοινωνίας και της πολιτείας στο συγκεκριμένο ζήτημα όχι με υπερβολές και με σκοπό ατομικά συμφέροντα, αλλά με αλληλεγγύη και ουσιαδεις λύσεις, που να αποσκοπούν ειδικότερα σε υγιείς εφήβους και γενικότερα σε μια καλύτερη κοινωνία (Marker, 2011).

Γενικότερα, οι απόψεις για το sexting ποικίλλουν, ιδιαίτερα αν αυτό αποτελεί πρόβλημα, που να δικαιολογεί δικαστική παρέμβαση. Συχνά οι απόψεις αυτές διαμορφώνονται με κριτήριο, αν το sexting είναι μεταξύ ενηλίκων ή εφήβων. Όσον αφορά το sexting μεταξύ ενηλίκων, κάποιοι το θεωρούν αποδεκτό, άλλοι πιστεύουν ότι δεν είναι υγιής συμπεριφορά, αλλά οι περισσότεροι συμφωνούν ότι είναι ιδιωτικό θέμα. Όσον αφορά το sexting μεταξύ εφήβων, οι απόψεις είναι πολλές και διαφορετικές και καλύπτουν μεγάλο εύρος. Λόγω του εφηβικού sexting εγείρονται περίπλοκα και ανησυχητικά πολιτιστικά ζητήματα, που σχετίζονται με τη σεξουαλικότητα.

Πολλοί νεαροί ενήλικες δεν θεωρούν τίποτα λάθος στο sexting. Για αυτούς, όπως αναφέρθηκε προγενέστερα, είναι απλά ένας άλλος τρόπος να φλερτάρουν, να αναπτύξουν ένα ερωτικό ειδύλλιο, ή να εκφράσουν τη σεξουαλικότητά τους. Στην πραγματικότητα, το sexting είναι μια σεξουαλική δραστηριότητα πιο υγιής από πολλές άλλες και δεν μπορεί να οδηγήσει σε εγκυμοσύνη ή σε σεξουαλικά μεταδιδόμενες ασθένειες. Άλλοι άνθρωποι, συμπεριλαμβανομένων διάφορων ερευνητών, περιγράφουν το sexting ως ένα κανονικό, αν και ψηφιακό, κομμάτι μιας ερωτικής σχέσης, παρομοιάζοντάς το με άλλες εφηβικές εξερευνήσεις της σεξουαλικότητας. (Podlas, 2011)

Για διάφορους λόγους όμως, κάποιοι αποδοκιμάζουν το εφηβικό sexting. Ορισμένοι απλά πιστεύουν ότι είναι ανήθικο ή διεστραμμένο κι ότι η εφηβική σεξουαλικότητα δεν πρέπει να ενθαρρύνεται. Άλλοι φοβούνται τις επιπτώσεις που ενδεχομένως να προκληθούν σε έναν έφηβο, αν δημοσιοποιηθούν προσωπικές του ερωτικές στιγμές. Άλλοι ακόμα επιμένουν ότι δεν πρόκειται για θέμα προσωπικής άποψης, αλλά για νομικό ζήτημα. Για παράδειγμα, αρκετοί εισαγγελείς έχουν σχεδόν

ταυτίσει το sexting με την παιδική πορνογραφία κι έχουν διώξει εφήβους για την αποστολή ή τη λήψη μηνυμάτων sexting, Παρομοίως πολλοί νομοθέτες επέλεξαν να τιμωρήσουν ή να ρυθμίσουν τους νόμους κατά αυτόν τον τρόπο. Ακόμη και δημοφιλής εφημερίδα δημοσίευσε ότι, “οι περισσότεροι μελετητές συμφωνούν στο ότι το sexting είναι λάθος και στο ότι οι έφηβοι που ασχολούνται με αυτό το είδος της συμπεριφοράς πρέπει να τιμωρούνται”. (Podlas, 2011, p.5)

Τα θέματα sexting λοιπόν, κινούν την προσοχή των αρχών με διαφορετικούς τρόπους. Αν και έχει υποστηριχθεί ότι η δίωξη εφήβων σε τέτοιες περιπτώσεις είναι τόσο κατασπατάληση των κοινοτικών πόρων, όσο και ένας αναποτελεσματικός τρόπος αποτροπής του sexting, γεγονός παραμένει ότι οι πιθανές νομικές προεκτάσεις για τους εφήβους που κάνουν sexting είναι σοβαρές. Στην ενότητα που ακολουθεί, γίνεται μια προσπάθεια διεξοδικής ανάλυσης των νομικών ζητημάτων, που προκύπτουν από το sexting.

2. Η ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ ΓΙΑ ΤΟ SEXTING

2.α.) Νομοθετικά μέτρα

Ο συνδυασμός των νόμων που δεν έχουν συνταχθεί καλά, με τις νέες τεχνολογίες, τα δρακόντεια μέτρα, και τις εφηβικές ορμόνες μπορεί να επιφέρει καταστροφικά αποτελέσματα. Αυτό που δεν μπορούν να καταλάβουν οι έφηβοι είναι, ότι αυτό το οποίο θεωρούν αθώο φλερτ, ο νόμος το θεωρεί κακούργημα. Σύμφωνα με τους νόμους που ισχύουν για την παιδική πορνογραφία η δημιουργία, η κατοχή ή η διανομή άσεμνων εικόνων ενός ανήλικου θεωρείται παράνομη. Γι' αυτό σύμφωνα με την πλειοψηφία των τωρινών νόμων, ένας έφηβος που χρησιμοποιεί ένα κινητό τηλέφωνο για να λάβει, να στείλει ή να κρατήσει μία σεξουαλική φωτογραφία ενός φίλου του ή κάποιου άλλου, που συμβαίνει να είναι επίσης ανήλικος, είναι δυνατόν να κατηγορηθεί για παραγωγή, διάδοση και κατοχή παιδικής πορνογραφίας (Sherman, 2011).

Στις Η.Π.Α υπάρχουν δύο κατηγορίες νόμων παιδικής πορνογραφίας: οι ομοσπονδιακοί και οι κρατικοί νόμοι. Οι ομοσπονδιακοί νόμοι της παιδικής πορνογραφίας, όπως είναι γραμμένοι, μπορούν να εφαρμοστούν κατά του sexting στην εφηβική ηλικία. Το άρθρο 2252A, κάτω από τον τίτλο 18 του κώδικα Ηνωμένων Πολιτειών, με τίτλο “Ορισμένες δραστηριότητες που σχετίζονται με το υλικό που αποτελεί ή που περιέχει παιδική πορνογραφία”, κρίνει ως εγκληματία κάθε πρόσωπο που: 1. κατέχει εν γνώσει, ή εν γνώσει έχει πρόσβαση με πρόθεση να δει, σε κάθε βιβλίο, περιοδικό, ταινία, βιντεοκασέτα, δίσκο του υπολογιστή, ή οποιοδήποτε άλλο υλικό, που περιέχει εικόνα παιδικής πορνογραφίας, που έχει ταχυδρομηθεί ή αποσταλεί ή μεταφερθεί με οποιοδήποτε μέσο, συμπεριλαμβανομένου του ηλεκτρονικού υπολογιστή ή έχει γίνει αντικείμενο διαπολιτειακού ή εξωτερικού εμπορίου, 2. διανέμει εν γνώσει, προσφέρει, στέλνει ή παρέχει σε έναν ανήλικο οποιαδήποτε οπτική απεικόνιση, συμπεριλαμβανομένης οποιασδήποτε φωτογραφίας, ταινίας, βίντεο, εικόνας ή εικόνας που παράγεται από υπολογιστή ή άλλα μέσα, όπου μια τέτοια οπτική απεικόνιση είναι, ή φαίνεται να είναι συμμετοχή σε σεξουαλικά άσεμνη συμπεριφορά. Η τιμωρία για την παραβίαση του ομοσπονδιακού καταστατικού περιλαμβάνει υποχρεωτική φυλάκιση όχι λιγότερο από πέντε έτη και όχι περισσότερο από είκοσι. Εκτός από την ποινή φυλάκισης, ο καταδικασμένος είναι

επίσης υποχρεωμένος να εγγραφεί ως δράστης σεξουαλικών εγκλημάτων τουλάχιστον για δεκαπέντε χρόνια (Sherman, 2011).

Όσον αφορά τους κρατικούς νόμους παιδικής πορνογραφίας το 2011 τουλάχιστον είκοσι μία πολιτείες και το Γκουάμ εισήγαγαν ψηφίσματα με στόχο το sexting. Η νομοθεσία αυτή γενικά έχει στόχο να εκπαιδεύσει νέους σχετικά με τους κινδύνους του sexting, να τους αποτρέψει από την πρακτική αυτή και να εφαρμόσει κατάλληλες κυρώσεις σε όσους ασκούν sexting. Το 2011, η Συνέλευση της Καλιφόρνιας εισήγαγε ένα νομοσχέδιο, δηλώνοντας την πρόθεσή της να θεσπίσει νομοθεσία για την αντιμετώπιση του sexting. Άλλες πολιτείες έχουν δημιουργήσει επιτροπές για τη μελέτη του sexting και έχουν παρουσιάσει προτάσεις βασισμένες στα ευρήματά τους. Το 2009, για παράδειγμα, η Γερουσία της Ιντιάνα ενέκρινε ένα ψήφισμα, που ζητά την καταδίκη από μία Επιτροπή πολιτικής, η οποία θα μελετά θέματα, που αφορούν τη χρήση κινητών τηλεφώνων στην αποστολή προκλητικών φωτογραφιών και βίντεο (“sexting”), ειδικά από παιδιά, όπως αυτό ορίζεται για σεξουαλικά αδικήματα, που καλύπτονται από το καταστατικό της Ιντιάνα. Ομοίως, το 2010, το Ρόουντ Άιλαντ καθιέρωσε μια Επιτροπή να μελετήσει και να προβαίνει σε συστάσεις προς τη Σύγκλητο σχετικά με το sexting. Το 2011, στη Νότια Καρολίνα θεωρήθηκε ένα νομοσχέδιο το οποίο, εάν τίθεντο σε ισχύ, θα τροποποιούσε τον κώδικα του κράτους και θα έκανε το sexting μια πολιτική επίθεση (Eraker, 2010). Το 2010, η Γενική Συνέλευση του Οχάιο θεώρησε ένα νομοσχέδιο, που απαγορεύει την αποστολή κάθε είδους γυμνών εικόνων από ανηλίκους, χρησιμοποιώντας μία συσκευή τηλεπικοινωνιών. Οι έφηβοι, που έχουν παραβιάσει το καταστατικό, θα κατηγορηθούν για πλημμέλημα της παράνομης χρήσης συσκευής τηλεπικοινωνιών, που αφορά έναν ανήλικο που είναι γυμνός. Επιπλέον, η Πενσυλβανία επιδιώκει να τροποποιήσει τον κατάλογο των εγκλημάτων και αδικημάτων, ώστε να συμπεριλαμβάνεται και το αδίκημα του “sexting από ανηλίκους”. Το νομοσχέδιο αναφέρει ότι “ ένας ανήλικος που εν γνώσει του μεταδίδει μία ηλεκτρονική επικοινωνία ή διαδίδει μια απεικόνιση του εαυτού του ή του εαυτού της ή άλλου ανηλίκου, ή κατέχει μια απεικόνιση από άλλον ανήλικο, συμμετέχοντας σε σεξουαλικά σαφή συμπεριφορά, διαπράττει πλημμέλημα δεύτερου βαθμού” (Williams, 2012, p 1032). Ο εκπρόσωπος της συγκεκριμένης πολιτείας, Seth Grove, εισήγαγε στη Βουλή το νομοσχέδιο 2189 για την αντιμετώπιση της πρακτικής των ανηλίκων να στέλνουν μέσω γραπτών μηνυμάτων άσεμνες φωτογραφίες δικές τους ή των συμμαθητών τους. Ο σκοπός της προτεινόμενης νομοθεσίας είναι, να μπει μία

διαχωριστική γραμμή μεταξύ των “πιθανών κυνηγών των παιδιών” και των παρορμητικών εφήβων. Ο Seth Grove ανέφερε χαρακτηριστικά: “Οι έφηβοι πρέπει να κατανοήσουν ότι το μήνυμα μέσω του οποίου στέλνουν μια γυμνή φωτογραφία - ακόμη και δική τους - είναι έγκλημα και μπορεί να τιμωρηθούν για την αποστολή αυτών των εικόνων. Ωστόσο, η τιμωρία δεν θα πρέπει να καταστρέφει το υπόλοιπο της ζωής τους.” Σύμφωνα με το νομοσχέδιο, το sexting θα μπορούσε να θεωρηθεί πλημμέλημα δευτέρου βαθμού, και να ισχύει, εάν ένας/μία ανήλικος/-η στέλνει γυμνές εικόνες δικές του/της ή άλλου ανήλικου ηλικίας άνω των 13 μέσω ηλεκτρονικών μέσων επικοινωνίας. Αν όμως, οι φωτογραφίες απεικονίζουν ανηλίκους, που εμπλέκονται σε οποιαδήποτε σεξουαλική πράξη, η συμπεριφορά αυτή θα θεωρηθεί υλικό παιδικής πορνογραφίας και θα κατηγορηθεί ως κακούργημα (Williams, 2012).

Ενώ ορισμένες πολιτείες θεωρούν τους σημερινούς νόμους παιδικής πορνογραφίας ακατάλληλους για την αντιμετώπιση του εφηβικού sexting, άλλες πολιτείες υποστηρίζουν, ότι οι νόμοι πρέπει να μείνουν ως έχουν και δε χρειάζεται κάποια νομοθετική αλλαγή. Με βάση τις εκτιμήσεις, τις δαπάνες που σχετίζονται με τις νομοθετικές αλλαγές, καθώς και το γεγονός ότι οι έφηβοι σπάνια κατηγορούνται σύμφωνα με το καταστατικό παιδικής πορνογραφίας, ορισμένες πολιτείες αποφάσισαν να μην αλλάξουν το καταστατικό τους. Για παράδειγμα, ενώ μία νομοθετική υποεπιτροπή του Νιου Χάμσαιρ αναγνωρίζει ότι το sexting είναι ένα πρόβλημα, αποφάσισε, ότι δεν είναι ένα πρόβλημα, που αξίζει να νομοθετηθεί. Η υποεπιτροπή διαμορφώθηκε μετά από τους προβληματισμούς, που έθεσαν υπάλληλοι και γονείς για την πιθανότητα κατηγορίας κακούργηματος, που μπορούσε να υποβληθεί σε εφήβους που εμπλέκονται σε πράξεις sexting. Η υποεπιτροπή υιοθέτησε μια “περιμένετε και θα δούμε” προσέγγιση, επειδή κανένας έφηβος από το Νιού Χάμσαιρ δεν είχε ακόμα κατηγορηθεί για sexting. (Pavia, 2011)

Κάποιες πολιτείες έλαβαν για την αντιμετώπιση του sexting πιο σκληρά κι αυστηρά μέτρα. Στη Βόρεια Ντακότα για παράδειγμα, τον Αύγουστο του 2009, προστέθηκε ένα νέο κεφάλαιο στη νομοθεσία της συγκεκριμένης πολιτείας το οποίο όριζε ως πλημμέλημα 2^ο βαθμού “την απόκτηση εν γνώσει και διανομή οποιασδήποτε εικόνας που απεικονίζει γυμνό ή μερικώς γυμνό έφηβο και που δημιουργήθηκε χωρίς τη συγκατάθεση του υποκειμένου της εικόνας.” Επίσης όριζε ως πλημμέλημα 1ου βαθμού τη διανομή ή τη δημοσίευση μιας εικόνας που απεικονίζει γυμνό ή εν μέρει γυμνό έφηβο “με πρόθεση να προκληθούν

συναισθηματικές επιπτώσεις ή ταπείνωση οποιουδήποτε ατόμου απεικονίζεται”. Ακόμη πλημμέλημα 1^{ου} βαθμού ορίστηκε η διανομή ή η δημοσίευση μιας εικόνας, που απεικονίζει γυμνό ή εν μέρει γυμνό έφηβο, χωρίς τη συγκατάθεση του ατόμου που απεικονίζεται, του γονέα του ή του κηδεμόνα του. (Eraker, 2010, p.578)

Άλλες πολιτείες πάλι, αποφάσισαν να εφαρμόσουν εναλλακτικά σχέδια δράσης, παρά να κάνουν αλλαγές στους ήδη υπάρχοντες νόμους παιδικής πορνογραφίας, καθώς θεώρησαν ότι είναι λιγότερο δαπανηρά και λιγότερο χρονοβόρα από τη νομοθετική δράση και μπορεί τελικά να αποδειχθούν ότι είναι και περισσότερο αποτελεσματικά. Για παράδειγμα, στο Οχάιο δημιούργησαν το Πρόγραμμα του Εισαγγελέα για την Εκτροπή των Ανηλίκων, όπου μέσα από λεπτομερείς εξετάσεις, βρίσκουν διάφορους παράγοντες, που καθορίζουν, εάν ο/η έφηβος-/η θα πρέπει να εγγραφεί στο πρόγραμμα εκτροπής ή αντίθετα αν θα πρέπει να αναλάβει την υπόθεση το δικαστικό σύστημα. Οι συγκεκριμένοι παράγοντες περιλαμβάνουν προηγούμενες παραβάσεις, παλαιότερη συμμετοχή στο πρόγραμμα, χρήση ναρκωτικών ή αλκοόλ. Οι ανήλικοι παραβάτες που εισέρχονται στο πρόγραμμα είναι υπό επίβλεψη για έξι μήνες, πρέπει να μη χρησιμοποιούν τα κινητά τους τηλέφωνα και να εκτελούν κοινωνικά έργα. Επιπλέον, οι ανήλικοι πρέπει να συμμετέχουν σε ένα εκπαιδευτικό πρόγραμμα, το οποίο θα εστιάζει στις νομικές συνέπειες του sexting, στις επιπτώσεις του στο θύμα του sexting, στην επιβολή ορίων για την κατάλληλη σεξουαλική ηλικία, καθώς επίσης και στην υπεύθυνη χρήση του Διαδικτύου, των κινητών τηλεφώνων και άλλων συσκευών επικοινωνίας (Pavia, 2011). Μετά την επιτυχή ολοκλήρωση του προγράμματος, τυχόν κατηγορίες που εκκρεμούν εναντίον του ανηλίκου απορρίπτονται. Το πρόγραμμα αναγνωρίζει ότι, σε ορισμένες περιπτώσεις, η κατηγορία σε έναν έφηβο για κακούργημα και ο στιγματισμός του ως δράστης σεξουαλικών εγκλημάτων, όταν οι ενέργειές του ήταν σαφώς αποτέλεσμα κακής κρίσης και άγνοιας του νόμου, φαίνονται σκληρά μέτρα για τους παραβάτες που προέβησαν σε αυτές τις ενέργειες για πρώτη φορά και ότι τέτοιες πράξεις αντιμετωπίζονται καλύτερα μέσω της εκπαίδευσης και της γονεϊκής εμπλοκής (Eraker, 2010).

Ορισμένες πολιτείες ακόμη, επέλεξαν να ακολουθήσουν διαφορετική νομοθεσία για το sexting, Στο Βερμόντ πρόσφατα ψηφίστηκε νομοσχέδιο, το οποίο αποκλείει τους ανηλίκους που κάνουν sexting από την δίωξη, σύμφωνα με τους νόμους που ισχύουν για την παιδική πορνογραφία. Βάσει του νέου νόμου, θα αποφευχθεί η εγγραφή ανηλίκων που κατηγορούνται για sexting ως δράστες

σεξουαλικών εγκλημάτων, δεν θα κατηγορούνται για παιδική πορνογραφία, όπως αναφέρει το καταστατικό, και τέτοιες υποθέσεις θα διεκπεραιώνονται μέσω του δικαστηρίου ανηλίκων (Ραβία, 2011). Ωστόσο, ο νόμος δίνει μόνο μία ευκαιρία στους εφήβους. Αν μεταγενέστερα ο ίδιος δράστης προβεί σε ίδιες δραστηριότητες θα οδηγηθεί σε δίωξη, σύμφωνα με τους νόμους του κράτους για τη σεξουαλική εκμετάλλευση των παιδιών. Επιπλέον, ο νέος νόμος αποποινικοποιεί τέτοια συμπεριφορά, μόνο αν η ανταλλαγή φωτογραφιών είναι συναινετική και η ηλικία μεταξύ των ατόμων είναι μεταξύ των δεκατριών και των δεκαοκτώ χρόνων. (Wood, 2009) Αυτό το νομοσχέδιο όμως, όπως και η ποινικοποίηση του sexting, δεν σέβεται τα θεμελιώδη δικαιώματα των γονέων και το απόρρητο της σεξουαλικής ζωής του εφήβου. Κατά μία έννοια, θα μπορούσε να ερμηνευθεί, ως απλώς μια προσπάθεια να ελαχιστοποιήσει τις σπασμωδικές κινήσεις σχετικά με την “ποινικοποίηση των εφήβων”, παράλληλα όμως εξακολουθεί να τιμωρεί το sexting και να προωθεί πρότυπα πλειοψηφίας. Ένας κρατικός νομοθέτης της Νεμπράσκα από την άλλη σχολίασε, ότι κανείς δε θέλει να ποινικοποιήσει μια ανώριμη συμπεριφορά από τους εφήβους και γι’ αυτό πρέπει να δοθεί μεγάλη προσοχή στη διατύπωση των νόμων . Ωστόσο, ακόμη και αυτή η απάντηση στη συζήτηση για το sexting δεν προστατεύει πλήρως το απόρρητο της εφηβικής σεξουαλικής ζωής, γιατί αν και το νομοθετικό σώμα της Νεμπράσκα έχει συνειδητοποιήσει ότι οι έφηβοι δεν πρέπει να στιγματίζονται ως εγκληματίες για την αθώα τους περιέργεια, πάλι εμφανίζεται μια απόπειρα να νομοθετηθεί η ηθική. (Eraker, 2010)

Οι νομοθέτες, στις μελλοντικές προσπάθειές τους, να αντιμετωπίσουν το αυξανόμενο φαινόμενο του sexting, θα μπορούσαν να επωφεληθούν από μια προοπτική, που να είναι πάνω από την ηθική και να σέβεται τα δικαιώματα των γονέων και την προστασία της ιδιωτικής ζωής. Ακόμη και αν οι νομοθέτες πιστεύουν ότι το sexting είναι σε αντίθεση με την προώθηση υγιών, νεαρών πολιτών, μπορούν να δημιουργήσουν νόμους, έτσι ώστε να καταλήγουν στο ίδιο αποτέλεσμα. Για παράδειγμα, νομοθέτες στο Νιου Τζέρσεϋ θεώρησαν νομοσχέδιο το 2011, το οποίο θα απαιτεί από τους δασκάλους του σχολείου, να ενημερώνουν μαθητές και γονείς σχετικά με τους κινδύνους του sexting. Θα απαγορεύεται επίσης σε καταστήματα λιανικής πώλησης η πώληση κινητών τηλεφώνων, εκτός αν δίνεται στους πελάτες ενημερωτικό φυλλάδιο σχετικό με το sexting. Φυσικά, αυτά τα εκπαιδευτικά μέτρα πρέπει να συνοδεύουν τις τροπολογίες και τους νόμους παιδικής πορνογραφίας, αποκλείοντας την εφαρμογή τους σε ανηλίκους ή παρέχοντας υποστήριξη και

ελαφρυντικά στον έφηβο που κάνει sexting. Η προσέγγιση αυτή καταπολεμά τις αρνητικές συνέπειες του sexting, σεβόμενη τα δικαιώματα των γονέων και την ιδιωτική σεξουαλική ζωή των εφήβων. Παρομοίως η Γερουσία της Νέας Υόρκης εξετάζει ένα νομοσχέδιο, που δημιουργεί ένα εκπαιδευτικό πρόγραμμα με στόχο την εκπαίδευση του κοινού για τους κινδύνους, που συνδέονται με το sexting. Αν οι νομοθέτες κατανοήσουν αυτά τα δικαιώματα, μπορούν να δημιουργήσουν συνταγματικά νόμιμα καταστατικό και να ελαχιστοποιούν την ανάγκη για νομικές προκλήσεις. Επιπλέον, η νομοθετική δράση μπορεί να λειτουργήσει ως παράδειγμα, για να μπορέσουν να ερμηνεύσουν τα δικαστήρια και η κοινωνία τη νομιμότητα της ρύθμισης του απορρήτου της εφηβικής σεξουαλικής ζωής. Η άποψη της κοινωνίας, όσον αφορά το σεξουαλικό προσανατολισμό, μεταβάλλεται και οι νομοθέτες μπορούν να πρωτοστατήσουν στην κατάρριψη της ιδέας, που υποστηρίζει ότι οι νόμοι που εισβάλλουν στην ιδιωτική ζωή μπορούν να δικαιολογηθούν με βάση την ηθική. (Ρανία, 2011) Πρέπει να ληφθεί υπόψη επίσης, ότι όποιος παραβιάσει το καταστατικό παιδικής πορνογραφίας, στις περισσότερες πολιτείες, αυτόματα εγγράφεται ως δράστης σεξουαλικών εγκλημάτων. Πολλές πολιτείες της Αμερικής έχουν αναγνωρίσει, ότι το sexting είναι ένα σοβαρό ζήτημα, που πρέπει να δημοσιοποιηθεί. Όπως αποδεικνύεται από την παραπάνω ανάλυση, όμως, κάθε πολιτεία έχει διαφορετικές απόψεις για το, τι συνιστά την κατάλληλη νομοθετική πρόταση. Αξίζει να επαινεθούν πολλές από τις πολιτείες για τη χρήση μη-ποινικών μέτρων για την αντιμετώπιση του προβλήματος του sexting, όπως και αξίζει να επισημανθεί και η ασυνέπεια στις πρωτοβουλίες, που λαμβάνονται από κάποιες πολιτείες για την αντιμετώπιση του sexting.

2.β.) Προβλήματα που προβάλλουν στην αντιμετώπιση του sexting σε νομικό πλαίσιο

Μία από τις κύριες δυσκολίες στην αντιμετώπιση του sexting είναι, ότι οι περιστάσεις που περιβάλλουν την κάθε περίπτωση ποικίλουν και ως εκ τούτου οδηγούν και σε πολύ διαφορετικά επίπεδα ενοχής. Για παράδειγμα, το sexting μπορεί να θεωρηθεί μια συναινετική πράξη, όπου ο/η έφηβος/η πρόθυμα στέλνει μία προσωπική γυμνή φωτογραφία του σε ένα/μία άλλο/η έφηβο/η, που πρόθυμα τη δέχεται. Ωστόσο, εάν μια εικόνα που λαμβάνεται μέσω συναινετικού sexting,

αργότερα διαβιβάζεται σε ένα τρίτο πρόσωπο, η πράξη δεν είναι πλέον συναινετική. Οι περιπτώσεις που ακολουθούν, απεικονίζουν τις διάφορες μορφές του sexting και τα διαφορετικά επίπεδα της ενοχής που συνδέονται με την κάθε περίπτωση και διακρίνονται σε περιπτώσεις συναινετικού και περιπτώσεις ακούσιου sexting (Sherman, 2011).

Η ακόλουθη περίπτωση είναι συναινετικού sexting και αφορά τον 18χρονο Jorge Canal από την Iowa, που κατηγορήθηκε και κρίθηκε ένοχος για τη διάδοση και την έκθεση άσεμνου υλικού σε ανήλικο. Ο Canal καταδικάστηκε για την αποστολή μια φωτογραφίας ,που απεικόνιζε τα γεννητικά του όργανα, σε μία 14χρονη συμμαθήτρια και φίλη του, C.E. Η C.E. κατέθεσε στη δίκη του Canal, ότι αυτή του ζήτησε , να στείλει τη φωτογραφία τρεις ή τέσσερις φορές, πριν από τη στιγμή που την έλαβε. Παρά το γεγονός ότι αυτή η ανταλλαγή ήταν συναινετική, ο Canal καταδικάστηκε σε ένα χρόνο φυλάκιση, αναγκάστηκε να πληρώσει 250 δολάρια πρόστιμο και υποχρεώθηκε να εγγραφεί ως δράστης σεξουαλικών εγκλημάτων (Sherman, 2011). Σε μία άλλη περίπτωση, ένα 14χρονο κορίτσι από το Νιου Τζέρσεϋ, συνελήφθηκε και κατηγορήθηκε για παραβίαση του καταστατικού για την παιδική πορνογραφία, επειδή δημοσίευσε περίπου τριάντα “τολμηρές” εικόνες προσωπικές της στη σελίδα του MySpace. Το κορίτσι ενεργούσε με πρωτοβουλία δική της κι εξήγησε ότι δημοσίευσε η ίδια τις φωτογραφίες, επειδή ήθελε να της δει το αγόρι της. Ακόμα κι αν το κορίτσι με τη θέλησή της δημοσίευσε τις φωτογραφίες και τεχνικά δε συνέβη καμία ζημιά ή εκμετάλλευση ανηλίκου, είναι ένοχη για μια σεξουαλικά αξιόποινη πράξη σύμφωνα με το νόμο. Αν καταδικαστεί, το κορίτσι αντιμετωπίζει φυλάκιση έως 17 χρόνια και θα υποχρεωθεί να εγγραφεί ως δράστης σεξουαλικών εγκλημάτων (Duncan, 2007).

Η παρακάτω περίπτωση αφορά το ακούσιο sexting. Όταν ο κάτοικος της Φλόριντα Philip Alpert ήταν 18 ετών, κατηγορήθηκε για έγκλημα μετάδοσης υλικού παιδικής πορνογραφίας. Μετά από έναν καυγά με την κοπέλα του, που ήταν τότε 16 ετών, ο Alpert αποφάσισε να στείλει μέσω e-mail τις γυμνές φωτογραφίες, που του είχε στείλει κατά τη διάρκεια της σχέσης τους σε πάνω από εβδομήντα ανθρώπους, συμπεριλαμβανομένων γονιών, φίλων και δασκάλων του κοριτσιού. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα, να εγγραφεί ο Alpert ως δράστης σεξουαλικών εγκλημάτων στη Φλόριντα μέχρι τα 43 του χρόνια, να συμμετέχει σε υποχρεωτική κοινωφελή εργασία και να παρακολουθεί τακτικά μαθήματα για την αποκατάστασή του (Richards, Calvert, 2009). Εκτός από τη δικαστική ποινή που του επιβλήθηκε, έχει επηρεαστεί

αρνητικά και η προσωπική ζωή του Alpert. Εξαιτίας του στιγματισμού του ως κακοποιός και δράστης σεξουαλικών εγκλημάτων, ο Alpert εκδιώχτηκε από το κολλέγιο, δε μένει πλέον με τον πατέρα του, επειδή εκείνος ζει πολύ κοντά σε ένα γυμνάσιο και δεν έχει τη δυνατότητα, να εξασφαλίσει μία επαγγελματική απασχόληση (Walters, 2010).

Αν και η πράξη του Alpert είναι σοβαρή, η τιμωρία δεν μπορεί εύκολα να απορριφθεί ως αδικαιολόγητη, επειδή οι ενέργειές του ήταν κακόβουλες και δεν έγιναν με τη συναίνεση της κοπέλας. Αντίθετα, η τιμωρία του Jose Canal για τη συμμετοχή του σε μια καθαρά συναινετική πράξη φαίνεται να είναι μια σοβαρή δικαστική πλάνη. Στην περίπτωση του Canal και αυτός και η κοπέλα του ήταν με τη θέλησή τους συμμετέχοντες στο sexting: ήθελε η κοπέλα του να της στείλει τη φωτογραφία και αυτός της την έστειλε. Στην υπόθεση του Alpert ήταν ένα ενήλικος άνδρας, που έλαβε γυμνές φωτογραφίες της ανήλικης φίλης του και στη συνέχεια διαβίβασε τις φωτογραφίες σε τρίτους χωρίς γνώση της φίλης του ή τη συγκατάθεσή της. Ο Alpert ενέργησε κακόβουλα και με εκδικητική διάθεση, και έτσι φαίνεται πιο ένοχος. Ωστόσο, με βάση το νόμο, οι δύο άνδρες έλαβαν περίπου την ίδια τιμωρία. Τα διαφορετικά επίπεδα ενοχής περιέγραψαν στα παραπάνω σενάρια τα δύσκολα ζητήματα, που προκύπτουν για τους νομοθέτες, κατά την εκπόνηση της νομοθεσίας του sexting. Θα πρέπει να εφαρμοστεί μία απόλυτη προσέγγιση, στην οποία όλες οι περιπτώσεις του sexting θα αντιμετωπίζονται με τον ίδιο τρόπο; Ή θα ήταν καλύτερα μια προσέγγιση, η οποία ανάλογα με την περίπτωση θα προσδιορίζει καλύτερα την ενοχή και την κατάλληλη τιμωρία για τους έφηβους παραβάτες που κάνουν sexting; (Sherman, 2011).

Υπάρχει μια αυξανόμενη συναίνεση μεταξύ των κρατικών νομοθετικών σωμάτων και των δικηγόρων για το θέμα του sexting. Αν και το sexting θεωρείται ηθικά απαράδεκτο, τα νομοθετικά σώματα δεν πιστεύουν ότι η πράξη του sexting μπορεί να συνταχθεί στα καταστατικά παιδικής πορνογραφίας. Επιπλέον, οι περισσότεροι μελετητές συμφωνούν, στο ότι το sexting είναι λάθος και ότι οι έφηβοι, που ασχολούνται με αυτό το είδος της συμπεριφοράς, θα πρέπει να τιμωρούνται. Ωστόσο, νομοθετικά σώματα και κυβερνητικά στελέχη δεν έχουν ακόμη συμφωνήσει ως προς το ποια είναι καλύτερη απάντηση του κράτους απέναντι στο sexting και ποια τυχόν τιμωρία θα ήταν η κατάλληλη για αυτό το είδος της συμπεριφοράς. Επιπλέον, το Ανώτατο Δικαστήριο διαπίστωσε, ότι υπάρχουν ορισμένες κατηγορίες του λόγου και της έκφρασης, όπως η απρέπεια και η παιδική πορνογραφία, που δεν παίζουν

ουσιαστικό ρόλο στην έκφραση ιδεών και είναι τόσο μικρής αξίας, που ό,τι όφελος είναι δυνατόν να προκύψει από αυτά, αντισταθμίζεται σαφώς από το κοινωνικό ενδιαφέρον της τάξης και της ηθικής. Είναι λοιπόν δύσκολο να προσδιοριστεί το sexting μέσα σε μία από αυτές τις κατηγορίες, επειδή το sexting φαίνεται, με πολλούς τρόπους, να εμπίπτει και στις δύο. Από τη μία πλευρά, μπορεί να υποστηριχθεί ότι η ανταλλαγή σεξουαλικών εικόνων των εφήβων είναι μια μορφή ντροπής, που δεν προσφέρει καμία αξία για την κοινωνία. Από την άλλη, μπορεί να υποστηριχθεί ότι η ποινικοποίηση της ανταλλαγής των εν λόγω εικόνων καταπνίγει την ελευθερία έκφρασης των εφήβων, με βάση την επιθυμία της κυβέρνησης να καταστείλει το περιεχόμενο των μηνυμάτων και των εικόνων. Σε αυτό το σενάριο, η κυβέρνηση θα φέρει το βάρος να αποδείξει, ότι οι περιορισμοί στο sexting είναι συνταγματικοί (Pavia, 2011) Επιπλέον, όταν η κυβέρνηση επιδιώκει να περιορίσει την ομιλία με βάση το περιεχόμενό της, θα πρέπει να αποδείξει ότι ο κανονισμός προωθεί ένα υποχρεωτικό κυβερνητικό ενδιαφέρον και ότι στηρίζεται σε κάτι περισσότερο από μια απλή επιθυμία να αποφύγει την ταλαιπωρία και την δυσάρεστη κατάσταση που πάντα συνοδεύουν μια δημοφιλής άποψη. Επειδή το sexting είναι μια μη παραδοσιακή μορφή του λόγου, είναι δύσκολο να προβλέψει κανείς, πώς θα αποφασίσει το Ανώτατο Δικαστήριο για το θέμα. Σε αυτό το σημείο λοιπόν, καλό είναι να αναφερθούν κάποια θεμελιώδη δικαιώματα, τα οποία θίγονται από το φαινόμενο του sexting και την ποινικοποίησή του.

3.SEXTING ΚΑΙ ΘΕΜΕΛΙΩΔΗ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

3.α.)Τα θεμελιώδη δικαιώματα των γονέων και το απόρρητο της ιδιωτικής ζωής των εφήβων

Το ανώτατο δικαστήριο των Η.Π.Α. έχει αναγνωρίσει το θεμελιώδες δικαίωμα της δημιουργίας σπιτιού και της ανατροφής των παιδιών στο Meyer v. Nebraska. Παράλληλα με την ακύρωση ενός κρατικού νόμου, που απαγορεύει σε παιδιά σχολικής ηλικίας την διδασκαλία γλώσσας εκτός της αγγλικής, το δικαστήριο συμφώνησε ότι μπορεί να είναι πολύ θετικό αν όλοι οι νέοι μιλούσαν την ίδια γλώσσα, αλλά εξήγησε ότι ακόμη και ένα επιθυμητός σκοπός δεν μπορεί να προαχθεί από απαγορευμένα μέσα. Ο σκοπός του καταστατικού ήταν, να προωθήσει την αστική ανάπτυξη, αναστέλλοντας την κατάρτιση και την εκπαίδευση των νεότερων σε ξένες γλώσσες και ιδεώδη, πριν μπορέσουν να μάθουν αγγλικά και να αποκτήσουν αμερικανικά ιδεώδη. Αλλά όσο το κράτος ήθελε να επιτύχει τον στόχο της προώθησης της αστικής ανάπτυξης, τόσο δεν μπορούσε να αμελήσει το δικαίωμα των γονέων να ακολουθήσουν τον δικό τους τρόπο ανατροφής στα παιδιά τους. Παρομοίως, ενώ σχολιαστές θα μπορούσαν να υποστηρίζουν ότι κάτι τέτοιο θα ήταν επιθυμητό, εάν οι έφηβοι δεν συμμετείχαν σε δραστηριότητες sexting, αυτό δεν μπορεί να εξουσιοδοτήσει απαραίτητα τα νομοθετικά σώματα, ώστε να παραβιάσουν τα προσωπικά δικαιώματα που εμπλέκονται.

Συμπερασματικά το κράτος μπορεί να βελτιώσει της ποιότητα των πολιτών του, σωματικά, διανοητικά και ηθικά, αλλά το άτομο έχει ορισμένα θεμελιώδη δικαιώματα που πρέπει να τηρούνται. Το δικαστήριο στο Meyer εξήγησε, ότι ιδέες της συλλογικής ανατροφής των παιδιών έρχονται σε αντίθεση με τα θεμελιώδη δικαιώματα των γονέων. Δεν είναι δυνατόν, τα πάντα που αφορούν τα παιδιά, να μπορούν να ελέγχονται από το κράτος, ακόμη και εάν οι ανήλικοι ανήκουν σε πιο “ευάλωτες κατηγορίες”. Δύο χρόνια μετά, στο Meyer, το Δικαστήριο ανέφερε ότι το παιδί δεν είναι απλά άτομο του κράτους· εκείνοι που το τροφοδοτούν και κατευθύνουν το πεπρωμένο του έχουν το δικαίωμα, σε συνδυασμό με υψηλό καθήκον, να αναγνωρίσουν και να το προετοιμάσουν για πρόσθετες υποχρεώσεις. (Forbes, 2011)

Ωστόσο πολλές επιλογές και αποφάσεις, που επηρεάζουν τα παιδιά, πρέπει να διατηρηθούν να ανήκουν στους γονείς τους, ανεξάρτητα από το πώς το κράτος κρίνει την ορθότητα των εν λόγω αποφάσεων. Έτσι, μπορεί να είναι απόλυτα αποδεκτό το γεγονός, ότι η κυβέρνηση θα εύχεται οι έφηβοι να απέχουν από το sexting, αλλά αυτό δεν της δίνει το δικαίωμα, να απαγορεύει τέτοιες δραστηριότητες μέσω ποινικών κυρώσεων. Υπάρχουν, βέβαια, οι συνταγματικές αποφάσεις για τους γονείς, τις οποίες η κυβέρνηση μπορεί να πάρει μέσω κανονισμού· το δικαίωμα της προσωπικής ελευθερίας μπορεί μερικές φορές να αντισταθμιστεί από το δημόσιο όφελος. Θα ήταν παράλογο, για παράδειγμα, να ισχυρίζονται, ότι τα παιδιά θα πρέπει με βάση το Σύνταγμα να έχουν πρόσβαση στα ναρκωτικά. (Humbach, 2010)

Μια χρήσιμη σύγκριση, προκειμένου να αποκτήσουν μια καλύτερη κατανόηση των θεμελιωδών δικαιωμάτων των γονέων, είναι μεταξύ της ποινικοποίησης του sexting και των νόμων του κράτους, που ρυθμίζουν την κατανάλωση οινοπνεύματος από ανηλίκους. Προς το παρόν, όλες οι πολιτείες περιορίζουν το αλκοόλ για παιδιά κάτω της ηλικίας των 21 (με μερικές εξαιρέσεις). Ακόμη και αν οι γονείς δεν συμφωνούν με αυτές τις νομοθετικές πράξεις, τα παιδιά τους αντιμετωπίζουν τιμωρία εάν, για παράδειγμα, καταναλώσουν αλκοόλ σε ένα σπιτικό πάρτι ή προσπαθήσουν να αγοράσουν αλκοόλ από την κάβα. Ωστόσο, υπάρχουν δύο κύρια χαρακτηριστικά, που διακρίνουν την κατανάλωση αλκοόλ από το sexting. Κατ' αρχάς, το αλκοόλ βλάπτει και οι αρνητικές συνέπειες είναι πιο πολλές και πιο επικίνδυνες. Η κατανάλωση αλκοόλ παρουσιάζει άμεσους κινδύνους, όπως δηλητηρίαση, και έμμεσους κινδύνους, όπως τραυματισμό π.χ. εξαιτίας της χρήσης μηχανοκίνητου οχήματος. Στην πραγματικότητα, το Κέντρο Ελέγχου και Πρόληψης Νοσημάτων αναφέρει, ότι σχεδόν ένας στους τρεις εφήβους ήταν συνεπιβάτης σε όχημα με οδηγό που είχε πει και ένας στους δέκα έχει οδηγήσει μετά από κατανάλωση αλκοόλ. Στις πολιτείες, οι οποίες αύξησαν το όριο ηλικίας κατανάλωσης οινοπνεύματος σε 21, έχει υπάρξει μια μέση πτώση 16% σε τροχαία ατυχήματα. Εκτός από την ύπαρξη καταγεγραμμένων αρνητικών επιπτώσεων του αλκοόλ, η κατανάλωση οινοπνεύματος στην εφηβεία διαφέρει από το sexting στο γεγονός, ότι πρόκειται για μια πολύ δημόσια και κοινωνική δραστηριότητα. Μία μελέτη διαπιστώνει, ότι οι έφηβοι μεταξύ των 15 και 17 ετών πίνουν αλκοόλ με δύο ή περισσότερα άτομα 80.2% του χρόνου. Και όταν οι έφηβοι πίνουν αλκοόλ εντός του σπιτιού τους (χωρίς την επίβλεψη ενήλικα), υπάρχει ακόμα ο δημόσιος κίνδυνος, ότι ένας από τους εφήβους, που βρίσκονται σε κατάσταση μέθης θα οδηγήσει και θα

θέσει σε κίνδυνο άλλους πολίτες. Οι τεκμηριωμένες αρνητικές συνέπειες και ο δημόσιος χαρακτήρας της κατανάλωσης αλκοόλ οδηγεί την κυβέρνηση σε ρυθμίσεις πολύ πιο νόμιμες από την ποινικοποίηση του sexting. Ωστόσο, παρά τις διαφορές αυτές, η τιμωρία για sexting είναι γενικά πιο σοβαρή από ό, τι η τιμωρία για την κατανάλωση οινοπνεύματος από ανηλίκους. Υπάρχουν συνέπειες που σχετίζονται με το sexting, αλλά τα δικαστήρια θα πρέπει να καθορίσουν, εάν αυτές κάνουν τον κανονισμό νόμιμο. Το Ανώτατο Δικαστήριο σημείωσε στο *Parham v. J.R.*, ότι ακόμα και αν μια γονική απόφαση εμπεριέχει κάποιο κίνδυνο, αυτό δε μεταφέρει αυτόματα το δικαίωμα της λήψης αποφάσεων από τους γονείς σε κάποια υπηρεσία ή στους νομοθέτες και δικαστικούς του κράτους. Ωστόσο, το δικαστήριο ήταν βέβαιο στο *Prince v. Massachusetts*, ότι η αρχή του κράτους σχετικά με τις δραστηριότητες των παιδιών είναι ευρύτερη από τις ενέργειες των ενηλίκων. (Ραβία, 2011)

Το κράτος έχει μεγαλύτερη εξουσία, να ρυθμίζει θέματα, που αφορούν ανηλίκους, όταν αυτά έχουν άμεσο αντίκτυπο στην υγεία τους ή εάν έχουν δημόσιο χαρακτήρα. Όσον αφορά την κατανάλωση οινοπνεύματος, έχει νόημα η παρέμβαση του κράτους, αλλά το ίδιο δεν ισχύει για το sexting, διότι στην πρώτη περίπτωση οι επιπτώσεις από την κατανάλωση αλκοόλ προκαλούνται αμέσως, ενώ στη δεύτερη περίπτωση με το sexting απαιτείται η παρέμβαση τρίτου ατόμου με κακόβουλες προθέσεις. Έτσι εγείρεται το ερώτημα, αν τα δικαστήρια, που σχετίζονται με θέματα εφηβικής σεξουαλικότητας, πρέπει να αναγνωρίσουν το συνολικό δικαίωμα του γονέα, να εκπαιδεύει τα παιδιά του σε αυτόν τον τομέα, χωρίς να εμπλέκεται το κράτος. (Humbach, 2010)

Το 2000, το ανώτατο δικαστήριο του Ιλινόις είχε μια υπόθεση, στην οποία το καταστατικό ποινικοποιούσε το αδίκημα της “άδειας της σεξουαλικής κακοποίησης ενός παιδιού”. Η Kathy Maness επέτρεψε στην 13χρονη κόρη της, να έχει σεξουαλική επαφή με τον 17χρονο φίλο της και στο δικαστήριο είπε, ότι ήξερε πως η κόρη της είχε μια σεξουαλική σχέση, αλλά σκέφτηκε ότι θα ήταν ασφαλέστερο, αν αυτό συνέβαινε σε ένα οικογενειακό περιβάλλον. Θεωρώντας το καταστατικό ασαφές, το δικαστήριο υποστήριξε ότι η γονική αυτονομία δεν είναι απόλυτη, και σε θέματα κακοποίησης και παραμέλησης παιδιών, το δικαίωμα του γονέα για την προστασία των παιδιών παραδίδεται στη δικαιοδοσία του κράτους. Είναι προτιμότερο τα δικαστήρια από το να κρίνουν αποφάσεις των γονέων, για το αν προωθούν ή επιτρέπουν την εφηβική σεξουαλικότητα, να σκεφτούν για το τι κάνει μια αρνητική συνέπεια νόμιμη και αν αυτό δικαιολογεί πραγματικά την κρατική παρέμβαση σε

έναν ιδιωτικό τομέα. (Pavia, 2011) Αφού το δικαστήριο για την Maness αποφάνθηκε υπέρ των γονικών δικαιωμάτων μόνο για ασαφείς λόγους, η Susan Kuo σημείωσε ότι το καταστατικό μπορούν να το χρησιμοποιούν οι άλλες πολιτείες ως πρότυπο για την ποινικοποίηση της γονικής λήψης αποφάσεων, πέρα από τα εφηβικά σεξουαλικά θέματα. Η ίδια αναγνωρίζει, ότι το δικαστήριο έχασε την ευκαιρία, να αντιμετωπίσει το μεγαλύτερο συνταγματικό ζήτημα και προτείνει τα όρια της γονικής ελευθερίας να καθοδηγούν τη σεξουαλική ανατροφή των παιδιών τους. Η Kuo ισχυρίζεται ότι στο πλαίσιο της συνταγματικής προστασίας των θεμελιωδών δικαιωμάτων των γονέων, ένα κράτος μπορεί να περιορίσει την γονική κρίση, μόνο όταν είναι αναγκαίο για την προστασία των παιδιών και μόνο όταν τα μέσα, που χρησιμοποιούνται, για να περιορίσουν το δικαίωμα της θεμελιώδους ελευθερίας των γονέων στην ανατροφή των παιδιών, έχουν τέτοιο σκοπό. Τιμωρώντας προσωπικές, συναινετικές σεξουαλικές εκφράσεις που δημιουργούνται και μεταδίδονται από τον ιδιωτικό χώρο του υπνοδωματίου του εφήβου, δύσκολα συναντά κανείς τα παραπάνω κριτήρια. Φυσικά, η δίωξη του sexting δεν απευθύνεται σε γονείς. Μερικοί γονείς μπορεί να βρίσκουν το sexting δυσάρεστο και να τιμωρούν τα παιδιά τους, ενώ άλλοι μπορεί πραγματικά να αποδεχτούν το sexting ως μέρος της φυσιολογικής παιδικής σεξουαλικής εξερεύνησης. Το ανώτατο δικαστήριο σημείωσε στο Bellotti v. Baird, ότι υπάρχουν πολλές ανταγωνιστικές θεωρίες σχετικά με τον πιο αποτελεσματικό τρόπο, ώστε να εκπληρώσουν οι γονείς τον κεντρικό τους ρόλο, να συμπαρασταθούν δηλαδή στα παιδιά τους στο δρόμο για μια πιο υπεύθυνη ενηλικίωση (Forbes, 2011). Αν και η κυβέρνηση μπορεί να λάβει μέτρα για την παροχή της ασφάλειας και της ευημερίας των παιδιών, σε ορισμένες περιοχές, οι γονείς έχουν εξουσία πάνω στις δραστηριότητες και στα δικαιώματα, που τα παιδιά τους μπορούν να ασκήσουν. Όπως χαρακτηριστικά αναφέρεται, αυτό είναι ιδιαίτερα αληθές, όταν οι πιθανές αρνητικές συνέπειες είναι ελάχιστες και η δραστηριότητα είναι ιδιωτική (Pavia, 2011, p. 206).

Αν τα δικαστήρια υιοθετήσουν μια πιο προοδευτική στάση για την εφηβική σεξουαλικότητα, ίσως βρουν τις αρχές, που θα διέπονται οι γονείς, ώστε τα παιδιά τους να γίνουν “υγιείς νέοι πολίτες”. Παρόλο που τα δικαστήρια συνήθως δέχονται νομοθετικές εντολές από το κράτος, όταν πρόκειται για ανήλικους, τα όρια που καθορίζουν τη νομιμότητα του κρατικού ενδιαφέροντος, θα πρέπει να αλλάξουν, ξεκινώντας από την εφηβική σεξουαλική δραστηριότητα, συμπεριλαμβανομένου και του sexting. Τα δικαστήρια θα πρέπει να κάνουν μια πιο συντονισμένη προσπάθεια,

για να καθορίσουν, κατά πόσον ο κανονισμός για τη σεξουαλική δραστηριότητα είναι νόμιμος. Η αρχή αυτή πρέπει να λάβει υπόψη της, τις αποφάσεις των γονέων και να ζητήσει αιτιολόγηση για την εμπλοκή της σε τέτοιου είδους θέματα, ακριβώς όπως κάνει π.χ. με τους νόμους για την απαγόρευση της κυκλοφορίας. Ακόμη, σε αντίθεση με τη δημοσιοποίηση των νόμων απαγόρευσης της κυκλοφορίας και της βίας που πρέπει να προληφθεί, ο κανονισμός για το sexting πρέπει να αποσκοπεί στη ρύθμιση μιας ιδιωτικής συμπεριφοράς, που να μην έχει άμεσα ή μακροπρόθεσμα προβλήματα. Με την ποινικοποίηση του sexting, το κράτος υποκαθιστά τους γονείς ηθικά σε ένα προσωπικό θέμα χωρίς ένα πραγματικά πειστικό ενδιαφέρον (Eraker, 2010). Η στάση της Kathy Mannes απέναντι στην κόρη της, όπως προαναφέρθηκε, είναι μια φιλελεύθερη στάση προς την εφηβική σεξουαλικότητα, παρόλο που παρουσιάζεται λανθασμένη, επειδή είναι διαφορετική και μη-παραδοσιακή. Αλλά η ουσία στην ανατροφή των παιδιών είναι η ελευθερία των γονέων, να χρησιμοποιούν μία δική τους απόφαση (μέσα σε λογικά πλαίσια βέβαια). Το sexting, που διεξάγεται στον ιδιωτικό χώρο του εφηβικού υπνοδωματίου, είναι επιπλέον ένα θέμα, που αντιμετωπίζεται καλύτερα από τους γονείς, χάρη στη μοναδική κατανόηση που έχουν στα παιδιά τους, παρά μέσα από τη νομοθεσία της κυβέρνησης, που διαιώνίζει ένα φαινομενικά ηθικό πανικό. (Forbes, 2011)

Η συζήτηση γύρω από το sexting φανερώνει επιπλέον ένα γενικότερο άγχος για την επίδραση της τεχνολογίας και την τήρηση ορίων μεταξύ του ιδιωτικού και του δημοσίου τομέα. Ενώ οι ενήλικες αντιμετωπίζουν την τεχνολογία ως μέσο επικοινωνίας και ανταλλαγής πληροφοριών, οι έφηβοι λειτουργούν διαφορετικά. Για τους έφηβους, ο ψηφιακός κόσμος δεν αποτελεί απλά ένα μέσο επικοινωνίας ή ένα εικονικό συμπλήρωμα για την πραγματική ζωή, αλλά ένα βασικό θεμέλιο για την κοινωνία. Χαρακτηριστικό δείγμα του ψηφιακού κόσμου αποτελούν τα κινητά τηλέφωνα, τα οποία αποτελούν πλέον ένα μέσο κοινωνικής αλληλεπίδρασης μεταξύ των εφήβων, που βασίζεται στην αποστολή μηνυμάτων κειμένου. Οι έφηβοι έχουν αναπτύξει δεξιότητες που τους εξυπηρετούν να γράφουν μηνύματα στο κινητό τους τηλέφωνο, χρησιμοποιώντας συντμήσεις λέξεων και σύμβολα. Δεν αποτελεί έκπληξη το γεγονός, ότι μερικοί έφηβοι νιώθουν πιο άνετα να επικοινωνούν με άλλους και να γνωρίζονται μέσω του ψηφιακού κόσμου παρά μέσω της πραγματικής κοντινής επαφής. (Duncan, 2007)

Έτσι έχουν δημιουργηθεί νέοι κανόνες και νέες αντιλήψεις για τις έννοιες του “ιδιωτικού” και του “δημοσίου.” Ακόμη παράλληλα με τους κανόνες του

“πραγματικού” κόσμου, έχουν προκύψει οι κανόνες του “ψηφιακού” κόσμου, οι οποίοι επιδρούν στη διαμόρφωση του πολιτισμού των νέων γενικότερα. Δεν πρέπει να παραβλέψει κανείς το γεγονός, ότι οι έφηβοι μεγαλώνουν σε ένα πολιτιστικό περιβάλλον που αποδέχεται την επιδειξιμανία, που αποκαλύπτει προσωπικές πληροφορίες διάφορων κυρίως διασήμων μέσω των MME και που σχολιάζει δημόσια την προσωπική ζωή του οποιουδήποτε. Ως εκ τούτου η έννοια της ιδιωτικής ζωής στους εφήβους διαφέρει σε σχέση με προηγούμενες γενιές. Για παράδειγμα οι έφηβοι μοιράζονται προσωπικές πληροφορίες με τους “ψηφιακούς” τους φίλους, ενώ παράλληλα τις κρατούν ιδιωτικές και κρυφές από τους γονείς και τους δασκάλους τους. Κάτι τέτοιο είναι φανερό ότι θολώνει τα όρια μεταξύ ιδιωτικού και δημοσίου και επαναδιατυπώνει την έννοια του απορρήτου. (Podlas, 2011)

Σαφώς υπάρχουν ισχυρά επιχειρήματα, ότι η συναινετική, ιδιωτική σεξουαλική συμπεριφορά μεταξύ εφήβων πρέπει να προστατεύεται. Η κυβέρνηση δεν μπορεί να επέμβει στο θεμελιώδες δικαίωμα της ατομικής αυτονομίας σχετικά με θέματα τεκνοποίησης και αναπαραγωγής, και είναι αντισυνταγματικό, να απουσιάζει ένα πειστικό ενδιαφέρον για την όλη κατάσταση. Ένα άλλο επιχείρημα για την ιδιωτική εφηβική σεξουαλικότητα είναι απλά, ότι όταν αποφασίζουν, τι είναι “αφύσικο” και “διεφθαρμένο”, τα δικαστήρια θα πρέπει να λάβουν υπόψη τους, τις σύγχρονες αντιλήψεις για την εφηβική σεξουαλικότητα. Οι καθηγητές Kent Curtis και Shannon Gilreath, για παράδειγμα, παρατηρούν, ότι σύμφωνα με τις τωρινές κοινωνικές συνθήκες, το στοματικό σεξ είναι απλά μια άλλη μορφή σεξουαλικής έκφρασης και πρέπει να αντιμετωπίζεται με αυτόν τον τρόπο. Ομοίως, η δημιουργία προσωπικών άσεων εικόνων από εφήβους είναι αρκετά κοινή. Το “National Center for Missing and Exploited Children” (NCMEC) αναφέρει, ότι το 20% των εφήβων έχουν κάνει sexting, και από τους εφήβους που ασκούν αυτήν την πρακτική, το 80% είναι ηλικίας κάτω των 18 ετών. Αυτός ο αριθμός δεν απέχει πολύ από το ποσοστό των εφήβων, που επιδίδονται σε σεξουαλική επαφή. Σύμφωνα με το CDC, το 31. 8% των αγοριών και το 33% των κοριτσιών μεταξύ των 15 και 17 ετών είχαν σεξουαλικές σχέσεις με άτομο του αντίθετου φύλου. Η ποινικοποίηση του sexting, ενώ παράλληλα επιτρέπεται η ερωτική συνεύρεση μεταξύ εφήβων, μπορεί πραγματικά να βασιστεί μόνο στις “κάπως αόριστες αντιλήψεις της δημόσιας ηθικής.” Επιτρέποντας στους ανηλίκους να συνευρεθούν ερωτικά, τα πολιτειακά νομοθετικά σώματα ουσιαστικά παραδέχονται, ότι η σεξουαλική δραστηριότητα μεταξύ ανηλίκων είναι επιτρεπτή, εφόσον και οι δύο ανήλικοι ανήκουν μέσα σε μια

συγκεκριμένη ηλικιακή ομάδα. Με βάση τα δύο παραπάνω επιχειρήματα προκύπτει ότι πρώτον, όσο τα νομοθετικά σώματα επιτρέπουν τη σεξουαλική επαφή μεταξύ ανηλίκων, είναι ανεπίτρεπτο να απαγορεύουν άλλες μορφές σεξουαλικής συμπεριφοράς με βάση την ηθική, και δεύτερον, ότι τα πολιτειακά νομοθετικά σώματα δεν πρέπει να έχουν δικαίωμα στην πρώτη γραμμή για τη ρύθμιση ορισμένων ιδιωτικών σεξουαλικών συμπεριφορών των εφήβων, ιδιαίτερα όταν υπάρχει απουσία κακοποίησης και εκμετάλλευσης. (Ραβία, 2011)

Μια γενική επέκταση της εφηβικής σεξουαλικής ελευθερίας θα ήταν προφανώς τραγικό λάθος, καθώς σκοπός του κράτους είναι η προστασία των εφήβων από το να γίνουν θύματα εκμετάλλευσης από κάποιους που, επειδή είναι αρκετά μεγαλύτερης ηλικίας, μπορεί να είναι σε θέση να πείσουν το θύμα να επιδίδεται σε συναινετική σεξουαλική επαφή. Σε αντίθεση με μια κατάσταση στην οποία υπάρχει μια σημαντική διαφορά στην ηλικία μεταξύ του ανηλίκου και του ενήλικου συντρόφου του/της, το sexting, δεν συνεπάγεται αναγκαστικά την ίδια απειλή της εκμετάλλευσης. Ωστόσο, το ανώτατο δικαστήριο της Νεμπράσκα υποστήριξε την εφαρμογή ενός νόμου παιδικής πορνογραφίας για μία 17χρονη κοπέλα και έναν ενήλικο, έστω και αν το ζευγάρι τηρούσε τους νόμους του κράτους περί συναίνεσης και ηλικίας. Το Δικαστήριο απέρριψε τους ισχυρισμούς περί ιδιωτικής ζωής, προειδοποιώντας πως, “είναι λογικό να συμπεράνουμε ότι οι ανήλικοι, αν και είναι αρκετά μεγάλοι για να συναινέσουν στην σεξουαλικές σχέσεις, δεν μπορούν να εκτιμήσουν πλήρως, ότι η σημερινή καταγραφή μιας ιδιωτικής, οικείας στιγμής μπορεί να είναι η “μεγαλύτερη επιτυχία” του Διαδικτύου την επόμενη εβδομάδα.” Επιπλέον, ένα δικαστήριο της Καλιφόρνια ισχυρίστηκε σε γενικές γραμμές, ότι δεν υπάρχει κανένα δικαίωμα για προσωπικά δεδομένα μεταξύ ανηλίκων, που συμμετέχουν σε συναινετική σεξουαλική επαφή, ανεξάρτητα από τις ηλικίες του ζευγαριού (Humbach, 2010).

Η ποινικοποίηση του sexting, όπως προαναφέρθηκε, είναι αρκετά παρόμοια με τους νόμους για την απαγόρευση της κυκλοφορίας σε νέους. Και στις δύο περιπτώσεις, τα νομοθετικά σώματα προσπαθούν να προστατέψουν τους ανηλίκους, περιορίζοντας την ελευθερία τους και ποινικοποιώντας αθώες συμπεριφορές. Οι "δράστες" κατατούν να ταυτίζονται με τα "θύματα". Σύμφωνα με το δικαστήριο στο J.P. σχετικά με το sexting, δεν υπάρχει καμία σχέση μεταξύ της ιδιωτικής δραστηριότητας του sexting και της σεξουαλικής κακοποίησης. Οποιαδήποτε αρνητική συνέπεια είναι αποτέλεσμα της παρέμβασης κακόβουλων τρίτων ατόμων

στα προσωπικά δεδομένα. Το δικαστήριο θεωρεί επίσης, ότι η ευρεία εφαρμογή των νόμων παιδικής πορνογραφίας σε ανήλικους τιμωρεί πράξεις αθώες, υπό την έννοια ότι στο sexting δεν υπάρχει καμία άμεση εκμετάλλευση. Τέλος, το δικαστήριο του J.P. υποστήριξε, ότι δεν είναι λογικό για ένα διάταγμα, που έχει ως σκοπό την προστασία της νεολαίας, να τιμωρεί την παραβατική συμπεριφορά με βαριές ποινές. Ο νόμος για την απαγόρευση της κυκλοφορίας περιελάμβανε μόνο ένα πρόστιμο και φυλάκιση, ενώ η ποινική δίωξη του sexting έχει αποδειχθεί ότι περιλαμβάνει δραστηκές κυρώσεις, όπως η αναφορά και καταγραφή του ανήλικου ως δράστη σεξουαλικών εγκλημάτων. (Pavia , 2011)

Συμπερασματικά, υπάρχουν τρόποι μέσω των οποίων, το δικαίωμα της ιδιωτικής ζωής μπορεί να προστατέψει τους ανήλικους από τις σκληρές ποινικές κυρώσεις, που μπορεί να προκύψουν από τις κατηγορίες για sexting. Παρόλο που το sexting περιλαμβάνει και τους ανήλικους, πρέπει να υπάρχουν ακόμα σοβαροί λόγοι, εκτός από την ηθική, που να δικαιολογούν την ποινική απαγόρευση. Τα δικαστήρια πρέπει να εντοπίσουν κάποια θεμιτή βάση, που να καθιστά το sexting περισσότερο επικίνδυνο από άλλες έννομες σεξουαλικές δραστηριότητες. Θα μπορούσαν ακόμη να παρακινηθούν και να αναζητήσουν ένα πραγματικά νόμιμο δικαίωμα πριν εισβάλλουν στην ιδιωτική σεξουαλική ζωή των εφήβων, για να προωθήσουν “υγιείς νέους πολίτες”. Υπάρχουν πολλοί, πιο έμμεσοι τρόποι με τους οποίους το κράτος μπορεί να δείξει το ενδιαφέρον του στην προστασία των ανηλίκων, χωρίς να ποινικοποιήσει την ιδιωτική τους συμπεριφορά. (Wastler, 2010)

3.β) Τα πεδία εφαρμογής του sexting

Με βάση και τα παραπάνω, μπορούμε να διακρίνουμε το sexting σε δύο πεδία στα οποία εφαρμόζεται και εμπλέκει τα δικαιώματα των γονέων και το δικαίωμα προστασίας της ιδιωτικής ζωής: στο ευρύ και στο περιορισμένο. Το περιορισμένο ή αλλιώς στενό πεδίο περιλαμβάνει sexting μεταξύ δύο ατόμων, όπου η δραστηριότητα αυτή λειτουργεί ως μια επέκταση της σύγχρονης ερωτικής ή της οικείας σχέσης μεταξύ ενός ζευγαριού εφήβων. Ουσιαστικά πρόκειται για ένα ιδιωτικό θέμα, που αφορά τη σεξουαλική ζωή του εφήβου και το προσωπικό κινητό του τηλέφωνο. Το ευρύ πεδίο του sexting αντιπροσωπεύει περιπτώσεις, όπου οι έφηβοι στέλνουν εικόνες σε ένα κοινό, που δεν περιορίζεται σε μια οικεία,

μονογαμική σχέση, όπως π.χ., όταν ένας έφηβος στέλνει μία προσωπική του σεξουαλική εικόνα σε όλους τους συμμαθητές του/της. (Pavia, 2011)

3.β.)1.Εφαρμογή στο στενό πεδίο

Το στενό πεδίο εφαρμογής του sexting φαίνεται να εμπλέκει πιο πολύ τα δικαιώματα των γονέων και της ιδιωτικής σεξουαλικής ζωής των εφήβων. Η κατηγορία αυτή είναι προσωπική και οικεία και οι εικόνες προορίζονται αποκλειστικά στους δύο ερωτικούς συντρόφους. Αν και υπάρχουν κίνδυνοι, ο κύριος κίνδυνος είναι ότι τέτοιες εικόνες θα είναι πηγή γελοιοποίησης ή εκμετάλλευσης στα χέρια ενός ενήλικα. Επιπλέον, αν και φαινομενικά, το sexting μπορεί να αποτελέσει “υλικό παιδικής πορνογραφίας”, δεν προκαλεί άμεση εκμετάλλευση ή κακοποίηση των ανηλίκων, που εμπλέκονται. Κάτι τέτοιο ωστόσο, ίσως να αποτελεί δικαιολογία για την κυβέρνηση, για να εισχωρήσει στη σφαίρα της ιδιωτικής σεξουαλικής ζωής των ατόμων. Η τιμωρία θυμάτων και η εγγραφή τους ως δράστες σεξουαλικών εγκλημάτων δε φαίνεται σαν ένα νόμιμο δικαίωμα, που δικαιολογεί το ενδιαφέρον της πολιτείας για την προστασία των εφήβων από τους κυνηγούς. Το πρόβλημα είναι, ότι εικόνες μέσω του sexting ίσως φθάσουν σε πρόσωπα, που θα μπορούσαν να βλάψουν τα παιδιά. Η απόφαση λοιπόν να συμμετάσχουν οι έφηβοι σε δραστηριότητες sexting, αγγίζει θέματα της σεξουαλικότητας και της κοινωνικής αποδοχής. Μερικοί νέοι μπορεί να θεωρήσουν, ότι το sexting είναι λανθασμένος τρόπος για να αρχίσουν ή να ενθαρρύνουν μια σεξουαλική σχέση, ενώ άλλοι μπορεί να θεωρούν ότι είναι σωστός. Επιπλέον, όπως πολλές άλλες αποφάσεις που λαμβάνουν οι νέοι, η καλύτερη πηγή της καθοδήγησης είναι η παράδοση από την καλή ανατροφή, που δίνουν οι γονείς. Δεν έχει νόημα για μια κυβέρνηση, να κατονομάζει παιδιά ως εγκληματίες για αποφάσεις προσωπικές, που είναι “ανήθικες”, με έναν νόμο για την προστασία τους. Το sexting μπορεί να αποτελεί υλικό παιδικής πορνογραφίας, σύμφωνα με το νόμο, αλλά δεν είναι “υλικό παιδικής πορνογραφίας” στο πλαίσιο της δημιουργίας και της μετάδοσης. Είναι ένα προσωπικό ζήτημα μεταξύ δύο εφήβων και ένα προσωπικό ζήτημα μεταξύ των εφήβων και των γονιών τους. Η κρατική παρέμβαση μέσα σε αυτόν τον ηθικό πανικό, θα επιβάλει μεγάλο κόστος για την προσωπική ελευθερία με μικρό κοινωνικό όφελος. Επιπλέον, οι λιγιστές αρνητικές συνέπειες και η υπόθεση της ανηθικότητας δεν είναι νόμιμα

δικαιολογητικά, για να εισβάλλει η πολιτεία στις αποφάσεις των γονέων σχετικά με το συγκεκριμένο θέμα. (Pavia, 2011)

3.β.)2.Εφαρμογή στο ευρύ πεδίο

Ενώ τα επιχειρήματα για την προστασία των δικαιωμάτων για το περιορισμένο πεδίο εφαρμογής του sexting είναι ισχυρά, υπάρχει μεγαλύτερη δυσκολία στο να ισχύουν τα δικαιώματα των γονέων και της ιδιωτικής σεξουαλικής ζωής των εφήβων στο ευρύ πεδίο εφαρμογής. Είναι πιο λογικό να υποθέσουμε ότι οι πολίτες παραδίδουν στο κράτος δικαιώματα, που αφορούν δημόσιες δραστηριότητες, παρά δικαιώματα που είναι εντελώς προσωπικά. Επιπλέον, τα δικαστήρια νομικά είναι πιο πολύ κατοχυρωμένα, να παρεμβαίνουν στην εφηβική δραστηριότητα και στις γονικές αποφάσεις, που είναι δημόσιες ή επιβλαβείς. Ωστόσο η δραστηριότητα είναι ακόμα αρκετά προσωπική.

Αναγνωρίζοντας το δικαίωμα στην ιδιωτική ζωή, το ανώτατο δικαστήριο εξήγησε την άρνησή του, να ψάχνει για στοιχεία που αφορούν την κρεβατοκάμαρα του κάθε ύποπτου εφηβικού ζευγαριού. Ακόμη και αν οι έφηβοι μπορούσαν να κάνουν sexting με πάρα πολλούς συνομηλίκους τους, πρέπει να υπάρξουν ακόμα κάποιοι συγκεκριμένοι λόγοι, πέρα από την ηθική, που να δικαιολογούν τις κυβερνητικές παρεμβάσεις. Αν το κόστος στην προσωπική ελευθερία πρέπει να υπερκαλυφθεί από τα κοινωνικά οφέλη, ο ηθικός πανικός του sexting καθιστά διώξεις ανάρμοστες ακόμη και στο ευρύ πεδίο εφαρμογής (Pavia, 2011). Χρησιμοποιώντας μια παρόμοια προσέγγιση με τους λόγους της Πρώτης Τροπολογίας, ένα ομοσπονδιακό δικαστήριο στο Ιλνός υπερασπίστηκε τα δικαιώματα των γονέων, όταν αρνήθηκε ένα νόμο που επέβαλε ποινικές κυρώσεις για πώληση ή ενοικίαση βίαιων ή σεξουαλικών βιντεοπαιχνιδιών σε ανηλίκους. Το Δικαστήριο διαπίστωσε πρώτα, πως τα στοιχεία που αποδεικνύουν, ότι τα βιντεοπαιχνίδια, θα μπορούσαν να προκαλέσουν καταστροφική συμπεριφορά, είναι αμφίβολα και στη συνέχεια παρατήρησε ότι οι γονείς ασκούν στα παιδιά τους ουσιώδη έλεγχο στη χρήση βίντεο παιχνιδιών. Ακριβώς όπως οι γονείς μπορούν να ελέγχουν τα βιντεοπαιχνίδια, που παίζουν οι έφηβοι στο δωμάτιό τους, μπορούν να ελέγξουν τη χρήση και την πρόσβαση των παιδιών τους στα κινητά τηλέφωνα. Οι κίνδυνοι του sexting, όπως και στα βιντεοπαιχνίδια, δεν είναι τόσο σημαντικοί, ώστε να καταστήσουν την ανοχή των γονέων παράλογη. Κατά γενική ομολογία, ένας πρόσθετος παράγοντας για το

ευρύ πεδίο εφαρμογής είναι η αυξημένη πιθανότητα, οι εικόνες, που σχετίζονται με το sexting, να πέσουν στα χέρια ενός ενήλικα. Ωστόσο, ένας ενήλικας που κατέχει τέτοιες εικόνες, θα μπορούσε ακόμα να τιμωρηθεί από τους νόμους της παιδικής πορνογραφίας. Η δίωξη των ανηλίκων σε τέτοιες περιπτώσεις είναι άσκοπη. Επιπλέον, τα σχολεία και οι εισαγγελείς μπορούν να χρησιμοποιούν άλλους νόμους κι άλλες μεθόδους, για να τιμωρήσουν τους εφήβους, που σκοπίμως ταπεινώνουν τους συνομηλίκους τους. Εάν μια δραστηριότητα εμπλέκει θεμελιώδη δικαιώματα, δεν πρέπει να ρυθμιστεί, απλά επειδή τρίτα άτομα είναι πιο πιθανό, να διαπράξουν έμμεσα εγκλήματα. (Humbach, 2010)

Είναι λογικό για την κυβέρνηση, να περιεργάζεται την ιδιωτική σεξουαλική ζωή των ενήλικων “ κνηγών ” παιδιών, επειδή υπάρχει ένα νόμιμο ενδιαφέρον του κράτους στην πρόληψη της σεξουαλικής κακοποίησης και εκμετάλλευσης. Στο πλαίσιο αυτό, η παιδική πορνογραφία είναι μια μορφή κακοποίησης. Αλλά στο πλαίσιο των εφήβων, ακόμη και στο ευρύ πεδίο, η “παιδική πορνογραφία” με τη μορφή του sexting είναι μια μορφή ιδιωτικής σεξουαλικής έκφρασης. Το ευρύ πεδίο του sexting μπορεί να απαιτήσει κάθε περίπτωση να εξετάζεται μεμονωμένα, για να καθοριστεί, εάν η συγκεκριμένη πράξη του sexting είναι σε τέτοιο βαθμό δημόσια και αρκετά επικίνδυνη, ώστε να δικαιολογηθεί η κρατική παρέμβαση, Μια τέτοια διαπραγμάτευση εξασφαλίζει την προστασία των εφήβων, όταν η συμπεριφορά είναι προσωπική, αλλά επιτρέπει την κρατική παρέμβαση, όταν το sexting αποκτά δημοσιότητα. Αυτό έχει επίσης νόημα στο πλαίσιο των δικαιωμάτων των γονέων. Υπάρχουν καταστάσεις, όπου η πιθανότητα της ταπείνωσης, μπορεί να είναι αρκετά μεγάλη και η δραστηριότητα μπορεί να είναι αρκετά δημόσια, για να λάβει το κράτος μια νόμιμη “γονική” απόφαση. Εάν ο στόχος είναι η προστασία των παιδιών, τουλάχιστον αυτή η προσέγγιση διατηρεί την επιβολή αυστηρότερων ποινών για συμπεριφορά, που είναι πραγματικά επικίνδυνη. (Pavia, 2011)

4.ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΕΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΤΟΥ SEXTING

4.α.)Ανησυχία για ζητήματα που μπορεί να προκύψουν από την αλλαγή της νομοθεσίας

Μερικοί κριτικοί φοβούνται, ότι οι ενδεχόμενες προτεινόμενες αλλαγές στη νομοθεσία μπορεί να επιφέρουν προβλήματα και υπογραμμίζουν την ανάγκη για ένα υψηλό επίπεδο ελέγχου, όταν αλλάξουν οι σχετικοί νόμοι, εξηγώντας ότι οι αλλαγές στους τωρινούς νόμους και η απρόσεκτη σύνταξη του καταστατικού για το sexting, μπορεί να προκαλέσει περισσότερο κακό παρά καλό (Sherman, 2011).

4.β.)Πιθανά προβλήματα με προτεινόμενες αλλαγές στην νομοθεσία

Η μεγαλύτερη ανησυχία, πέρα από τις αλλαγές στη νομοθεσία, είναι ο κίνδυνος δημιουργίας κενών, τα οποία θα επιτρέπουν στους “κυνηγούς παιδιών” και στους παιδεραστές, να γλιτώσουν τις κατηγορίες. Ορισμένες πολιτείες πρότειναν ένα σχέδιο, σύμφωνα με το οποίο θα εξαιρούνται οι ανήλικοι από την ποινική δίωξη, σύμφωνα με το καταστατικό της παιδικής πορνογραφίας, όταν η φωτογραφία κοινοποιείται εθελοντικά. Το πρόβλημα στην εφαρμογή αυτού του σχεδίου είναι ότι, ενώ οι έφηβοι έχουν γενικά την πρόθεση να μοιραστούν τέτοιες εικόνες με επιλεκτικά λίγους, εν τούτοις οι εικόνες συχνά μεταδίδονται σε ανεπιθύμητους παραλήπτες. Μόλις ένας/μία έφηβος/-η στέλνει μία γυμνή ή σεξουαλική φωτογραφία δική του/της σε άλλους, παύει να έχει πλήρως τον έλεγχο της εικόνας. Ο φόβος είναι, ότι αυτές οι εικόνες μπορεί τελικά να καταλήξουν στα χέρια παιδεραστών, που χρησιμοποιούν αυτές τις εικόνες, για να ικανοποιήσουν τις δικές τους σεξουαλικές προτιμήσεις για τα παιδιά. Επομένως, αν οι συντάκτες δεν είναι προσεκτικοί κατά τη δημιουργία εξαιρέσεων για το εφηβικό sexting σύμφωνα με το καταστατικό της παιδικής πορνογραφίας, τα νομοθετικά σώματα μπορεί ακούσια να δημιουργήσουν ένα "παραθυράκι", που να επιτρέπει στους παιδεραστές να διαφεύγουν των διώξεων, απλά με το επιχείρημα ότι οι εικόνες τις οποίες κατέχουν, έχουν κοινοποιηθεί εθελοντικά, συνεπώς καλύπτονται βάσει του νόμου. (Walters, 2010)

Ένα άλλο πρόβλημα με τις προτεινόμενες αλλαγές είναι, ότι η νομοθεσία αγνοεί πλήρως τις πιθανές αρνητικές συνέπειες, που μπορεί να προκληθούν στα παιδιά από αυτές τις εικόνες. Η ιδιαιτερότητα στις αρνητικές συνέπειες της παιδικής πορνογραφίας δεν είναι μόνο η δραστηριότητα που απεικονίζεται στην εικόνα, αλλά το γεγονός ότι αυτή η εικόνα θα βρίσκεται πέρα από έλεγχο του παιδιού για πάντα. Όπως αναφέρθηκε παραπάνω, μια φορά αποστέλλεται η εικόνα μέσω κινητού τηλεφώνου ή Διαδικτύου και ο αποστολέας χάνει τελείως τον έλεγχο της εικόνας. Ως εκ τούτου, έφηβοι που στέλνουν τέτοιες εικόνες, διατρέχουν τον κίνδυνο πρόκλησης κατάθλιψης, άγχους, χαμηλού αυτοσεβασμού και άλλων συνεπειών από το γεγονός ότι αυτές οι εικόνες θα κυκλοφορούν για πάντα. Η απώλεια της Jessica Logan το 2008, αποτελεί χαρακτηριστικό παράδειγμα του κίνδυνου του sexting που εκτίθεται η κοινωνία. Η ιστορία της Logan, η οποία έχει αναφερθεί σε προηγούμενη ενότητα, απεικονίζει τη σημασία που έχει η εκπαίδευση των εφήβων σχετικά με τις καταδικαστέες και ανεπανόρθωτες κοινωνικές συνέπειες του sexting. Οι ανησυχίες αυτές, αν και σοβαρές, δεν αναιρούν την ανάγκη να αλλάξει το παρόν καταστατικό παιδικής πορνογραφίας, ως απόκριση στο εφηβικό sexting. Ωστόσο, αυτές οι κριτικές επισημαίνουν σημαντικές επιπτώσεις που προκύπτουν από αλλαγές στη νομοθεσία και τονίζουν την ανάγκη για προσεκτικό έλεγχο, όταν πραγματοποιούνται αλλαγές σε καταστατικό, που αφορά την εκμετάλλευση του παιδιού (Sherman, 2011).

4.γ.) Νομοθετικές προτάσεις

Δεν υπάρχει αμφιβολία, ότι σε έναν ενήλικο, ο οποίος διακινεί φωτογραφίες, που απεικονίζουν εικόνες γυμνών ανηλίκων και συμμετέχει σε σεξουαλική δραστηριότητα, αξίζει η τιμωρία που επιβάλλεται από τους νόμους της παιδικής πορνογραφίας. Ωστόσο, κατά πόσον οι έφηβοι που ασχολούνται με το sexting αξίζουν την ίδια τιμωρία; (Sherman, 2011)

Σύγχρονες μελέτες που αφορούν τη γνωστική, την ψυχοκοινωνική και τη βιολογική ανάπτυξη των εφήβων, καταδεικνύουν την ανάγκη για εξέταση των αναπτυξιακών σταδίων, κατά τη σύνταξη νόμων για την αντιμετώπιση του sexting. Οι έφηβοι δεν είναι ούτε παιδιά ούτε ενήλικες. Ιστορικά, το σύστημα δικαιοσύνης των ανηλίκων δημιουργήθηκε για την αποκατάσταση των ανηλίκων, που διέπραξαν εγκλήματα. Όμως, επειδή σε πολλά κράτη παρατηρήθηκε αύξηση των ποσοστών εγκλήματος από ανηλίκους, θεσπίστηκαν νόμοι, που όριζαν, πως για βίαια

εγκλήματα οι ανήλικοι θα δικάζονταν ως ενήλικες. Ο ρόλος και ο σκοπός του συστήματος δικαιοσύνης διαρκώς αναπτύσσεται, αλλά σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να μην υπολογίζεται, ότι οι έφηβοι βρίσκονται στη διαδικασία της ωρίμανσης, ωστόσο δεν έχουν ακόμη φτάσει στην ενηλικίωση. (McLaughlin, 2011)

Οι ανήλικοι δεν αναπτύσσουν ξαφνικά τη σεξουαλικότητά τους, φτάνοντας στη μαγική ηλικία των δεκαοκτώ ετών ή αποφοιτώντας από το Λύκειο. Είναι μια διαδικασία που αρχίζει κατά τη γέννηση και συνεχίζει σε όλη την παιδική ηλικία, καθώς το άτομο περνά από διάφορα σωματικά και ψυχικά στάδια. Η σεξουαλική συμπεριφορά, που είναι κοινή μεταξύ παιδιών από ηλικίες επτά έως δώδεκα περιλαμβάνει παρακολούθηση εικόνων ανθρώπων γυμνών ή μερικώς γυμνών και παρακολούθηση οπτική και ακουστική σεξουαλικού περιεχομένου μέσω των μέσων ενημέρωσης. Αν αυτή είναι κανονική συμπεριφορά σε παιδιά δημοτικού, πρέπει η κοινωνία μας να μην είναι συγκλονισμένη από την ίδια συμπεριφορά από μαθητές Λυκείου, που βρίσκονται στην ηλικία της εφηβείας. Ήδη από το 1953, στην Kinsey report αναφέρεται ότι το 45% των γυναικών και το 57% των ανδρών, είχε εμπλακεί σε ένα είδος της σεξουαλικής συμπεριφοράς από την ηλικία των δώδεκα ετών. Πιο πρόσφατες μελέτες βρήκαν ακόμη υψηλότερα ποσοστά πρόωρης σεξουαλικής δραστηριότητας. (Wood, 2010)

Ως εκ τούτου, η υιοθέτηση μιας πολιτικής μηδενικής ανοχής (zero tolerance) σε μια τέτοια φυσική ανθρώπινη συμπεριφορά είναι παράλογη και εξωπραγματική. Επιπλέον, η αβεβαιότητα σχετικά με τη συνταγματικότητα του sexting στα δημόσια σχολεία κάνει την πολιτική της μηδενικής ανοχής στην καλύτερη περίπτωση επικίνδυνη. Τέτοιου είδους πολιτικές έχουν προέλθει σε αυξανόμενη διερεύνηση λόγω της αναποτελεσματικότητάς τους. Η μηδενική ανοχή γίνεται κατανοητή ως μια πολιτική, “που προβλέπει υποχρεωτική κύρωση για μια παράβαση — συνήθως απέλαση ή αναστολή-με την ελάχιστη, ενδεχομένως, εκτίμηση των περιστάσεων ή των συνεπειών της παράβασης”. (Wood, 2010, p.734) Το αποτέλεσμα αυτής της πολιτικής δεν έχει μειώσει την εγκληματικότητα κι έχει αυξήσει τις απελάσεις των μαθητών. Τα ποσοστά εγκληματικότητας στο σχολείο παραμένουν σταθερά για είκοσι χρόνια, ενώ στο ίδιο διάστημα οι αναστολές έχουν σχεδόν διπλασιαστεί. Κατά συνέπεια, όχι μόνο αυτές οι πολιτικές είναι αναποτελεσματικές στη μείωση της εγκληματικότητας, αλλά έχουν οδηγήσει σε αύξηση των διώξεων ανηλίκων λόγω της απαίτησης, αυτοί οι μαθητές να παραπέμπονται στην επιβολή του νόμου. Περαιτέρω, μια ολοκληρωμένη μελέτη από το Πανεπιστήμιο του Χάρβαρντ κατέληξε στο

συμπέρασμα ότι η συγκεκριμένη πολιτική είναι άδικη, δημιουργεί κλίμα δυσπιστίας για άλλες φυλές, προκαλεί αντιπαράθεσεις μεταξύ μαθητών και διδασκόντων και αρνείται τις βασικές εκπαιδευτικές και αναπτυξιακές ανάγκες των μαθητών. Όχι μόνο έχει αμφισβητηθεί η κοινωνική χρησιμότητα της μηδενικής ανοχής, αλλά και η συνταγματικότητά της επίσης. (Wood, 2010)

.Κατά τη γνωστική προσέγγιση, ενώ οι έφηβοι πλησιάζουν τον τρόπο κατανόησης και λογικής των ενηλίκων, εν τούτοις δεν κάνουν τόσο γρήγορα την επεξεργασία των πληροφοριών που λαμβάνουν, όπως οι ενήλικες και πιθανόν να είναι λιγότερο ικανοί να προβούν σε αιτιολογημένες αποφάσεις σε πραγματικό χρόνο. Δεν είναι σε θέση να αξιολογήσουν πλήρως τους κινδύνους και τις ανταμοιβές και δε μπορούν να υπολογίσουν βραχυπρόθεσμες και μακροπρόθεσμες συνέπειες των πράξεών τους. Γενικότερα οι έφηβοι είναι πιο ευαίσθητοι στην πίεση, περισσότερο προσανατολισμένοι προς τους συνομηλίκους τους, πιο επιρρεπείς στην επικίνδυνη συμπεριφορά και λιγότερο ικανοί να ελέγξουν τον εαυτό τους από ότι οι ενήλικες. Αυτές οι διαφορές έχουν πρόσφατα συνδεθεί με τη βιολογική εξέταση του έφηβου εγκεφάλου. (McLaughlin, 2011)

Οι έφηβοι μέσα από την προσπάθειά τους, να διαχωριστούν από τους γονείς τους, δημιουργούν μία αίσθηση ανεξαρτησίας του εαυτού τους στο σχολείο, σε δραστηριότητες, σε εργασίες, στην αλληλεπίδραση με άλλους συνομηλίκους και μαθαίνουν να παίρνουν σωστές αποφάσεις ανεξάρτητα. Η εφηβεία είναι μια εποχή, κατά την οποία η ωρίμανση του στεφανιαίου συστήματος εμφανίζει μεγαλύτερη συχνότητα ανάπτυξης στο μετωπιαίο λοβό. Υποστηρίζεται, ότι η υποτίμηση των συνεπειών μίας επικίνδυνης συμπεριφοράς, που μπορεί να επιδείξει ένας έφηβος, οφείλεται στην ελλιπή διαμόρφωση των εκτελεστικών λειτουργιών στο μετωπιαίο λοβό. Επιπλέον, οι έφηβοι “νιώθουν ξένοι” στο εξελισσόμενο μεταιχμιακό σύστημα του εγκεφάλου τους, το οποίο είναι υπεύθυνο για τη παραγωγή χημικών ουσιών, που συνδέονται με έντονα συναισθήματα, όπως ο θυμός ή η έξαρση. Έτσι, οι έφηβοι βιώνουν εναλλαγές της διάθεσης και εκδηλώνουν πιο συχνά παρορμητικές συμπεριφορές. Κατά το στάδιο της ωρίμανσης του εγκεφάλου, ο έφηβος ωριμάζει σεξουαλικά και προσδοκάται να ξεκινήσει η διαδικασία του διαχωρισμού του από τους γονείς και η ανεξαρτητοποίησή του. Σε πολλές περιπτώσεις, η παρέα των συνομηλίκων των εφήβων αντικαθιστά την οικογένεια ως προς την ψυχαγωγία, τις αξίες και την καθοδήγηση. Με βάση αυτές τις αναπτυξιακές διαφορές, δεν είναι σε

κάποιο βαθμό άξιο απορίας , ότι μεταξύ 39% και 65,5% των εφήβων στις ΗΠΑ κάνουν sexting (Podlas, 2011).

Καθώς οι έφηβοι αναζητούν ευχάριστες εμπειρίες και την ένταξή τους στο κοινωνικό σύνολο, η εφηβεία στην οποία βρίσκονται, συνοδεύεται από "έναν πολλαπλασιασμό των υποδοχέων της ντοπαμίνης", που μπορεί να εξηγήσει την εκδήλωση πιο επικίνδυνων συμπεριφορών, συμπεριλαμβανομένων και των μη ασφαλών σεξουαλικών πρακτικών.

Οι έφηβοι συνήθως δεν μπορούν να αξιολογήσουν τους κινδύνους και τα οφέλη μιας επικίνδυνης συμπεριφοράς, τόσο γρήγορα όσο οι ενήλικες. Σε ερώτηση που αφορά τους λόγους για τους οποίους στέλνουν μέσω κινητού τηλεφώνου ή δημοσιεύουν στο Διαδίκτυο μηνύματα ή εικόνες του εαυτού τους με σεξουαλικό περιεχόμενο, το 44% των κοριτσιών και το 44% απάντησαν ότι το κάνουν ως απόκριση σε τέτοιου είδους περιεχόμενο, ενώ το 66% των κοριτσιών και το 60% των αγοριών απάντησαν, επειδή το βρίσκουν διασκεδαστικό και προκλητικό. Ένα ιδιαίτερα σοβαρό ζήτημα είναι ότι, όταν ρωτήθηκαν για τους λόγους, που πρέπει να ανησυχούν σχετικά με την αποστολή φωτογραφιών ή μηνυμάτων με σεξουαλικό με περιεχόμενο, περισσότεροι από τους μισούς δε μπόρεσαν να αναγνωρίσουν τα νομικά προβλήματα. (McLaughlin, 2011)

Έτσι, δεν αποτελεί έκπληξη το γεγονός ότι, οι έφηβοι με την ανωριμότητα (λόγω της βιολογικής ανωριμότητας του εγκεφάλου), που χαρακτηρίζει τις πράξεις τους, υπό την επήρεια και των φυσιολογικών χημικών ουσιών του εγκεφάλου που ευθύνονται για την εναλλαγή των διαθέσεων, εμπλέκονται σε παρορμητική συμπεριφορά sexting, με σκοπό σύντομη και άμεση ικανοποίηση, αδιαφορώντας για τις πιθανές μελλοντικές συνέπειες. Το sexting αποτελεί ένα μέσο για τους εφήβους, ώστε να ανεξαρτητοποιηθούν από την οικογένεια, να κερδίσουν την αποδοχή των συνομηλίκων τους και να εξερευνήσουν τη σεξουαλικότητα τους. Γι' αυτούς τους λόγους, οι έφηβοι αγνοούν ή υποτιμούν τις νομικές συνέπειες του sexting. Με αυτόν τον τρόπο, η τεχνολογία μέσω του sexting από τη μία δίνει μία μορφή δύναμης κι εξουσίας στους εφήβους κι από την άλλη τους επιτρέπει να είναι κύριοι της δικής τους ταπείνωσης (Podlas, 2011). Επειδή το 56% των εφήβων, που κάνουν sexting, δεν αντιλαμβάνονται τη συμπεριφορά αυτή ως παράνομη, ο εν δυνάμει κίνδυνος της νομικής δίωξης δεν έχει καμία σχέση με τη διαδικασία λήψης αποφάσεών τους. Όσον αφορά το υπόλοιπο ποσοστό των εφήβων, που αναγνωρίζει ότι ίσως να υπάρχουν αρνητικές νομικές συνέπειες που συνδέονται με sexting, είναι μάλλον απίθανο αυτοί

οι έφηβοι να προσδιορίζουν το sexting ως μια μορφή παιδικής πορνογραφίας, με ότι συνεπάγεται αυτό (ποινικές κυρώσεις, κακούργημα και εγγραφή του εφήβου ως δράστη σεξουαλικών εγκλημάτων) (McLaughlin, 2011).

Ο πρωταρχικός στόχος του καταστατικού παιδικής πορνογραφίας, όταν γράφτηκε ήταν να προστατεύσει τα παιδιά από ενήλικες που, χρησιμοποιώντας το Διαδίκτυο και άλλες μορφές τεχνολογίας, προωθούν την παιδική πορνογραφία μέσω της λήψης, αποθήκευσης και κοινής χρήσης παράνομων ΜΜΕ, εκμεταλλεύονται τα παιδιά παριστάνοντας τους νέους, κανονίζουν ερωτικά ραντεβού και κατασκευάζουν παιδικό πορνογραφικό υλικό για διανομή σε άλλους παιδεραστές. Η δίωξη εφήβων που ασχολούνται με το sexting βρίσκεται σε αντίθεση με το σκοπό αυτό. Επιπλέον, οι τιμωρίες, που επιβάλλονται σύμφωνα με το καταστατικό της παιδικής πορνογραφίας, είναι δυσανάλογες προς το αδίκημα του sexting. Κρατικά και ομοσπονδιακά νομοθετικά σώματα θα μπορούσαν να λάβουν δύο τύπους δράσης για την καλύτερη αντιμετώπιση του ζητήματος του sexting: 1) τροποποίηση υπαρχόντων νόμων παιδικής πορνογραφίας για τη δημιουργία μίας εξαίρεσης, που θα απαλλάσσει τους ανήλικους που ασχολούνται με το sexting από ποινική δίωξη σύμφωνα με το καταστατικό και 2) σχεδιασμός νέων νόμων που θα θεωρούν την άσκηση του sexting μεταξύ ανηλίκων πλημμέλημα.

Αρχικά οι νομοθέτες πρέπει να μεταβάλλουν το ισχύον καταστατικό και να εξαιρέσουν από τη δίωξη, με βάση τους κρατικούς και ομοσπονδιακούς νόμους της παιδικής πορνογραφίας, κάποιους ανήλικους που συμμετέχουν σε δραστηριότητες sexting. Είναι σημαντικό η εξαίρεση αυτή να περιέχει όριο ηλικίας και να μην εξαιρεί όλους τους ανήλικους, οι οποίοι κατέχουν γυμνές ή σεξουαλικές εικόνες άλλων ανηλίκων, λόγω του κινδύνου για πιθανή εκμετάλλευση σε ένα παιδί. Για παράδειγμα, εάν ένας 17χρονος έφηβος κατέχει μία άσεμνη εικόνα ενός παιδιού 5 χρονών, υπάρχει πολύ μεγαλύτερη ανησυχία για τον κίνδυνο εκμετάλλευσης από ό, τι όταν ένας 17χρονος κατέχει μια εικόνα ενός άλλου εφήβου 17 χρονών. Ως εκ τούτου, είναι αναγκαίο να υπάρχει ένα όριο ηλικίας, προκειμένου να αντιμετωπιστούν αυτές οι δημόσιες πολιτικές ανησυχίες, καθώς και να διατηρηθεί η αρχική πρόθεση του καταστατικού παιδικής πορνογραφίας. (Sherman, 2011)

Συνολικά, αυτή η εξαίρεση θα αποτρέψει την άδικη δίωξη και τιμωρία των εφήβων, ενώ παράλληλα θα διατηρηθεί ο πρωταρχικός σκοπός του κράτους και της ομοσπονδιακού καταστατικού παιδικής πορνογραφίας. Η εξαίρεση θα πρέπει να περιλαμβάνει επίσης μια διάταξη παρόμοια με το καταστατικό "Romeo and Juliet".

Αυτά τα καταστατικά έχουν υιοθετηθεί σε πολλές πολιτείες της Αμερικής με σκοπό να μετριάσουν τις κατηγορίες σε ειδικές περιπτώσεις, όπου τα εμπλεκόμενα άτομα βρίσκονται κοντά στην ηλικία. Συνήθως, το καταστατικό “Romeo and Juliet” έχει ως αποτέλεσμα μικρότερη διάρκεια φυλάκισης και λιγότερη επίβλεψη μετά την αποφυλάκιση, απ’ όσο χρεώνεται ένας έφηβος με πιο σοβαρά σεξουαλικά εγκλήματα. Για παράδειγμα, σύμφωνα με την εξαίρεση, ένα πλημμέλημα μικρότερης κατηγορίας, σε αντίθεση με το κακούργημα, σύμφωνα με το καταστατικό παιδικής πορνογραφίας, θα μπορούσε να εφαρμοστεί σε περιπτώσεις, όπου μια 16χρονη έφηβη στέλνει μια εικόνα γυμνή ή σεξουαλικά προκλητική στον 19χρονο φίλο της. Απαραίτητη προϋπόθεση για την εφαρμογή της εξαίρεσης θα μπορούσε να απαιτεί το sexting να είναι συναινετικό και από τις δύο πλευρές, ο δράστης να είναι κάτω των 19 ετών, και να μην υπάρχει διαφορά στην ηλικία μεγαλύτερη των τεσσάρων χρόνων μεταξύ των δύο ατόμων. Αυτή η εξαίρεση επιτυγχάνει την αναγκαία ισορροπία αναγνωρίζοντας, ότι παρά το γεγονός ότι αυτή η συμπεριφορά είναι κατακριτέα και ο δράστης φαίνεται ως ενήλικας στα μάτια του νόμου, μια αυστηρή ποινή φυλακίσεως και μια ετικέτα δράστη σεξουαλικών εγκλημάτων είναι ολοφάνερα δυσανάλογη προς το έγκλημα. (Walters, 2010)

Οι εξαιρέσεις στους υπάρχοντες νόμους της παιδικής πορνογραφίας πρέπει επίσης να είναι σαφείς στο ότι δεν εφαρμόζονται σε ενήλικες παραβάτες. Για παράδειγμα, οι νόμοι του sexting πρέπει συγκεκριμένα να αποκλείουν ενήλικες παραβάτες, που είτε (1) στέλνουν γυμνές ή σεξουαλικά προκλητικές φωτογραφίες δικές τους σε ανήλικους, ή (2) λαμβάνουν, κατέχουν ή και διαδίδουν γυμνές, ή σεξουαλικά προκλητικές φωτογραφίες ανηλίκων. Επιπλέον, η εξαίρεση θα πρέπει να απαιτεί, οι ενήλικες παραβάτες να κατηγορούνται και να διώκονται βάσει του υπάρχοντος κρατικού καταστατικού παιδικής πορνογραφίας, ακόμη και αν η εικόνα, που είχαν στην κατοχή τους, ήταν αποτέλεσμα της εθελοντικής συμμετοχής ενός εφήβου σε δραστηριότητες sexting. Οι αλλαγές αυτές θα κλείσουν επαρκώς οποιαδήποτε πιθανά κενά, μπορούν οι παιδεραστές να εκμεταλλευτούν για να αποφύγουν τη δίωξη, σύμφωνα με το καταστατικό της πορνογραφίας παιδιών (Forbes, 2011).

Έπειτα, αν και οι έφηβοι δεν πρέπει να κατηγορούνται για sexting σύμφωνα με το υπάρχον καταστατικό παιδικής πορνογραφίας, αυτό δεν σημαίνει, ότι οι πολιτείες θα πρέπει εντελώς να αποποινοικοποιήσουν αυτή τη συμπεριφορά. Εκτός από τη δημιουργία εξαίρεσης στο ισχύον καταστατικό πορνογραφίας παιδιών, οι

νομοθέτες πρέπει να καταρτίσουν νέους νόμους καταλληλότερους και να τιμωρήσουν το έγκλημα του sexting. Συγκεκριμένα, οι κρατικοί και οι ομοσπονδιακοί νομοθέτες θα πρέπει να δημιουργήσουν νέους νόμους, που να θεωρούν το sexting μεταξύ ανηλίκων πλημμέλημα. Οι νόμοι θα πρέπει να προσαρμόζονται για την αντιμετώπιση διαφόρων τύπων σεναρίων sexting και να επιβάλλουν τιμωρία με βάση την κρίση του εισαγγελέα. (Sherman, 2011)

Συγκεκριμένα, βάσει νέου νόμου του sexting, οι εισαγγελείς θα έχουν τη διακριτική ευχέρεια, να τιμωρούν περιπτώσεις συναινετικού sexting λιγότερο αυστηρά από καταστάσεις, όπου το sexting δεν είναι συναινετικό. Για παράδειγμα, το σενάριο A περιλαμβάνει ένα 16χρονο κορίτσι, που οικειοθελώς στέλνει μία γυμνή προσωπική της εικόνα σε ένα 17χρονο αγόρι. Το σενάριο B περιλαμβάνει τα ίδια περιστατικά, όπως το σενάριο A, ωστόσο σε αυτήν την περίπτωση, μετά τη λήψη της εικόνας, το αγόρι προωθεί την εικόνα του κοριτσιού σε άλλους ανθρώπους, χωρίς τη συγκατάθεση του κοριτσιού. Σύμφωνα με τη νέα νομοθεσία για το sexting, ο εισαγγελέας θα έχει τη διακριτική ευχέρεια να τιμωρήσει το αγόρι στο σενάριο B πιο αυστηρά από το αγόρι και το κορίτσι στο σενάριο A. Η διακριτική ευχέρεια σχετικά με την τιμωρία πρέπει να βασίζεται σε παράγοντες, που είναι παρόμοιοι με τα κριτήρια του προγράμματος εκτροπής του Οχάιο. Οι εισαγγελείς δηλαδή, μπορούν να εξετάσουν, αν ο δράστης έχει καταδικασθεί για sexting στο παρελθόν, αν υπάρχουν ελαφρυντικά ή επιβαρυντικές περιστάσεις, όπως για παράδειγμα το περιεχόμενο της εικόνας ή αν υπήρχε κάποιο είδος εξαναγκασμού από τη μεριά του δράστη. Είναι προτιμότερο, να επιτρέπεται η κρίση του εισαγγελέα, από το να διατυπώνεται απλά ένας “φωτεινός” κανόνας, επειδή η ενοχή του δράστη εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από τις συνθήκες γύρω από την υπόθεση. Η άδεια της εισαγγελικής κρίσης αποτρέπει τους εφήβους από την αυστηρή τιμωρία για συμμετοχή σε ό, τι μπορεί να θεωρούν φλερτ, επιτρέποντας ταυτόχρονα στους εισαγγελείς, να υιοθετούν μια πιο αυστηρή προσέγγιση, όταν οι περιστάσεις δικαιολογούν πιο αμείλικτη τιμωρία. (Sherman, 2011)

Παρόλο που ένα πρωταρχικό κίνητρο πίσω από τη σύνταξη νέων νόμων για το sexting είναι να καταστεί η τιμωρία, που ταιριάζει καλύτερα στο έγκλημα, οι κυρώσεις πρέπει να αποτρέψουν επίσης τους εφήβους, από το να εμπλακούν σε αυτήν τη συμπεριφορά. Οι μορφές τιμωρίας για αυτούς, που παρέβησαν για πρώτη φορά, θα μπορούσαν να περιλαμβάνουν υποχρεωτικά εκπαιδευτικά μαθήματα σχετικά με τους κινδύνους του sexting, κοινωφελή εργασία, ποινές με αναστολή που θα

ενεργοποιηθούν, αν ο δράστης παραβιάσει το νόμο για το sexting επανειλημμένα και πρόστιμα. Ωστόσο, δεδομένου ότι το sexting έχει γίνει τόσο δημοφιλές μεταξύ των εφήβων, εξουσιοδοτημένα εκπαιδευτικά μαθήματα και κοινοτικές υπηρεσίες μόνο, δεν πρόκειται να επιδράσουν αρκετά, ώστε να αποτρέψουν τα παιδιά από το να κάνουν sexting. Γι' αυτό, η τιμωρία για την παραβίαση του καταστατικού μπορεί να περιλαμβάνει την δυνατότητα καταδίκης του δράστη σε κέντρο κράτησης ανηλίκων ή, ανάλογα με τις συνθήκες, ποινή φυλάκισης. Ωστόσο, η τιμωρία θα πρέπει να αποκλείει ρητά την υποχρεωτική εγγραφή του εφήβου ως δράστη σεξουαλικών εγκλημάτων. Ενώ η αποτροπή από το sexting είναι σημαντική, η εγγραφή ενός εφήβου ως δράστη σεξουαλικών εγκλημάτων θα ήταν δυσανάλογη απάντηση στα εγκλήματα και θα ήταν αντίθετη με τον σκοπό της υποχρεωτικής εγγραφής. Είναι σημαντικό το γεγονός, ότι ο νόμος τάσσεται κατά του sexting, όχι μόνο για λόγους δημόσιας τάξης, αλλά και εξαιτίας των μακρόχρονων επιβλαβών επιπτώσεων, που μπορεί να προκαλέσει το sexting στη ζωή αυτών των εφήβων. (Sherman, 2011)

Συνολικά όμως, το ενδιαφέρον του κράτους για την πρόληψη της παραγωγής και διανομής των σεξουαλικά προκλητικών εικόνων ανηλίκων δεν φαίνεται να δικαιολογεί τη χρήση του καταστατικού της παιδικής πορνογραφίας για την αντιμετώπιση του sexting. Λαμβάνοντας υπόψη τα δεδομένα σχετικά με το πεδίο εφαρμογής των εφήβων στο sexting και τους ισχύοντες νόμους για την παραγωγή, κατοχή και διανομή υλικού παιδικής πορνογραφίας, ένας μελετητής εκτιμά ότι περίπου το 40-50% ή και περισσότερο των κατά τα άλλα νομοταγών Αμερικανών εφήβων είναι ήδη δράστες σεξουαλικών εγκλημάτων με τη μορφή κακουργήματος, σύμφωνα με το ισχύον δίκαιο, προκαλώντας με την εκτίμησή του γενική κι έντονη ανησυχία σχετικά με τις συνέπειες, που μπορούν να προκληθούν από τη χρήση του καταστατικού παιδικής πορνογραφίας για την αντιμετώπιση του sexting. Στατιστικά, οι περισσότεροι έφηβοι, που εμπλέκονται σε περιστατικά sexting, είναι πιθανότερα μεγαλύτεροι σε ηλικία ανήλικοι (Forbes, 2011).

Επιπλέον, ακόμη και όταν οι έφηβοι δικάζονται σε δικαστήρια ανηλίκων, όπως ήδη έχει αναφερθεί, η καταδίκη για αδικήματα παιδικής πορνογραφίας συνοδεύεται πάντοτε απαίτηση εγγραφής του εφήβου ως δράστη σεξουαλικών εγκλημάτων. Ο στιγματισμός, καθώς και οι πρακτικοί περιορισμοί που επιβάλλονται στον εγγεγραμμένο δράστη κι αφορούν το μέρος που του επιτρέπει ο νόμος να ζει και εργάζεται, θα δημιουργήσουν μια σχεδόν αβάσταχτη επιβάρυνση για κάθε έφηβο. Ακόμη, επειδή δημοσιοποιούνται οι βάσεων δεδομένων για τους εγγεγραμμένους

δράστες σεξουαλικών εγκλημάτων, οι έφηβοι που κατηγορήθηκαν για sexting, μπορεί να αντιμετωπίσουν τον κοινωνικό αποκλεισμό από τους συμμαθητές τους. Σε ορισμένες περιπτώσεις, η επακόλουθη παρενόχληση και ο εκφοβισμός που ενδεχομένως να υποστούν οι συγκεκριμένοι έφηβοι στο σχολείο, μπορεί να επιδεινώσουν τις συνθήκες που τους ώθησαν στο να κάνουν sexting. (Eraker, 2010)

4.δ.)Sexting και SORNA

Το Adam Walsh Child Protection Act of 2006 και το SORNA (Sex Offender Registration and Notification Act) είναι νομοθετικά προγράμματα , τα οποία εμπλέκονται σε υποθέσεις sexting. Το SORNA έχει ως στόχο να “δημιουργήσει ένα ενιαίο πλέγμα των δεδομένων των δραστών σεξουαλικών εγκλημάτων”, να καθορίσει “ένα εθνικό σημείο αναφοράς για την εγγραφή κάποιου ως δράστη σεξουαλικών εγκλημάτων και να ιδρύσει ενημερωτικά προγράμματα..απαρτίζοντας ένα σύνολο εθνικών προτύπων και καθορίζοντας ένα κατώτατο όριο, όχι ανώτερο, για προγράμματα δικαιοδοσιών”. Σε αυτό το κατώτερο όριο, το SORNA δεν απαιτεί να εγγράφονται όλα τα άτομα ως δράστες σεξουαλικών εγκλημάτων. Η συναινετική σεξουαλική δραστηριότητα δεν απαιτεί την εγγραφή των ατόμων, “αν το θύμα είναι τουλάχιστον 13 χρονών και ο δράστης δεν είναι 4 χρόνια μεγαλύτερος, σύμφωνα με το SORNA”. Η κάθε πολιτεία μπορεί να εφαρμόσει αυστηρότερα όρια εγγραφής κατά την κρίση της. (Forbes, 2011, p.1730)

Οι ανήλικες εγκληματίες επίσης υπόκεινται σε κανονισμούς του SORNA. Σύμφωνα με το SORNA, οι ανήλικοι πρέπει να εγγράφονται, “αν ο δράστης είναι 14 ετών ή άνω κατά τη στιγμή της παράβασης και το δικασμένο αδίκημα είναι συγκρίσιμο ή πιο σοβαρό από μια βίαιη σεξουαλική κακοποίηση... ή είναι μια απόπειρα ή συνωμοσία για την τέλεση του εν λόγω αδικήματος.” Οι ανήλικοι δικάζονται και καταδικάζονται, όπως οι ενήλικες και εγγράφονται ως δράστες σεξουαλικών εγκλημάτων στο SORNA ανεξάρτητα από την ηλικία.

Επίσης το SORNA διακρίνει σε κατηγορίες τους παραβάτες που πρέπει να εγγραφούν, δημιουργεί νέες μορφές αδικημάτων που απευθύνονται σε άτομα που απαιτείται να εγγραφούν, συμπεριλαμβανομένης της παράλειψής του να εγγραφεί κάποιος κι επιβάλλει ποινές στους παραβάτες. Οι ενήλικες και ανήλικοι παραβάτες χωρίζονται σε τρεις κατηγορίες, ανάλογα με το αδίκημα που διέπραξε ο καθένας. Αυτές οι κατηγορίες καθορίζουν το χρονικό διάστημα που ο δράστης υποχρεούται να

εγγραφεί και το ελάχιστο ποσό του χρόνου της ποινής που εκτίει, πριν από ο δράστης αποκτήσει τη δυνατότητα να αφαιρεθεί από το μητρώο εγγραφών. Η πρώτη κατηγορία είναι πιο γενικευμένη και καλύπτει παραβάτες που δεν ταιριάζουν με τις απαιτήσεις της δεύτερης κατηγορίας ή της τρίτης. Η δεύτερη και η τρίτη κατηγορία απαιτούν η ποινή φυλάκισης, σύμφωνα με το καταστατικό, να υπερβαίνει το ένα έτος. Επειδή τα αδικήματα παιδικής πορνογραφίας γενικά πληρούν τη συγκεκριμένη απαίτηση, ως αδικήματα πιο συχνά ταξινομούνται στην δεύτερη ή στην τρίτη κατηγορία. Τα αδικήματα της δεύτερης και της τρίτης κατηγορίας σύμφωνα με το SORNA πρέπει να πληρούν τη δοκιμασία σύγκρισης (comparison test). Τα αδικήματα της δεύτερης κατηγορίας ορίζονται ως “συγκρίσιμα ή πιο σοβαρά” από το sex trafficking, τον εκφοβισμό και την υποκίνηση, τη μεταφορά με πρόθεση συμμετοχής σε εγκληματική σεξουαλική δραστηριότητα, ή σε βίαιη σεξουαλική επαφή. Σε αυτήν την κατηγορία είναι πιο πιθανό να ενταχθούν και τα αδικήματα sexting. (Forbes, 2011)

Στην περίπτωση συναινετικού sexting μεταξύ δύο ανηλίκων, η κατάσταση αυτή παρουσιάζει ένα μοναδικό γεγονός για το οποίο το SORNA δεν έχει καμία διάταξη. Η διάταξη για νεαρής ηλικία άτομα απαιτεί μόνο η ηλικία να είναι άνω των δεκατεσσάρων χρόνων και το αδίκημα να είναι παραβατικά συγκρίσιμο ή πιο σοβαρό από μια βίαιη σεξουαλική επίθεση. Αν, όπως στην περίπτωση του Skumanick, ο εισαγγελέας αποφασίσει να διώξει ένα κορίτσι για την παραγωγή παιδικής πορνογραφίας και το κορίτσι κριθεί ένοχη ανήλικη, θα εγγραφεί ως δράστης στο SORNA, αν το αδίκημα θεωρείται ότι πληρεί αυτή τη σύγκριση. Αν και το ζήτημα αυτό δεν έχει επιλυθεί σε κρατικό ή ομοσπονδιακό δικαστήριο, οι πολιτείες διαφωνούν σχετικά με το, αν οι νέοι που κρίνονται ως ανήλικοι εγκληματίες για αδικήματα sexting, θα πρέπει να εγγράφονται ως δράστες στο SORNA. (Williams, 2012)

Σε μια προσπάθεια να διευκρινιστεί η εφαρμογή του SORNA, το γραφείο του γενικού εισαγγελέα των Η.Π.Α. εξέδωσε εθνικές κατευθυντήριες γραμμές, ώστε να παρέχονται πολύτιμες στρατηγικές, που θα ενισχύουν τις ικανότητες (δικαιοδοσίες), για να ανταποκρίνονται στα εγκλήματα κατά των παιδιών και των ενηλίκων και να αποφεύγονται σεξουαλικά εγκλήματα. Ακόμη όμως, οι κατευθυντήριες αυτές γραμμές δε μπορούν, σε μεγάλο βαθμό, να καθορίσουν, ποιοι παραβάτες πρέπει να καταχωρούνται ως δράστες στο πλαίσιο SORNA. Όσον αφορά τις δικαστικές αποφάσεις που αφορούν ανήλικους κι εφήβους, οι κατευθυντήριες γραμμές δείχνουν

ότι οι ανήλικοι που καταδικάζονται για αδικήματα που σχετίζονται με το sexting δε θα πρέπει απαραίτητως να εγγράφονται, διότι η τυπική περίπτωση sexting δεν είναι βίαιη πράξη, ούτε περιέχει εκφοβισμό. Ωστόσο, στο SORNA αναφέρεται ότι το αδίκημα πρέπει να είναι συγκρίσιμο με τέτοιου είδους αδικήματα, ώστε να απαιτεί εγγραφή. Σε αυτό το σημείο οι κατευθυντήριες γραμμές αδυνατούν να καθορίσουν εάν το sexting είναι συγκρίσιμο με αυτά τα αδικήματα με αποτέλεσμα να γίνονται πολλές συζητήσεις επί του θέματος και να εκφράζονται έντονα ερωτήματα για τον πρέπει τελικά να εγγράφονται ανήλικοι κι έφηβοι ως δράστες σεξουαλικών εγκλημάτων. (Eraker, 2010)

Στο SORNA δεν αναφέρεται, αν η δοκιμασία σύγκρισης (comparison test) δημιουργείται κι αξιολογείται από ένα δικαστή ή μια κριτική επιτροπή. Ωστόσο, το καταστατικό δείχνει ότι η απόφαση λαμβάνεται κατόπιν καταδίκης από έναν “κατάλληλο υπάλληλο”, εννοώντας έναν δικαστή. Όμως, αν αυτό συμβαίνει, τότε ποια κριτήρια χρησιμοποιεί ο δικαστής για να κάνει τη σύγκριση; Οι κατευθυντήριες γραμμές αναφέρουν ότι οι δικαιοδοσίες γενικά μπορεί να καθοριστούν με βάση τα στοιχεία του αδικήματος, και δεν απαιτείται να εξεταστεί η υποκειμενική συμπεριφορά. Αν ένας δικαστής ακολούθησε την παρούσα κατευθυντήρια γραμμή, ένα άτομο 21χρονών που κατέχει γυμνές φωτογραφίες της φίλης του 16 ετών θα τιμωρηθεί ακριβώς το ίδιο με έναν παιδόφιλο που διαθέτει παιδικό πορνογραφικό υλικό. Επιπλέον, η 16χρονη που βγάζει φωτογραφίες δικές της και τις στέλνει τους στο φίλο της θα τιμωρηθεί ακριβώς το ίδιο με ένα πρόσωπο, που λαμβάνει τις πορνογραφικές εικόνες των ανηλίκων και τις διανέμει σε άλλους. Μόνο τα στοιχεία των εγκλημάτων — κατοχή ή παραγωγή και διανομή υλικού παιδικής πορνογραφίας— θα διαμορφώσουν την απόφαση του δικαστή, κάτι το οποίο είναι ανεπιθύμητο και άδικο. (Forbes, 2011)

Άλλο θέμα που προκαλεί αμφισβήτηση είναι το γεγονός πως σε κάθε πολιτεία τα στοιχεία που ορίζουν μια πράξη ως παράβαση ποικίλλουν, με αποτέλεσμα μια ενέργεια που σε μια πολιτεία θα κρίνεται ως σεξουαλική παράβαση, σε μια άλλη δε θα κρίνεται. Για την προστασία των εφήβων και των νεαρών ενηλίκων που ασκούν συναινετικό sexting από άδικη απόφαση του SORNA, το Κογκρέσο πρέπει να τροποποιήσει κάποιες αποφάσεις του SORNA, ώστε να απαιτήσει μια κριτική επιτροπή που θα προσδιορίζει, αν η καταδίκη θα απαιτεί εγγραφή δράστη στο SORNA. Μια κριτική επιτροπή θα είναι σε καλύτερη θέση να καθορίσει στη δίκη κατά πόσον το αδίκημα sexting απαιτεί εγγραφή του δράστη. Ωστόσο η επιλογή

ατόμων που θα αποτελούν την κριτική επιτροπή έχει κάποιες δυσκολίες. Μια κριτική επιτροπή μπορεί να αποτελείται από ανθρώπους, αηδιασμένους με την πρακτική της sexting που μπορεί να ψηφίζουν προκατειλημμένοι, ανεξάρτητα από τις περιστάσεις. Επιπλέον, θα πρέπει οι έφηβοι, που κατηγορούνται για αδικήματα sexting, να περιγράφουν τη συμπεριφορά τους σε αρκετούς ανθρώπους, αντί για ένα μόνο δικαστή. Επίσης μια κριτική επιτροπή μπορεί να κοστίζει πολύ για κάποιες πολιτείες και οι κριτικές επιτροπές-τόσο εντός των πολιτειών όσο και μεταξύ των κοινωνιών μέσα σε μία πολιτεία — μπορούν να επιτρέπουν διαφορετικό βαθμό αποδεκτής συμπεριφοράς. Από την άλλη όμως οι κριτικές επιτροπές μπορούν να ασκούν έλεγχο στην κρίση των δικαστικών αρχών, χωρίς θεσμική προκατάληψη για τα γεγονότα.

Επιπροσθέτως, το δικαίωμα στην κριτική επιτροπή συνομηλίκων είναι θεμελιώδους σημασίας για το Αμερικανικό δίκαιο, διότι παρέχει στους κατηγορούμενους “μια ανεκτίμητης διασφάλιση από έναν διεφθαρμένο ή έναν υπερβολικό εισαγγελέα κι από έναν υποχωρητικό ή μεροληπτικό ή εκκεντρικό δικαστή” (Forbes, 2011, p. 1742). Οι κριτικές επιτροπές μπορούν να προτείνουν μία απόφαση με βάση την κοινή λογική, σε αντίθεση με την περισσότερο ειδικευμένη, αλλά ίσως λιγότερο συμπνετική απόκριση ενός δικαστή. Ακόμη μια κριτική επιτροπή ασφαλώς δεν θα αποκλείσει κάθε ευθύνη του SORNA. Μέσα από μια διεξοδική εξέταση των πραγματικών περιστατικών και με βάση την υποκείμενη, ανθρώπινη συμπεριφορά, μια κριτική επιτροπή θεωρητικά θα μπορούσε να καθορίσει σε κάθε περίπτωση ξεχωριστά, αν οι φωτογραφίες sexting είναι συγκρίσιμες με τα αδικήματα που έχουν οριστεί, ανάλογα με την κοινωνία και το περιεχόμενο των sexts. Ένα ισχυρό επιχείρημα υποστηρίζει, επίσης, ότι η απόφαση της κριτικής επιτροπής νόμιμα απαιτείται για την καταδίκη παροδικών παραβατών, που απέτυχαν να εγγραφούν.

Με την έλευση του Internet, το Κογκρέσο έσπευσε να διαχειριστεί το αυξανόμενο πρόβλημα της νέας τεχνολογίας που μέρος της χρησιμοποιείται από κάποιους για να εκμεταλλεύονται τα παιδιά στην παραγωγή και διάδοση της παιδικής πορνογραφίας. Η ανάπτυξη της χρήσης των κινητών τηλεφώνων στους εφήβους και νεαρούς ενήλικες δημιούργησε μια νέα μέθοδος για να εξερευνήσουν τη σεξουαλικότητά τους. Παρά- ή ίσως εξαιτίας της — δημοτικότητάς του, το sexting είναι ένα σοβαρό θέμα που νομοθετικά σώματα δεν μπορούν να αγνοούν. Πολλά από τα καλέσματα για ποινικές δίωξεις του sexting πηγάζουν από τον φόβο αν ο δράστης σεξουαλικών εγκλημάτων που δεν έχει καταδικαστεί για το αδίκημα που διέπραξε,

στη συνέχεια καταφέρει να ξεφύγει μέσω του νομικού συστήματος και συνεχίσει να ενεργεί με παρόμοιο τρόπο. (Forbes, 2011)

Το sexting, ωστόσο, περιλαμβάνει γενικότερα μια κανονική εφηβική έκφραση της σεξουαλικότητας, χωρίς συνθήκες εκμετάλλευσης, που σχετίζονται με την παραγωγή παιδικής πορνογραφίας. Η τιμωρία για το συναινετικό sexting, αν είναι ίδια με αυτήν για αδικήματα παιδικής πορνογραφίας, έρχεται σε αντίθεση με το ενδιαφέρον της δικαιοσύνης για την αποφυγή τιμωρίας ανόμοιων εγκλημάτων με την ίδια ποινή. Η νομοθεσία, που έχει θεσπιστεί από κάθε πολιτεία, για να αποτρέψει την εγγραφή στο SORNA, ίσως είναι μια ανεπαρκής προσπάθεια. Παρά τις όποιες προσπάθειες, ο υποβιβασμός του sexting σε πλημμέλημα δεν αποτρέπει την εγγραφή των εφήβων, των μεγαλύτερων ανηλίκων και των μικρότερων ενηλίκων ως δράστες σεξουαλικών εγκλημάτων. Καθώς η νομοθεσία επικεντρώνεται στους ανήλικους που παράγουν δικές τους φωτογραφίες, η σύγκριση μεταξύ του sexting και των προαναφερθέντων οριακών αδικημάτων (βίαιη σεξουαλική επίθεση, εκφοβισμός) θα πρέπει να γίνεται, αν οι νέοι υπόκεινται σε δικαιοδοσία, στην οποία το sexting δεν έχει αποποινικοποιηθεί. Η απόφαση μιας κριτικής επιτροπής για τον προσδιορισμό του παράγοντα της σύγκρισης θα εξυπηρετήσει πιο αποτελεσματικά τα συμφέροντα της δικαιοσύνης, χωρίς να παραβλέπει την προστασία των παιδιών. (Humbach, 2010).

4.ε.) Το sexting και η Πρώτη Τροπολογία

Μια άλλη εκτίμηση για την αντιμετώπιση του sexting επικεντρώνεται γύρω από την ιδέα, ότι το sexting μπορεί να μην είναι σε όλα παράνομο και στην πραγματικότητα ίσως να είναι μια προστατευμένη μορφή του λόγου σύμφωνα με την πρώτη τροπολογία. Η Αμερικανική Ένωση Πολιτικών Ελευθεριών (ACLU) σε μία υπόθεση σχετική με το sexting έθεσε το ζήτημα της προστασίας της πρώτης τροπολογίας και, ανάλογα με το αποτέλεσμα, συνέχισε, η υπόθεση μπορεί να επηρεάσει σημαντικά την ανάγκη για νομοθεσία του sexting. Η πρώτη τροπολογία του Συντάγματος των Ηνωμένων Πολιτειών, προβλέπει ότι το Κογκρέσο δε θα θεσπίσει κανένα νόμο που να περιορίζει την ελευθερία του λόγου. Αν και η πρώτη τροπολογία προστατεύει τις περισσότερες μορφές του λόγου, το ανώτατο Δικαστήριο έχει διαμορφώσει μια σειρά από εξαιρέσεις, κρίνοντας ότι ορισμένες μορφές του λόγου είναι εκτός της προστασίας της πρώτης τροπολογίας. Μια μορφή του λόγου,

που δεν προστατεύεται από την Πρώτη Τροπολογία, είναι η παιδική πορνογραφία. (Crofts, Lee, 2013)

Το ανώτατο δικαστήριο της Νέας Υόρκης αποφάσισε, ότι η παιδική πορνογραφία δεν δικαιούται προστασία από την Πρώτη Τροπολογία και κατέστησε σαφές, ωστόσο, ότι δεν είχε την πρόθεση σε αυτήν την εξαίρεση, να συμπεριληφθεί οποιαδήποτε εικόνα, που απεικονίζει την σεξουαλική συμπεριφορά ανηλίκων. Ανέφερε χαρακτηριστικά ότι υπάρχουν φυσικά, όρια στην κατηγορία της παιδικής πορνογραφίας και η διανομή των περιγραφών ή άλλες απεικονίσεις της σεξουαλικής συμπεριφοράς, που δεν είναι άσεμνες, που δεν συμπεριλαμβάνουν ζωντανές ερωτικές εμφανίσεις ή φωτογραφικές ή άλλες οπτικές αναπαραγωγές ζωντανών ερωτικών εμφανίσεων, διατηρούν την Πρώτη Τροπολογία προστασίας. Έπειτα στο Οχάιο, το ανώτατο δικαστήριο παρέτεινε την επικύρωση της δικαστικής απόφασης, υποστηρίζοντας ότι η κατοχή και η διανομή υλικού παιδικής πορνογραφίας είναι επίσης μια μορφή που δεν προστατεύεται από την Πρώτη Τροπολογία. Το Ανώτατο Δικαστήριο εξήγησε ότι ο σκοπός της εξαίρεσης δεν είναι να ελέγχει τις προσωπικές σκέψεις των κατηγορουμένων, αλλά να προστατεύσει τα θύματα της παιδικής πορνογραφίας και να καταστρέψει την αγορά για την εκμετάλλευση των παιδιών. Παρά το φαινομενικά ευρύ κατηγορηματικό αποκλεισμό της παιδικής πορνογραφίας από το Ανώτατο Δικαστήριο, με πρόσφατη απόφασή του στην Ashcroft περιορίστηκε η εξαίρεση της ελευθερίας του λόγου. Το δικαστήριο κήρυξε δύο τμήματα της Πρόληψης Δράσης Παιδικής Πορνογραφίας του 1996 (CPPA), που απαγορεύουν την παραγωγή, διάδοση και κατοχή εικόνων παιδικής πορνογραφίας ως υπερβολικά ευρεία και αντισυνταγματική (Sherman, 2011).

Με αυτό τον τρόπο, το δικαστήριο συμπερασματικά αποφάσισε, ότι η εικονική παιδική πορνογραφία προστατεύεται πλήρως από την Πρώτη Τροπολογία. Η πλειοψηφία εξήγησε ότι το CPPA απαγορεύει το λόγο, που δεν καταγράφει κανένα αδίκημα και δε δημιουργεί θύματα από την παραγωγή του, προσθέτοντας ότι η εικονική παιδική πορνογραφία δεν είναι “εγγενώς συνδεδεμένη” με τη σεξουαλική κακοποίηση των παιδιών. Το δικαστήριο άφησε να εννοηθεί, ότι ο κατηγορηματικός αποκλεισμός πρέπει να περιορίζεται σε υλικό που παράγεται από τα μέσα κακοποίησης και εκμετάλλευσης παιδιών, υποστηρίζοντας έντονα ότι το παιδί, το οποίο με τη θέλησή του παράγει δικό του πορνογραφικό υλικό, όπου κανένα παιδί δεν είναι αντικείμενο εκμετάλλευσης ή κακοποίησης, σύμφωνα με το Σύνταγμα προστατεύεται από την Πρώτη Τροπολογία. Μέσα από αυτές τις διαδικασίες το

sexting πιθανόν να είναι στο πλαίσιο της συνταγματικής προστασίας της Πρώτης Τροπολογίας. Το δικαστήριο φαίνεται να ανησυχεί για την εκμετάλλευση των παιδιών, που ασχολούνται με την παραγωγή παιδικού πορνογραφικού υλικού. Ίσως το sexting να βρίσκεται έξω από τον κατηγορηματικό αποκλεισμό της παιδικής πορνογραφίας, επειδή τα παιδιά δεν έπεσαν αντικείμενο εκμετάλλευσης κατά τη διάρκεια της παραγωγής. (Humbach, 2010)

Τον Οκτώβριο του 2008 στο Ουαϊόμινγκ της Πενσυλβανίας, καθηγητές σε σχολεία κατέσχεσαν τα κινητά τηλέφωνα διάφορων μαθητών και ανακάλυψαν δύο φωτογραφίες με ημίγυμνες και γυμνές έφηβες. Μία από τις φωτογραφίες έδειχνε τη M. M. και τη Gr. K. να φορούν λευκό σουτιέν, ενώ η άλλη φωτογραφία έδειχνε τη N. D., φορώντας μια πετσέτα τυλιγμένη γύρω από το σώμα, ακριβώς κάτω από τα στήθη της. Ο εισαγγελέας George Skumanick, ο Jr., υποστήριξε, ότι τα τρία κορίτσια που απεικονίζονται στις φωτογραφίες ήταν συνεργοί στην παραγωγή παιδικής πορνογραφίας, επειδή αφέθηκαν να φωτογραφηθούν. Ο εισαγγελέας στη συνέχεια απείλησε να διώξει ποινικώς τα κορίτσια στο πλαίσιο του καταστατικού παιδικής πορνογραφίας της Πενσυλβανίας, αν δεν συμμετείχαν σε ένα εκπαιδευτικό πρόγραμμα και αν δεν συμφωνούσαν να γράψουν ένα δοκίμιο, εξηγώντας το λόγο για τον οποίο, αυτό που έκαναν ήταν λάθος. Το κορίτσια απέρριψαν την προσφορά του εισαγγελέα, επιμένοντας ότι δεν έκαναν τίποτα λάθος. Τον Μάρτιο του 2009, το ACLU, εκ μέρους των κοριτσιών και των γονέων τους, κατέθεσε μια μήνυση στο ομοσπονδιακό δικαστήριο κατά του εισαγγελέα, για την κατηγορία κατά των τριών κοριτσιών, η οποία αποτελεί παραβίαση της Πρώτης Τροπολογίας. Οι ενάγοντες στη συνέχεια κατέθεσαν πρόταση για την προκαταρκτική αίτηση ασφαλιστικών μέτρων, προκειμένου να αποκλείσουν το ενδεχόμενο, να απαγγείλει ο εισαγγελέας κατηγορίες κατά των τριών κοριτσιών. Αφού έγινε αυτή η διαδικασία, ο εισαγγελέας έκανε έφεση. Το δευτεροβάθμιο δικαστήριο επικύρωσε την απόφαση του ομοσπονδιακού δικαστηρίου, αναφέροντας ότι οι ενάγοντες έχουν δικαίωμα για την προκαταρκτική αίτηση ασφαλιστικών μέτρων. Ενώ το δευτεροβάθμιο δικαστήριο δεν έλαβε καμιά απόφαση, όσον αφορά τις συνταγματικές πτυχές της υπόθεσης, ο νομικός διευθυντής του ACLU Vic Walczak πιστεύει ότι η απόφαση είναι ένα σημαντικό μήνυμα για εισαγγελείς, που δείχνει ότι υπάρχουν συνταγματικά όρια την ικανότητά τους, να ασκήσουν ποινική δίωξη κατά παιδιών που συμμετέχουν σε δραστηριότητες sexting. Από τη στιγμή που το ACLU πέτυχε στις συνταγματικές αξιώσεις τους

κατώτερου δικαστηρίου, το sexting μπορεί να θεωρείται μία προστατευμένη μορφή λόγου. (Forbes, 2011)

Μια τέτοια απόφαση θα αποποινικοποιήσει ουσιαστικά την πράξη του sexting μεταξύ των εφήβων και γι' αυτό είναι σημαντικό για τους νομοθέτες του κράτους, να αναλογιστούν, όταν αποφασίζουν, πώς θα διαχειρίζονται το πρόβλημα του sexting. Υπάρχουν προτάσεις, που υποστηρίζουν, ότι η πλέον ενδεδειγμένη απόκριση προς το sexting είναι, να συμπεριλάβουν τα ομοσπονδιακά καταστατικά μια εξαίρεση για το sexting και να δημιουργήσουν νέους νόμους, που να θεωρούν, όπως έχει προαναφερθεί, το sexting μεταξύ ανηλίκων ως πλημμέλημα (Sherman, 2011). Τα κρατικά νομοθετικά σώματα επίσης που δεν έχουν υιοθετήσει νέους νόμους για την αντιμετώπιση του sexting και του sextbullying με ολοκληρωμένο τρόπο, θα πρέπει να προσεγγίσουν το ζήτημα. Διαφορετικά, αντιμετώποι με τη δημόσια πίεση για τη λήψη ενεργειών, οι εισαγγελείς πιθανόν να στραφούν στη θέσπιση κι εφαρμογή νόμων ακατάλληλων για την επίλυση του συγκεκριμένου ζητήματος. Στην περίπτωση της αυτοκτονίας της Jessica Logan, όπου το sexting χρησιμοποιήθηκε ως εργαλείο για παρενόχληση εκ προθέσεως, η μητέρα της συμβουλευτήκε έξι δικηγόρους σε μια ανεπιτυχή προσπάθεια για την εξεύρεση προσφυγής για το θάνατο της κόρης της. Καθένας από τους δικηγόρους της αποφάνθηκε, ότι το μοναδικό, σύμφωνα με το νόμο, μέτρο που μπορούσε να εφαρμοστεί, ήταν η δίωξη των εφήβων για διανομή παιδικού πορνογραφικού υλικού. Παρά τις δημοσκοπήσεις και τις δημόσιες συζητήσεις σχετικά με το sexting, το πεδίο εφαρμογής και το βάθος του συγκεκριμένου θέματος παραμένει άγνωστο. Αν το sexting αποτελεί απλώς μία εφηβική μανία ή μια μόνιμη έκφραση της σεξουαλικότητας των εφήβων με πολιτιστικές ρίζες, μένει να διαπιστωθεί. Καθώς οι εισαγγελείς μπορεί να υποστηρίζουν τη χρήση του καταστατικού της παιδικής πορνογραφίας για την αντιμετώπιση εγκλημάτων sexting, μια τέτοια σκληρή και αυστηρή απόκριση ίσως ποτέ να μην αντιπροσωπεύει μια μορφή θεραπείας για αυτό το ζήτημα. Σε περιπτώσεις όπου το sexting κλιμακώνεται στη σφαίρα του “sextbullying”, σχολικοί υπάλληλοι και οι εκπαιδευτικοί πρέπει να αξιοποιήσουν πόρους για τη διαχείριση του cyberbullying, συμπεριλαμβανομένων των πρόσφατων ειδικά σχεδιασμένων νόμων για την αντιμετώπιση της διαδικτυακής παρενόχλησης. Παράλληλα, απαιτείται η διατήρηση ελέγχου σπασμωδικών αντιδράσεων σε θέματα όπως το sexting και εστίαση σε συνετές λύσεις. (Eraker, 2010)

Εκτός από τις αλλαγές καταστατικών, τα σχολεία και οι γονείς επίσης πρέπει να λάβουν μέρος στην εκπαίδευση των εφήβων για τους κινδύνους και τις δυνητικά καταστρεπτικές συνέπειες, που συνδέονται με το sexting .

5.0 ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΓΟΝΕΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΣΤΗΝ ΠΡΟΛΗΨΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΞΑΛΕΙΨΗ ΤΟΥ SEXTING

Το πιο αποτελεσματικό μέσο για να σταματήσει το sexting, είναι η συνεργασία μεταξύ γονέων και σχολείων. Οι γονείς και τα σχολεία παίζουν καθοριστικό ρόλο στην ανάπτυξη του παιδιού και την καταπολέμηση του sexting. Χωρίς τη συνεργασία αυτών των δύο θα είναι σχεδόν αδύνατο, να δημιουργηθεί αποτελεσματική νομοθετική αντιμετώπιση του sexting.

Ο απλούστερος και πιο άτυπος τρόπος πρόληψης και εξάλειψης του sexting είναι μέσα από την ανατροφή των παιδιών. Ο θεσμός της οικογένειας μπορεί να διακριθεί από άλλους θεσμούς, διότι οι γονείς είναι στην καλύτερη θέση για την πρόληψη του sexting. Οι γονείς είναι ένα ισχυρό όπλο πρώτης γραμμής στην άμυνα κατά του sexting και με τις σταθερές τους αρχές και την υποστήριξή τους μπορούν να εξουδετερώσουν το sexting, πριν εμπλακούν σχολεία και δικαστικά συστήματα. Επειδή η τεχνολογία παίζει ένα μεγάλο ρόλο στην εμφάνιση και ανάπτυξη αυτής της πρακτικής, οι γονείς μπορούν να συμβάλουν στη μείωση της εμφάνισης του sexting μέσω της παρακολούθησης και του ελέγχου της συχνότητας πρόσβασης των εφήβων σε κινητά τηλέφωνα και στο Internet. Για παράδειγμα, σε μια πρόσφατη μελέτη, ένα έφηβο αγόρι δήλωσε ότι δεν κάνει sexting, διότι η μητέρα του χρησιμοποιεί το κινητό του. Η ειλικρινής επικοινωνία μεταξύ γονέων και εφήβων σχετικά με τους κινδύνους που σχετίζονται με το sexting, είναι ο καλύτερος τρόπος, για να αποτραπούν τέτοιες δραστηριότητες, πριν καν ξεκινήσουν (Williams, 2012).

Οι γονείς πρέπει να ενημερώνονται σχετικά με τις πιθανές αρνητικές επιπτώσεις, που μπορεί να έχει το sexting για τα παιδιά τους. Συχνά είναι απληροφόρητοι για τους κινδύνους του sexting και των ιστότοπων κοινωνικής δικτύωσης και μερικοί γονείς δεν γνωρίζουν ούτε καν, ότι υπάρχουν αυτές οι μορφές επικοινωνίας. Μία μελέτη δείχνει, ότι το 38% των γονέων δεν έχει δει ποτέ το προφίλ των παιδιών τους στο MySpace. Το 43% των γονέων είναι απληροφόρητοι, σχετικά με το πόσο συχνά χρησιμοποιούν τα παιδιά τους δικτυακούς τόπους, όπως το MySpace, ενώ το 62% ποτέ δεν μίλησε με τα παιδιά τους σχετικά με τη χρήση μέσω κοινωνικής δικτύωσης (Duncan, 2007). Στατιστικά στοιχεία της έρευνας EU Kids Online αναφέρουν ότι οι έφηβοι θα ήθελαν οι γονείς τους, να δείχνουν περισσότερο ενδιαφέρον στην δραστηριότητά τους στο Διαδίκτυο και μόνο ένας στους τρεις

φαίνεται να αγνοεί τις συμβουλές των γονιών του για το Διαδίκτυο (Ringrose, Gill, Livingstone, Harvey, 2012).

Χρειάζονται ενημέρωση, για να συνειδητοποιήσουν, αν τα παιδιά τους είναι δράστες ή θύματα και να κατανοήσουν τις επιπτώσεις και τις νομικές συνέπειες αυτής της συμπεριφοράς, όπως και τις στρατηγικές για την πρόληψή της (Ringrose, Gill, Livingstone, Harvey, 2012). Οι γονείς πρέπει να μάθουν να αποκτούν πρόσβαση στο προφίλ του έφηβου παιδιού τους (Facebook, MySpace) και να εξακριβώνουν ανά περιόδους τους συνδέσμους, στους οποίους τα παιδιά τους έχουν πρόσβαση (Williams, 2012). Οι γονείς μπορούν να χρησιμοποιήσουν μηχανές αναζήτησης στο Διαδίκτυο, για να δουν αν φαίνονται σε οποιεσδήποτε ιστοσελίδες τα ονόματα των παιδιών τους ή να ρωτήσουν τα παιδιά τους, να ψάξουν τα ίδια και να αναφέρουν οποιαδήποτε ευρήματα. Μπορούν επιπλέον, να ζητήσουν από τα παιδιά τους, να έχουν πρόσβαση στο προφίλ τους, ώστε να ελέγχουν, τι καταχωρείται και ποιους δέχονται ως “φίλους”. Αν οι μαθητές γνωρίζουν, ότι οι γονείς τους παρακολουθούν την online συμπεριφορά τους, μπορεί να αποφευχθούν μη ενδεδειγμένες χρήσεις του Διαδικτύου. Ακόμη οι γονείς, καλό θα είναι, να επισημάνουν στα παιδιά τους, ότι δεν πρέπει να αναρτούν δημόσια στο Διαδίκτυο τίποτα δικό τους, που οι άλλοι δεν πρέπει να δουν, καθώς μπορεί να επηρεάσει τις μελλοντικές φιλοδοξίες τους στο κολλέγιο και τη σταδιοδρομία τους. Επιπροσθέτως, τα παιδιά θα πρέπει να καταλάβουν ότι οι “σεξουαλικοί κυνηγοί” και οι πορνογράφοι επίσης έχουν πρόσβαση σε πληροφορίες, που έχουν δημοσιευθεί στο Διαδίκτυο (McEachern, McEachern-Ciattoni, Filomena, 2012). Ένα από τα πιο σημαντικά πράγματα, που οι γονείς μπορούν να κάνουν, είναι να είναι ανοιχτοί και άνετοι, όταν πρόκειται να συζητήσουν με τα παιδιά τους θέματα σεξουαλικότητας, και στη συγκεκριμένη περίπτωση, sexting. Η διατήρηση της ανοιχτής επικοινωνίας με τους εφήβους για το sexting μπορεί να τους αποτρέψει από τη συμμετοχή σε μια τέτοια επικίνδυνη συμπεριφορά. Προτείνεται, οι γονείς να είναι άμεσοι και δυναμικοί, να ρωτούν τα παιδιά τους αν ποτέ, έχουν εμπλακεί σε sexting συμπεριφορές, ή αν έχουν λάβει ποτέ σεξουαλικό υλικό μέσω μηνυμάτων κειμένου ή μέσω άλλης μορφής ηλεκτρονικής επικοινωνίας (Duncan, 2007). Όταν υπάρχει ουσιαστική επικοινωνία μεταξύ γονέων και εφήβων για το sexting, οι έφηβοι θα γνωρίζουν, ότι αυτό το θέμα μπορεί να συζητηθεί ανά πάσα στιγμή. Θα είναι πιο πιθανό, να αισθάνονται, ότι μπορούν να προσεγγίσουν τους γονείς τους σχετικά με αυτά τα ζητήματα, αν έρθουν ποτέ αντιμέτωποι (Ringrose, Gill, Livingstone, Harvey, 2012).

Τα σχολεία έχουν επίσης σημαντικό ρόλο στην πρόληψη και αποτροπή του sexting. Πρώτον, δεν υπάρχει καμία αμφιβολία, ότι οι καθηγητές έχουν την ικανότητα, μέσα στα πλαίσια του δυνατού κι επιτρεπτού, να επιβάλλουν κυρώσεις και να τιμωρήσουν τους μαθητές, που συμμετέχουν σε δραστηριότητες sexting την ώρα, που βρίσκονται σε σχολικούς χώρους (McEachern, McEachern-Ciattoni, Filomena, 2012). Αξίζει να αναφερθεί, ότι οι έφηβοι συνεχίζουν να κάνουν sexting , παρά το γεγονός ότι οι περισσότεροι από αυτούς ξέρουν, ότι οι δραστηριότητες αυτές ενδεχομένως να έχουν σοβαρές αρνητικές επιπτώσεις στους ίδιους και στους συνομηλίκους τους. Τα σχολεία μπορούν, και πρέπει να διαδραματίσουν ενεργό ρόλο στην πρόληψη του sexting μέσω εκπαιδευτικών πρωτοβουλιών, διότι τα σχολεία είναι στην καλύτερη θέση για να εκπαιδεύσουν τους γονείς και τους μαθητές σχετικά με την ασφαλή χρήση του Διαδικτύου και της τεχνολογίας, καθώς επίσης και να τους ενημερώσουν και για τις αρνητικές συνέπειες του sexting (Williams, 2012). Κάποια σχολεία ακολουθούν τις συμβουλές ειδικών για την ασφαλή χρήση του Διαδικτύου και απαιτούν από τους γονείς και τους μαθητές να υπογράψουν ένα συμβόλαιο συμφωνώντας σε ορισμένες προϋποθέσεις σχετικά με τη χρήση κινητών τηλεφώνων ή άλλων προσωπικών ψηφιακών συσκευών στο σχολείο, σε μια προσπάθεια να διασφαλιστεί ότι οι μαθητές έχουν επίγνωση πως το sexting είναι παράνομο και πως η χρήση της τεχνολογίας συμμορφώνεται με πειθαρχικούς σχολικούς κώδικες. Παρόλο που παρορμητικές αντιδράσεις, όπως η απαγόρευση στη πρόσβαση κινητών τηλεφώνων στους εφήβους ίσως να παρέχουν μια πιο εύκολη και βραχυπρόθεσμη λύση, το πιο πιθανό όμως είναι να μην κάνουν τίποτα ουσιαστικό για την αντιμετώπιση της πραγματικής αιτίας της συμπεριφοράς (Eraker, 2010).

Οι ανεξάρτητες προσπάθειες των σχολείων και των γονέων δεν είναι αρκετές, για να κερδίσουν τη μάχη κατά του sexting. Αυτό υποδηλώνει, ότι ο πλέον αποτελεσματικός τρόπος αποτροπής του sexting είναι μέσω της εκπαιδευτικής συνεργασίας μεταξύ σχολείων και γονέων. Έρευνες επισημαίνουν, ότι το σχολείο μετά την οικογένεια είναι ο πιο σημαντικός “σταθεροποιητής δύναμης” στη ζωή των νέων. Η εκπαίδευση είναι ένα κρίσιμο μέρος της εξάλειψης και της πρόληψης του sexting. (Williams, 2012)

Προγράμματα επιδοτούμενα από την κυβέρνηση και τις μη κερδοσκοπικές οργανώσεις μπορούν να επικεντρωθούν στην αντιμετώπιση του ελλείμματος των γνώσεων σχετικά με τους κινδύνους του sexting. Για παράδειγμα, η κυβέρνηση της Νέας Νότιας Ουαλίας στην Αυστραλία πρόσφατα ξεκίνησε μια εκπαιδευτική

εκστρατεία για να προειδοποιήσει τα παιδιά για τις “συνέπειες ζωής” του sexting και της δημοσίευσης εικόνων σε ιστοσελίδες κοινωνικής δικτύωσης. Επίσης διανεμήθηκαν ενημερωτικά δελτία, τα οποία ενθάρρυναν τους γονείς να συζητούν με τα παιδιά τους και να παρακολουθούν τα διαδικτυακά προφίλ τους για τυχόν παράνομες εικόνες (Eraker, 2010).

Επιπλέον, ένα πρόγραμμα ανάλογο του Drug Abuse Resistance Education (D.A.R.E., πρόγραμμα κατά της χρήσης ναρκωτικών ουσιών μέσω ενημέρωσης και εκπαίδευσης) θα ήταν ένα ισχυρό και αποτελεσματικό μέσο για την καταπολέμηση του sexting, διότι θα έδινε τη δυνατότητα στα σχολεία και στους γονείς να εργαστούν από κοινού για την καταπολέμηση του sexting. Μια πρόσφατη έκθεση, που διεξήγαγε το D.A.R.E., δείχνει, ότι το συγκεκριμένο πρόγραμμα παρέχει την κατανόηση των ουσιαστικών παραμέτρων αυτού του επιτυχημένου συστήματος και μπορεί να χρησιμοποιηθεί για την ανάπτυξη και άλλων προγραμμάτων για υπηρεσίες πρόληψης, που βασίζονται στην κοινότητα. Το D.A.R.E. δίνει στους γονείς την ευκαιρία, να συμμετέχουν τόσο στην ακαδημαϊκή όσο και στην κοινωνική ανάπτυξη των παιδιών τους. Η επιτυχία του προγράμματος D.A.R.E στηρίζεται στην χρήση μια έννοιας που ονομάζεται "συνεκτικότητα σχολείου." Τα Κέντρα για τον Έλεγχο των Ασθενειών και την Πρόληψη (The Centers for Disease Control and Prevention, CDC) ορίζουν τη συνεκτικότητα του σχολείου ως "την πεποίθηση των μαθητών ότι οι ενήλικες και οι συνομήλικοί τους στο σχολείο νοιάζονται για τη μάθησή τους, καθώς και ως για αυτούς ως άτομα." Μια πρόσφατη μελέτη αναφέρει ότι, “η συνεκτικότητα του σχολείου βρέθηκε να είναι ο ισχυρότερος παράγοντας προστασίας για αγόρια και κορίτσια, που μειώνει τη χρήση ουσιών, τις απουσίες από το σχολείο, την πρόωμη έναρξη της σεξουαλικής ζωής, τη βία και τον κίνδυνο ακούσιου τραυματισμού.” Η ίδια μελέτη διαπίστωσε, ότι η συνεκτικότητα του σχολείου είναι ένα σημαντικός “προστατευτικός παράγοντας έναντι της συναισθηματική δυσφορίας, των διαταραγμένων διατροφικών συνηθειών, των τάσεων και αποπειρών αυτοκτονίας.”

Τέσσερις παράγοντες επηρεάζουν τη συνεκτικότητα του σχολείου: η υποστήριξη ενηλίκων, το να είσαι μέλος σε “υγιή” ομάδα συνομηλίκων και η δέσμευση στην εκπαίδευση και το σχολικό περιβάλλον. Με σεβασμό προς την υποστήριξη των ενηλίκων, οι μελέτες δείχνουν ότι οι μαθητές είναι πιο πιθανό, να ασχοληθούν με το σχολείο και τη μάθηση, όταν αισθάνονται ότι ενήλικες που παίζουν σημαντικό ρόλο στη ζωή τους, τους υποστηρίζουν. Επίσης όντας μέλος ενός σταθερού δικτύου συνομηλίκων, προστατεύεται ο μαθητής από την κακοποίηση ή

τον εκφοβισμό. Η συμπεριφορά των μαθητών συχνά "καθοδηγείται" από "κλίκες" με τις οποίες συνδέεται " και ως εκ τούτου, είναι σημαντικό για τα σχολεία και τους γονείς να βοηθήσουν τους εφήβους, ώστε να επιλέξουν μια "υγιή" ομάδα συνομηλίκων. Παρακολουθώντας τους κοινωνικούς κύκλους των εφήβων και βοηθώντας τους να αναπτύξουν ισχυρές διαπροσωπικές δεξιότητες, οι γονείς και τα σχολεία μπορούν να σιγουρευτούν, ότι οι έφηβοι αναπτύσσουν και διατηρούν υγιείς σχέσεις. Τρίτον, είναι σημαντικό οι μαθητές, οι γονείς και τα σχολεία να νιώθουν ενωμένοι με κοινό στόχο την εκπαίδευση. Το CDC έχει διαπιστώσει, ότι η αφοσίωση των μαθητών στην δική τους εκπαίδευση συνδέεται με το βαθμό, στον οποίο αντιλαμβάνονται, ότι οι συνομήλικοι και οι ενήλικες, που διαδραματίζουν πολύτιμο ρόλο στη ζωή τους, 1) πιστεύουν ότι το σχολείο είναι σημαντικό και 2) ενεργούν για αυτές τις πεποιθήσεις. Οι μαθητές, που έχουν "επενδύσει" προσωπικά στο σχολείο, περνούν περισσότερο χρόνο στην εργασία και σε σχολικές δραστηριότητες και έχουν μια αυξημένη αίσθηση της συνεκτικότητας του σχολείου. Κρατώντας τους εφήβους εστιασμένους στην εκπαίδευσή τους και ενθαρρύνοντάς τους να ασχολούνται με ωφέλιμες εξωσχολικές δραστηριότητες, μειώνεται το ενδιαφέρον τους για το sexting, όπως και το χρονικό διάστημα για ασχοληθούν με τέτοιες δραστηριότητες. (Williams, 2012)

Επιπλέον τα σχολεία πρέπει να ξεκινήσουν την ενσωμάτωση του sexting στα προγράμματα σπουδών στην εκπαίδευσή τους. Η εκπαίδευση μπορεί να ενσωματωθεί με την διδακτέα ύλη και μέσω ψυχοεκπαιδευτικών ομάδων και σχολικών συνελεύσεων, να πληροφορηθούν αναλυτικά οι μαθητές σχετικά με τις συναισθηματικές συνέπειες, όπως και για τις συνέπειες που μπορεί να έχουν στη σταδιοδρομία τους, εξαιτίας του sexting. Επίσης, οι μαθητές πρέπει να πληροφορούνται για τις νομικές συνέπειες του sexting και πρέπει να γνωρίζουν ότι μπορούν να αντιμετωπίσουν τη δίωξη, αν οι δράσεις τους, εμπίπτουν στα εξής: Α) απειλήσουν με βία άλλους, β) αναγκάσουν κάποιον να διαπράξει κάτι που δεν θέλει να διαπράξει, γ) κάνουν άσεμνες τηλεφωνικές κλήσεις που περιλαμβάνει την αποστολή μηνυμάτων κειμένου, δ) παρενοχλήσουν ή καταδιώξουν τους άλλους, ε) διαπράξουν πράξεις μίσους ή προκατάληψης, στ) δημιουργήσουν ή αποστείλουν σεξουαλικά προκλητικές εικόνες εφήβων στ) προβούν σε σεξουαλική εκμετάλλευση ζ) φωτογραφίσουν κάποιον, σε χώρους πιο ιδιωτικούς (δηλαδή, στο μπάνιο ή στα αποδυτήρια) (McEachern, McEachern-Ciattoni, Filomena, 2012)

Οι σχολικοί διευθυντές κι οι εκπαιδευτικοί επίσης μπορούν να αντιμετωπίσουν περιστατικά sexting μέσω επιβολής μέτρων, που θα αποσκοπούν και στην διαχείριση του sextbullying ή, ανάλογα με τη σοβαρότητα της παράβασης, μέσω συνεργασίας με τις τοπικές αρχές για την εφαρμογή νόμων ειδικά θεσπισμένων για την καταπολέμηση του διαδικτυακού εκφοβισμού, λαμβάνοντας πάντα υπόψη τους περιορισμούς από την Πρώτη Τροπολογία. Μια αποτελεσματική πολιτικής θα περιελάμβανε διορθωτικές ενέργειες ανάλογες με τη σοβαρότητα της παράβασης. Η λήψη δράσεων, όπως η δημιουργία ενός ανώνυμου συστήματος υποβολής εκθέσεων, ώστε να μπορούν οι μαθητές, να παρουσιάσουν το πρόβλημα, που αντιμετωπίζουν, χωρίς το φόβο των επιπτώσεων από άλλους μαθητές, η οποία έχει αποδειχθεί χρήσιμη στην αποκάλυψη περιστατικών cyberbullying, θα μπορούσε επίσης να διαδραματίσει σημαντικό ρόλο στον περιορισμό της διανομής των μηνυμάτων sextbullying. (Eraker, 2010)

Οι μαθητές ακόμη, έχοντας λάβει την κατάλληλη ενημέρωση, θα πρέπει να συμμετέχουν γενικότερα σε συζητήσεις σχετικά με το: 1) τι αποτελεί κοινωνικά ανάρμοστη συμπεριφορά στο Διαδίκτυο και στα κινητά τηλέφωνα, 2) ποιες είναι οι πειθαρχικές συνέπειες μιας τέτοιας συμπεριφοράς, 3) πώς να ανταποκριθούν σε μια τέτοιου είδους συμπεριφορά, και 4) πώς να αναφέρουν περιστατικά, αν οι ίδιοι υπάρξουν θύματα ή εάν έχουν γνώση ότι άλλοι είναι θύματα εκφοβισμού. Τα προγράμματα σπουδών θα πρέπει να περιλαμβάνουν επίσης πληροφορίες σχετικά με το τι να κάνουν, όταν λαμβάνουν αυθαίρετα μια εικόνα sexting και πώς να αποφεύγουν τις πιέσεις να κάνουν sexting. Ακόμη τα μαθήματα θα πρέπει να είναι προσαρμοσμένα για τους μαθητές με βάση την ηλικία τους και οι μαθητές θα πρέπει να αρχίζουν να διδάσκονται μαθήματα για το sexting στο γυμνάσιο και να συνεχίζουν και στο λύκειο. Πιο συγκεκριμένα με τις στρατηγικές αυτές, τα σχολεία μπορούν να διαχειριστούν: (α) την προστασία των προσωπικών πληροφοριών και της ιδιωτικής ζωής, (β) την ακατάλληλη, απαράδεκτη και παράνομη επικοινωνία και τις ηλεκτρονικές δραστηριότητες, καθώς και (γ), τις απαιτήσεις για την αναφορά περιστατικών sexting και εκφοβισμού στον κυβερνοχώρο (McEachern, McEachern-Ciattoni, Filomena, 2012).

Τα σχολεία θα μπορούσαν ακόμη, να απαγορεύσουν τη χρήση των κινητών τηλεφώνων κατά τη διάρκεια των σχολικών ωρών και να απαιτήσουν από τους μαθητές, να υποβάλουν μία έντυπη άδεια υπογεγραμμένη από τους γονείς τους, που να τους επιτρέπει να μεταφέρουν τα κινητά τους τηλέφωνα στο χώρο του σχολείου

(Beale & Hall, 2007). Ακόμη πρέπει με κάποιο τρόπο, να δίνουν τη δυνατότητα στους μαθητές να εκθέτουν ανώνυμα, χωρίς το φόβο των αντιποίνων, περιστατικά sexting, εκφοβισμού, και απειλών που έχουν δεχθεί στο Internet. (McEachern, McEachern-Ciattoni, Filomena, 2012) Οι καθηγητές επιπλέον, θα πρέπει να εκπαιδευτούν για να ενημερώνουν τους γονείς σχετικά με το sexting και να τους παρέχουν πληροφορίες σχετικά με τον τρόπο αντιμετώπισης του ζητήματος του sexting στα παιδιά τους. Επιπροσθέτως, θα πρέπει να παρέχουν συμβουλευτική σε περιπτώσεις, όπου σεξουαλικά προκλητικές φωτογραφίες του μαθητή έχουν διαρρεύσει και έχουν γνωστοποιηθεί σε παραλήπτες, που όμως δεν προορίζονταν για αυτούς.

Πρωταγωνιστικό ρόλο σε αυτόν τον τομέα μπορούν να διαδραματίσουν οι σχολικοί σύμβουλοι, οι οποίοι συνεργαζόμενοι με τους διευθυντές και τους καθηγητές των σχολείων μπορούν να προάγουν την ανάπτυξη σχολικών προγραμμάτων πρόληψης. Οι επαγγελματικοί σχολικοί σύμβουλοι είναι σε μοναδικές θέσεις για να βοηθήσουν τους διευθυντές του σχολείου, τους μαθητές, τους καθηγητές και τους γονείς να αντιμετωπίσουν τις συνέπειες των συμπεριφορών sexting . Οι σύμβουλοι μπορούν να έχουν ηγετικούς ρόλους στη βοήθεια για τη δημιουργία υγιών σχολικών κοινοτήτων, που στοχεύουν στην πρόληψη τέτοιων επεισοδίων μέσω της εκπαίδευσης και στην ανάπτυξη υγιών πολιτικών για την κατάλληλη χρήση του Διαδικτύου και των ηλεκτρονικών συσκευών. Με τον τρόπο αυτό, οι μαθητές μπορούν να λάβουν τις κατάλληλες, σχετικές με το sexting πληροφορίες και να βρίσκονται υπό την καθοδήγηση, την προσοχή και την προστασία που χρειάζονται. Οι σύμβουλοι μπορούν ακόμη να δημιουργήσουν ιστοσελίδες, που να παρέχουν πληροφορίες και πόρους και να στείλουν ενημερωτικά δελτία στα σπίτια των γονέων, ώστε να αυξηθεί η γνώση και η συμμετοχή τους, σχετικά με τέτοιου είδους θέματα (McEachern, McEachern-Ciattoni, Filomena, 2012).

Οι σχολικοί σύμβουλοι έχουν τη δυνατότητα να βοηθήσουν στην οργάνωση αυτών των ομάδων και στην ανάπτυξη προγραμμάτων, που αποτρέπουν περιστατικά sexting και παρέχουν υπηρεσίες άμεσης υποστήριξης, όταν συμβαίνουν στο σχολείο τέτοια γεγονότα. Η παροχή συμβουλών θα πρέπει να σχεδιαστεί συγκεκριμένα, για να βοηθήσει το μαθητή, όσον αφορά το συναισθηματικό τραύμα, που συνδέεται με την ακόλουθη διανομή της εικόνας του/της. Επιπλέον, οι σύμβουλοι θα πρέπει και αυτοί με τη σειρά τους, να πληροφορούν τους μαθητές ότι οι σεξουαλικά προκλητικές εικόνες μπορούν να αποθηκευτούν, να αντιγραφούν, και να προωθηθούν σε άλλους

οποιαδήποτε χρονική στιγμή. Θα πρέπει να γίνει απολύτως κατανοητό, ότι αυτές οι εικόνες ανά πάσα στιγμή μπορούν να χρησιμοποιηθούν εναντίον τους, ως μια μορφή εκδίκησης, εάν έρθουν σε αντιπαράθεση με φίλο τους ή χωρίσουν με το/τη σύντροφό τους. Τέλος, οι σχολικοί σύμβουλοι πρέπει να διδάσκουν στους μαθητές κοινωνικές συμπεριφορές, που περιλαμβάνουν ενεργή ακρόαση, σεβασμό και κατανόηση στις απόψεις των άλλων (McAdams, 2007).

Η καλύτερη εκπαίδευση σχετικά με το Διαδίκτυο θα διδάξει τα παιδιά και τους εφήβους για τους κινδύνους από τους “κυνηγούς”, τους cyber-bullies και το sexting και θα τους κάνει, να σκεφτούν δύο και τρεις φορές για την αποστολή άσεμνων φωτογραφιών δικών τους από ή άλλων. Ένα υγιές και ασφαλές σχολικό περιβάλλον και ένα υποστηρικτικό κλίμα μπορεί να παίζει καθοριστικό ρόλο στη συνεκτικότητα του σχολείου. Στα σχολεία, στα οποία υπάρχει ένα θετικό, υποστηρικτικό κλίμα, οι έφηβοι μπορούν να δημιουργήσουν θετικές σχέσεις με αλληλοσεβασμό και να έχουν χαμηλότερα ποσοστά παρενόχλησης συνομηλίκων. Αυτό το είδος υποστηρικτικού περιβάλλοντος είναι απαραίτητο για την αποτροπή της συμμετοχής των εφήβων στο sexting. Τα σχολεία πρέπει να βοηθούν τους γονείς για τη δημιουργία ενός οικογενειακού περιβάλλοντος, που να στηρίζει την εκπαίδευση των παιδιών τους και να λαμβάνει σοβαρά υπόψη του τις απόψεις τους σε σχολικά θέματα, με υπευθυνότητα και σεβασμό προς τα παιδιά. Επιπλέον, οι γονείς πρέπει να τονίζουν το σημαντικό ρόλο της παιδείας στη ζωή των εφήβων. (Beale & Hall, 2007)

Οι τραγικές ιστορίες της Jesse Logan και της Hope Witsell, όπως και άλλων εφήβων αποδεικνύουν, ότι το sexting είναι ένα πολύ σοβαρό θέμα που πρέπει να αντιμετωπιστεί. Η χαμηλή αυτοεκτίμηση, η κατάθλιψη και η αυτοκτονία, είναι μερικοί μόνο από τους λόγους, που μπορούν να επηρεάσουν τους εφήβους, ώστε να γίνουν θύματα του sexting. Τα πολιτειακά νομοθετικά σώματα σε ολόκληρη την Αμερική προσπαθούν να θεσπίσουν νόμους, που να αποσκοπούν στην αποτροπή και την πρόληψη του sexting. Ωστόσο, πολλοί από αυτούς, όπως ήδη έχει αναφερθεί, έχουν αντισυνταγματικές διατάξεις, οι οποίες παραβιάζουν την πρώτη τροπολογία περί δικαιωμάτων των ανηλίκων και τη δέκατη τέταρτη τροπολογία περί δικαιώματος των γονέων να ελέγχουν και να κατευθύνουν την ανατροφή των παιδιών τους. (Williams, 2012)

Κάθε αποτελεσματική απόκριση της πολιτείας θα πρέπει να περιλαμβάνει την εκπαίδευση, που θα απευθύνεται σε εφήβους, γονείς και εκπαιδευτικούς (Eraker, 2010). Συνεπώς, ο καλύτερος τρόπος για να αντιμετωπιστεί το sexting,

βρίσκεται έξω από την αίθουσα του δικαστηρίου. Οι γονείς και τα σχολεία ασκούν τη μεγαλύτερη επίδραση στις ζωές των εφήβων. Γι' αυτό είναι σημαντικό οι νομοθέτες να το αναγνωρίσουν αυτό και να το αξιοποιήσουν στον αγώνα τους κατά του sexting. Μία καλή μέθοδος, που έχουν τη δυνατότητα να χρησιμοποιήσουν τα νομοθετικά σώματα ενάντια στο sexting, είναι η εφαρμογή ενός εθνικού προγράμματος με στόχο την εκπαίδευση εφήβων για τους κινδύνους του sexting, ενώ ταυτόχρονα υποστήριξη των εφήβων και διευκόλυνσή τους στη θετική προσωπική τους ανάπτυξη. Με αυτόν τον τρόπο θα αποφευχθούν οποιαδήποτε συνταγματικά θέματα, όπως και έντονες διαφωνίες, που θα προκύψουν αναπόφευκτα από τη νομοθεσία για το sexting. Επειδή οι γονείς και τα σχολεία είναι πιο ισχυρά, όταν τα συμφέροντά τους ευθυγραμμίζονται, οι νομοθέτες θα έχουν περισσότερες πιθανότητες, να επιτύχουν στη δημιουργία κι εφαρμογή νόμων σχετικών με το sexting. Αν και είναι σχεδόν απίθανο η κοινωνία να είναι ποτέ σε θέση να εξαλείψει εντελώς το sexting, ένα εκπαιδευτικό πρόγραμμα που θα βασίζεται στην έννοια της συνεκτικότητας του σχολείου και που θα περιλαμβάνει τη βοήθεια των γονέων και των σχολείων είναι ο πιο αποτελεσματικός και λιγότερο παρακινδυνευμένος τρόπος, ώστε να αποτραπούν οι έφηβοι από το να εμπλακούν σε τέτοιου είδους δραστηριότητες και να μειωθεί η εξάπλωση αυτής της συμπεριφοράς μεταξύ των εφήβων (Williams, 2012)

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Τα μέσα ενημέρωσης πολλές φορές υπερβαίνουν το μέτρο στη μετάδοση πληροφοριών, συμμετέχοντας στην πολιτιστική παραγωγή της γνώσης κι επηρεάζοντας προσωπικές αντιλήψεις. Ο Malcolm Gladwell αρχικά έδωσε στο sexting τον τίτλο της “νομοθετικής επιδημίας”. (Podlas, 2011 p.1). Πιο συγκεκριμένα, ο Gladwell τονίζει την ομοιότητα μεταξύ του τρόπου σύμφωνα με τον οποίο κάποιες ιδέες ή πρακτικές παραλλαγμένες με σκοπό να προκαλέσουν κοινωνικό ενδιαφέρον και κοινωνικές αλλαγές και του τρόπου σύμφωνα με τον οποίο κάποιοι ιογενείς παράγοντες προκαλούν βιολογικές επιδημίες. Μέσω των ειδήσεων, στις οποίες επιλέγονται ποια νέα θέματα θα αναφερθούν και με ποιο τρόπο, τα μέσα ενημέρωσης διαδραματίζουν σημαντικό ρόλο στην πολιτιστική παραγωγή γνώσης. Τα ΜΜΕ μέσω της ενημέρωσης που παρέχουν, μπορούν να αυξήσουν τη δυναμική διάφορων ασήμαντων γεγονότων, να υποδείξουν με τον τρόπο τους μεθόδους δράσης είτε ως αναγκαίες είτε ως μη αναγκαίες και να δημιουργήσουν πλαίσια για την εξέταση θεμάτων. Στο μέτρο στο οποίο αυτό το γεγονός αποτελεί τη βάση στην οποία η κοινωνία και η πολιτεία αξιολογούν καταστάσεις και κατανοούν την εφαρμογή του νόμου, η μετάδοση ειδήσεων από τα ΜΜΕ έχει επιπτώσεις σε νομικά ζητήματα. (Podlas, 2011)

Με αυτόν τον τρόπο το κοινό και οι νομοθέτες μπορεί να επηρεαστούν στη λήψη αποφάσεων για διάφορα θέματα, δικαιολογώντας τη δικαστική παρέμβαση ή δίνοντας ώθηση σε μια τέτοιου είδους ενέργεια. Στην περίπτωση του εφηβικού sexting τα μέσα ενημέρωσης εξάπλωσαν τις ιδέες και τον “ιό” του sexting, καθιστώντας το με τον τρόπο τους ένα ισχυρό κοινωνικό ζήτημα. Αυτό με τη σειρά του επηρέασε την απόκριση του νομικού συστήματος και την εστίαση της πρόσφατης νομοθεσίας στο sexting. (Μία σημαντική αρχή της ιολογίας είναι ότι το στέλεχος του ιού που κυκλοφορεί κατά την έναρξη της ασθένειας δεν είναι το ίδιο με αυτό που κυκλοφορεί στο πέρας της. Αντ’ αυτού, καθώς ο ιός αλληλεπιδρά με άλλους κοινωνικούς ή μολυσματικούς παράγοντες, μεταλλάσσεται. Στην περίπτωση του sexting, τα μέσα ενημέρωσης αλληλεπιδράσαν με αυτό και το μετέτρεψαν σε νομικό ζήτημα.)

Το νομικό σύστημα θα μπορούσε αντί να επηρεάζεται από τα μέσα ενημέρωσης και να καταφεύγει σε διώξεις εφήβων, να αναθεωρήσει καταστατικά για

να αποκλείσει το sexting από το πεδίο εφαρμογής της παιδικής πορνογραφίας ή να διευκρινίσει τις συνθήκες υπό τις οποίες τα δημόσια σχολεία θα μπορούσαν να κατάσχουν κινητά τηλέφωνα μαθητών. Ακόμη χρηματοδοτούμενα προγράμματα, εκπαιδευτικά ιδρύματα και δημόσιοι οργανισμοί θα μπορούσαν να εκπαιδεύσουν και να ενημερώσουν τους εφήβους για ασφαλές sexting. (Podlas, 2011)

Το sexting, όπως κι άλλες μορφές εφηβικής “αυτοπορνογραφίας” είναι διαδεδομένα πλέον φαινόμενα που μπορούν να οδηγήσουν σε ποινικές διώξεις. Με δεδομένη την πραγματικότητα της αλλαγής των κοινωνικών πρακτικών και με βάση τα ήθη, τα έθιμα και την αξιοποίηση της τεχνολογίας, οι σημερινοί νόμοι για την πορνογραφία μπορούν να λειτουργήσουν ως μια παγίδα για τους απρόσεκτους εφήβους και να ποινικοποιήσουν ένα μεγάλο ποσοστό των νεαρών ανθρώπων. Ως εκ τούτου, αυτοί οι νόμοι και οι διώξεις στο πλαίσιο τους αποτελούν ένα χαρακτηριστικό δείγμα των αντιφάσεων, που μπορούν να συμβούν, όταν οι κυβερνητικές πολιτικές και πρωτοβουλίες διαμορφώνονται με βάση ξεπερασμένες αλήθειες και αξίες, οι οποίες συγκρούονται με νέα και μη αναμενόμενα κοινωνικά φαινόμενα. Επίσης αξίζει να αναφερθεί, ότι το εισαγγελικό και το δικαστικό προσωπικό, που ενεργούν σε αυτές τις διώξεις, ηλικιακά είναι συνήθως δύο ή περισσότερες γενιές πριν από τους εφήβους, με αποτέλεσμα οι απόψεις τους για τη σεξουαλική έκφραση να είναι παγιωμένες με βάση την εποχή τους και έτσι να επηρεάζονται οι αποφάσεις τους (Humbach, 2010).

Η σημερινή ποινικοποίηση του sexting δυστυχώς μπορεί να αποσπά την προσοχή μας από τις πραγματικές αρνητικές συνέπειες, που μπορεί να προκληθούν στα παιδιά. Τα μέσα ενημέρωσης αρέσκονται στις λάγνες ιστορίες για εφήβους, που μεταδίδουν γυμνές φωτογραφίες γύρω από τα σχολεία και στη σκέψη ότι η νεολαία ασκεί μια τέτοια “πρόστυχη” πρακτική. Αυτό όχι μόνο μας αποπροσανατολίζει από τις πραγματικές επιπτώσεις της εκμετάλλευσης και της κακοποίησης που συνεχίζουν να εμφανίζονται, αλλά βοηθά στη διαιώνιση του ηθικού πανικού, που περιβάλλει το sexting (Pavia, 2011). Παρόμοιο περιστατικό συνέβη τη δεκαετία του 1950, όταν μεγάλο ποσοστό του πληθυσμού των Ηνωμένων Πολιτειών ήταν πεπεισμένο ότι τα κόμικς μυστηρίου και τρόμου μετέτρεπαν τα παιδιά του έθνους σε δολοφόνους και βιαστές. Λαμβάνοντας υπόψη ότι στα σημερινά μέσα ενημέρωσης το σεξ, η βία και οι βωμολοχίες υπάρχουν ανεξέλεγκτα, φαίνεται σχεδόν γελοίο ότι τα κόμικς τρόμου θα μπορούσαν να καταλήξουν σε μια τέτοια δημόσια κατακραυγή και σε έναν ηθικό πανικό. Έτσι και τώρα, η αντίδρασή μας στο εφηβικό sexting αντιστοιχεί στην

αντίδραση του 1950 προς τα κόμικς τρόμου: παραφουσκωμένος και υπερβολικός ηθικός πανικός. (Sherman, 2011)

Επειδή οι περισσότερες περιπτώσεις sexting στιγματίζονται ως "εγκληματικές", η πλειοψηφία της κοινωνίας θα αρχίσει να αποδέχεται την παρείσφρηση της κυβέρνησης σε αυτόν τον τομέα και θα είναι πιο εύκολο να δεχτεί τη θέσπιση νόμου σχετικά με το ζήτημα (Pavia, 2011). Τέτοιου είδους νόμοι θα είναι συνταγματικοί, αν προσαρμόζονται για ένα σκοπό του κράτους ή αν το Ανώτατο Δικαστήριο αναγνωρίσει μια νέα κατηγορία απροστάτευτου λόγου, που περιλαμβάνει όλες τις πορνογραφικές εικόνες των ανηλίκων, ανεξάρτητα από τη σχέση τους με τη σεξουαλική κακοποίηση των παιδιών. Επιπλέον, είναι σημαντικό ότι κάθε αντιμετώπιση του προβλήματος του sexting, είτε ποινική ή εκπαιδευτική, πρέπει να είναι συνεπής με το νομικό πλαίσιο και τις ηθικές προσεγγίσεις για την εφηβική σεξουαλικότητα, ώστε να αποτραπεί οποιαδήποτε ασυνέπεια ή αρνητική συνέπεια (Wastler, 2010). Μία καλύτερη λύση βρίσκεται σε μια πολιτική, η οποία δίνει προτεραιότητα στο ελεύθερο δικαίωμα έκφρασης των μαθητών και στην προστασία τους από περιττές αρνητικές επιπτώσεις. Βάσει των γνώσεών μας σχετικά με την ανθρώπινη σεξουαλικότητα, η ιδέα να έχουν οι νομοθέτες το δικαίωμα να βάλουν αυθαίρετα ηθικούς περιορισμούς για ενήλικες και ανηλίκους, ακολουθώντας το δόγμα "in loco parentis" (σε ρόλο γονέα), φαίνεται όλο και περισσότερο αναχρονιστική, καθώς και μη ρεαλιστική υπό το πρίσμα των γεγονότων (Wood, 2010). Η σημασία της αναγνώρισης και προάσπισης των μη δημοφιλών αλλά συνταγματικά προστατευόμενων ιδιωτικών δραστηριοτήτων χρειάζεται περαιτέρω ανάλυση πέρα από το ζήτημα του sexting (Wastler, 2010).

Η συζήτηση γύρω από το sexting προκαλεί στην κοινωνία την αίσθηση της συνείδησης των δικαιωμάτων τους και χρησιμεύει ως ένα δυναμικός καταλύτης για μια νέα τάση, κατά την οποία μπορούν να επεκταθούν τα δικαιώματα της ιδιωτικής ζωής, της ανατροφής, και των σεξουαλικών σχέσεων. Αν η κοινωνία κατανοήσει, ότι ο τομέας της σεξουαλικής ιδιωτικής ζωής πρέπει να είναι απαλλαγμένος από αδικαιολόγητο κρατικό έλεγχο, ίσως αυτή η ρεαλιστική σκέψη θα μπορούσε να εφαρμοστεί και σε άλλες δραστηριότητες και συμπεριφορές της μειονότητας που απαγορεύονται, μόνο και μόνο επειδή αναστατώνουν τους κανόνες της πλειοψηφίας. Οι καταπατήσεις της προσωπικής ελευθερίας πρέπει να σταθμίζονται έναντι του νόμιμου ενδιαφέροντος του κράτους. Το κράτος δεν μπορεί απλά να παρεμβαίνει και να ελέγχει τις ιδιωτικές, πιο προσωπικές δραστηριότητες. Βέβαια, θα υπάρξει μια

βασική διαφωνία για το πώς να μετρηθούν από τη μία οι αρνητικές συνέπειες της προσωπικής ελευθερίας και από την άλλη τα κοινωνικά οφέλη της κρατικής παρέμβασης. (Humbach, 2010)

Κάποιοι μπορεί να μην συμφωνήσουν ότι η εφηβική σεξουαλικότητα είναι ένα προσωπικό ζήτημα, που δεν πρέπει να ρυθμίζεται από το κράτος. Ωστόσο τα δικαιώματα θα πρέπει να έχουν μια ευρύτερη έννοια, ώστε να προσφέρουν πραγματική προστασία, παρά να διατηρούν τα πολιτιστικά πρότυπα. Έτσι, η ανάλυση ενός πιο γενικού δικαιώματος, όπως το δικαίωμα των προσωπικών σχέσεων και όχι το δικαίωμα του sexting, προσφέρει γενική προστασία σε μια κατηγορία δραστηριοτήτων. Χρησιμοποιώντας έναν ευρύ ορισμό για τα δικαιώματα, φαίνεται ότι οι νομικοί συντάκτες, που γνώριζαν τα πολλαπλά στοιχεία της ελευθερίας, θα μπορούσαν να γίνουν πιο συγκεκριμένοι στη σύνταξη καταστατικού. Η σημερινή γενιά των νομικών διανοούμενων πρέπει να εργαστεί για την επέκταση του σύγχρονου περιγράμματος της ελευθερίας και των διάφορων ειδών συμπεριφοράς που προστατεύει. (Pavia, 2011)

Καθώς όμως οι νομοθέτες, τα δικαστήρια, οι εισαγγελείς, οι γονείς και οι εκπαιδευτικοί ψάχνουν απαντήσεις στο πρόβλημα της παραγωγής πορνογραφικών εικόνων από τους ίδιους τους νέους, καινούριες και ενδιαφέρουσες ερωτήσεις πρέπει να απαντηθούν. Το φαινόμενο του sexting εγείρει σημαντικά ζητήματα, όπως το βαθμό, στον οποίο τα δικαιώματα των εφήβων στην ελεύθερη έκφραση συγκλίνουν ή είναι ανόμοια με τα δικαιώματα των ενηλίκων και το βαθμό στον οποίο τα όρια της πορνογραφίας και του άσεμνου περιεχομένου επαναπροσδιορίζονται από κάθε γενιά. Αντιμετωπίζοντας το πρόβλημα του sexting ως ένα νέο και μοναδικό πρόβλημα, θα αποφευχθούν συνταγματικές δυσκολίες, θα αποφευχθεί η εφαρμογή υπερβολικά αυστηρών ποινών για μια νεανική “κακή στιγμή” και θα αποφευχθεί η νομιμότητα της παραδοσιακά παιδικής πορνογραφίας. (Wastler, 2010)

Η δίωξη των εφήβων αποτελεί ένα σαφές παράδειγμα του, τι μπορεί να συμβεί, όταν οι νόμοι, που βασίζονται σε παλιές πολιτιστικές αξίες, αναγκάζονται να διαχειριστούν απρόβλεπτα κοινωνικά φαινόμενα. Καθώς η τεχνολογία διαπλέκεται όλο και περισσότερο στην καθημερινή ζωή, μελλοντικές εξελίξεις θα δημιουργήσουν αναπόφευκτα μια ποικιλία από σύνθετα και περίπλοκα νομικά ζητήματα. Μπορούμε μόνο να ελπίζουμε την επόμενη φορά που η τεχνολογία θα υπερβεί το δίκαιο, οι εισαγγελείς και οι υπάλληλοι επιβολής του νόμου θα λάβουν μέτρα για την αποφυγή επανάληψης της ίδιας κακοδικίας, που επέδειξαν πρόσφατες περιπτώσεις sexting.

BIBΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Crofts Thomas, Lee Murray (2013), *“Sexting”, children and child pornography*, Sydney Law Review, Vol. 35, pp 85-106.

Beale, A. V., & Hall, K. R. (2007), *Cyberbullying: What school administrators (and parents) can do*, Clearing House, Vol. 81(No1), pp 8-12.

Duncan, S. H. (2007), *MySpace is also their space: Ideas for keeping children safe from sexual predators on social-networking sites*, Kentucky Law Journal, Vol. 96(No4), pp 527-577.

Eraker C. Elizabeth (2010), *Stemming sexting: sensible legal approaches to teenagers’ exchange of self-produced pornography*, Berkeley Technology Law Journal, Vol. 25, Issue 1, Article 22, pp 555-596, http://www.btlj.org/data/articles/25_1/0555-0596%20Eraker_Web.pdf>[accessed January 2010].

Ferguson J. Christopher (2010), *Sexting Behaviors Among Young Hispanic Women: Incidence and Association with Other High-risk Sexual Behaviors*, Psychiatric Quarterly, Vol. 82(No3), pp 239–243, [accessed 10 December 2010].

Forbes Gaylord Stephanie (2011), *Sex, Cells, and Sorna: Applying Sex Offender Registration Laws to Sexting Cases*, William and Mary Law Review, Vol. 52, Issue 5, Article 7, pp 1717-1746, <http://scholarship.law.wm.edu/wmlr/vol52/iss5/7>>[accessed April 2011].

Humbach A. John (2010), *“Sexting” and the First Amendment*, Hastings Constitutional Law Quarterly, Vol. 37, pp 433-486.

Lenhart Amanda (2009), *Teens and sexting*, Pew Internet & American Life Project, <http://www.pewinternet.org/Reports/2009/Teens-and-Sexting.aspx>>[accessed December 2009].

Livingstone, S. (2008), *Taking risky opportunities in youthful content creation: teenagers’ use of social networking sites for intimacy, privacy and self-expression*, New Media & Society, Vol.10 (No3), pp 459–477.

Lounsbury Kaitlin, Mitchell J. Kimberly & Finkelhor David (2011), *The true prevalence of “sexting”, Crimes against children research Centre*,

https://www.unh.edu/ccrc/pdf/Sexting%20Fact%20Sheet%204_29_11.pdf>[accessed 25 January 2012].

Marker Scott Brandon (2011), *Sexting as moral panic: an exploratory study into the media's construction of sexting*, Online Theses and Dissertations, Paper 12, <http://encompass.eku.edu/etd>.

McAdams, C. R. (2007), *How to help a bully: Recommendations for counseling the proactive aggressor*, Professional School Counseling, Vol. 11(No.2), pp 120-128.

McBeth A. Isaac (2010), *Prosecute the cheerleader, save the world? : Asserting federal jurisdiction over child pornography crimes committed through "sexting"*, University of Richmond Law Review, Vol. 44, pp 1327-1363, <http://scholarship.richmond.edu/law-student-publications>> [accessed 1 May 2010].

McEachern G. Adriana, McEachern-Ciattoni T. Renee, Filomena Martin (2012), *Sexting: new challenges for schools and professional school counselors*, Journal of School Counseling, Vol.10 (No.20).

McLaughlin Halloran Julia (2011), *Crime and punishment: teen sexting in context*, Penn State Law Review, Vol. 115, pp 135-181.

Pavia J. Claudio (2011), *Constitutional protection of "sexting" in the wake of Lawrence: the rights of parents and privacy*, Virginia Journal of Law and Technology Vol. 16 (No.1), pp 191-220, <http://www.vjolt.net>.

Phippen Andy (2009), *Sharing Personal Images and Videos Among Young People*, University of Plymouth. www.swgfl.org.uk/Staying-Safe/Files/Documents/sexting-summary. [retrieved 29 January 2012].

Podlas Kimberlianne (2011), *The "legal epidemiology" of the teen sexting epidemic: how the media influenced a legislative outbreak*, Pittsburgh Journal of Technology Law & Policy, Vol. 12 (No.1).

Ringrose Jessica, Gill Rosalind, Livingstone Sonia, Harvey Laura (2012), *A qualitative study of children and "sexting": a report prepared for the NSPCC*. National Society for the Prevention of Cruelty to Children, London, UK. <http://eprints.lse.ac.uk/44216/>.

Renold, E. and Ringrose, J. (2011), *'Schizoid subjectivities?: Re-theorising teen-girls' sexual cultures in an era of "sexualisation"*, Journal of Sociology: Special Issue: Youth Transitions, Vol. 47(No4), pp 389-409.

Richards D. Robert, Calvert Clay (2009), *When sex and cell phones collide: inside the prosecution of a teen sexting case*, Hastings Communication and Entertainment Law Journal, Vol. 32 (No1), [accessed 1 October 2009].

Sherman Megan (2011), *Sixteen, sexting, and a sex offender: how advances in cell phone technology have led to teenage sex offenders*, Boston University Journal Science & Technology Law, Vol. 17.

Young, J. (2009), *Moral Panic: Its Origins in Resistance, Ressentiment and the Translation of Fantasy into Reality*, British Journal of Criminology, Vol. 49(No.1), pp. 4-16.

Walters G. Lawrence (2010), *How to fix the sexting problem: an analysis of the legal and policy considerations for sexting legislation*, First Amendment Law Review, Vol. 9, pp 98-148, [accessed 14 December 2010].

Wastler Sarah (2010), *The harm in "sexting"? : Analyzing the constitutionality of child pornography statutes that prohibit the voluntary production, possession, and dissemination of sexually explicit images by teenagers*, Harvard Journal of Law & Gender, Vol. 33, pp 687-702.

Willard, N. (2010), *Sexting and Youth: Achieving a Rational Response*, Journal of Social Sciences, Vol.6 (No4), pp542–562.

Williams L. Jamie (2012), *Teens, sexts, & cyberspace: the constitutional implications of current sexting & cyberbullying laws*, William & Mary Bill of Rights Journal, Vol. 20, Issue 3, Article 8, pp 1017-1050, <http://scholarship.law.wm.edu/wmborj/vol20/iss3/8>>[accessed March 2012].

Wood H. Robert (2009), *The failure of sexting criminalization: a plea for the exercise prosecutorial restraint*, Michigan Telecommunications and Technology Law Review, Vol. 16, pp 151-178, <http://www.mttl.org/volsixteen/wood.pdf>>[retrieved 22 March 2010].

Wood H. Robert (2010), *The First Amendment implications of sexting at public schools: a quandary for administrators who intercept visual love notes*, Journal of Law and Policy, Vol.18, Issue 2, pp 701-737, [accessed 17 June 2010].